

ဒီဇိုင်း

မြန်မာ့အလင်းစာပေ အစုအဝေး

BURMESE
CLASSIC
.com

အသိထပ်စတိုခန်းထဲမှာ တစ္ဆေမရှိတယ်...
အဲဒီတစ္ဆေမနဲ့ သမီးပိတ်ဆွေဖြစ်သွားခဲ့ကြပြီး...
သူ့နဲ့ကိုယ်တွေ့ဇာတ်လမ်းကို သမီးကို ပြောပြခဲ့တာ...
ဇာတ်လမ်းက အရမ်းထိတ်လန့်ချောက်ချားဖို့ကောင်းတယ်။

ပုံနှိပ်ပုတ်တမ်း

တက္ကသိုလ်ကျောင်းအမှတ်(၅)တွင်တစ်နေ့...
မျိုးကြည်နဲ့အောင်မြင်မြို့သူကြီးတို့သည် ရှေးဟောင်းရာဇဝင်

ထုတ်ဝေသူ

ဦးအောင်မြင်၊ အမှတ်(၇)၊ သီတာလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းနှင့်ပျက်နှာပိုးပုံနှိပ်

ဦးအောင်မြင်၊ အောင်မြင်ပုံနှိပ်တိုက်၊ ယုဒလမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖြန့်ချိရေး

အောင်မြင်စာပေ၊ အမှတ်(၁)၊ အောင်သာလေလမ်း၊

ကျောက်မြောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

၅၄၀၇၄၅၊ ၅၅၂၁၁၃၊ ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၁ခုနှစ်၊ (ဇွန်လ)၊

အုပ်ဒင် (၅၀၀)၊ တန်ဖိုး (၂၀၀)ကျပ်။

၁၉၅၁-၁၃

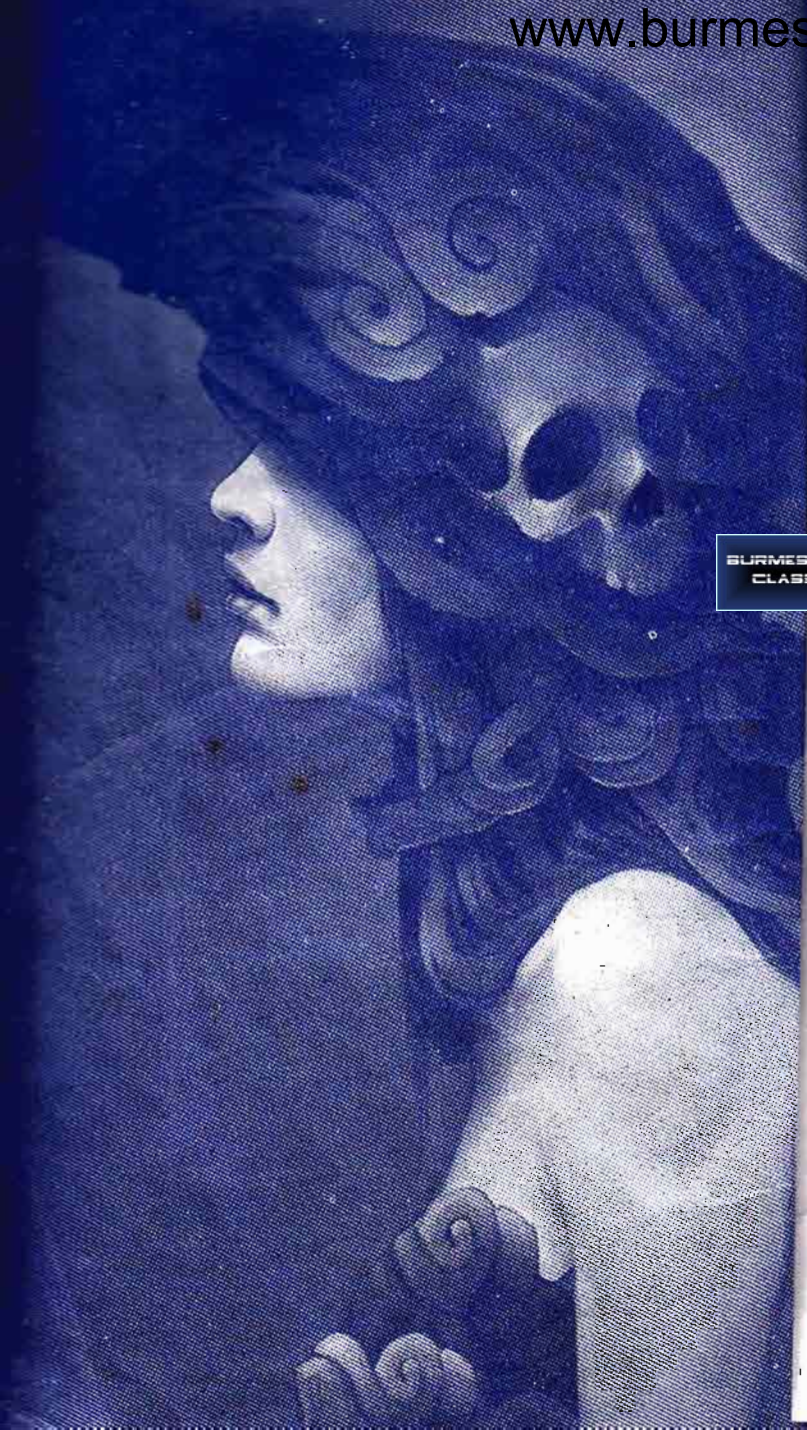
ဝေဝေတာ

ဝေပျက်သုံးနေသော အလောင်း/ဝေဝေတာ - ရန်ကုန်

အောင်မြင်စာပေ၊ ၂၀၁၁။

၁၈၂ - စာ၊ ၁၃၅ - ပုံ၊ ဝေဝေတာ

(၁) ဝေဝေတာ

BURMESE
CLASSIC
.COM

အ
နီ
(၇)

ညီးနေသော မီးရောင်အောက်မှာ လင်းညိုပြာရဲ့
 အပြုံးက ဝင့်ထည်တောက်ပလို့နေတယ်။
 အောင်မြင်သူတစ်ယောက်ရဲ့ ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားသောအပြုံး။
 “မင်္ဂလာပါ ဆရာမ”
 “ဟုတ်ကဲ့... မင်္ဂလာပါ”
 “ဆရာမရဲ့နောက်ဆုံးထုတ်ဝေခဲ့တဲ့ ဝိညာဉ်များရဲ့ကကြိုး ဝတ္ထု
 စာအုပ်ဟာ ဘက်ဆဲလား(best seller)အဖြစ် အရမ်းကို လူကြိုက်များ
 အောင်မြင်ခဲ့တယ်နော်”

လင်းညိုပြာ လှပစွာ ပြုံးလို့သာ နေမိတယ်။

“ဟုတ်ကဲ့... အဲဒီဝတ္ထုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မတို့ ရုပ်သံ အစီအစဉ်ကနေ မေးမြန်းချင်တာလေးတချို့ ရှိလို့ပါ။ ပရိသတ်ကိုယ်စားပေါ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့... မေးပါ”

လင်း အသာအယာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

သူမ နောက်ဆုံးရေးသားထုတ်ဝေခဲ့တဲ့ ဝိညာဉ်များရဲ့ကကြီးစာအုပ်ဟာ ပုံနှိပ်ဖြန့်ချိသမျှ ရောင်းမလောက်အောင် စောင်ရေများကာ အရောင်းရဆုံး နံပါတ်တစ် ဖြစ်ခဲ့သည်မို့ ရုပ်သံအစီအစဉ်က လာရောက်တွေ့ဆုံမေးမြန်းခြင်းပင်။

“ဝိညာဉ်များရဲ့ကကြီး စာအုပ်ဟာ အရမ်းကို စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့စာအုပ်ပါ။ ဖတ်ရတာ အရမ်းကို စိတ်လှုပ်ရှားစရာကောင်းပြီး ဆွဲဆောင်မှုလည်း ရှိပါတယ်။ အဲဒီလိုဖြစ်အောင် ဆရာမအနေနဲ့ ဘယ်လိုများ ကြိုးစားအားထုတ်ခဲ့ရသလဲဆိုတာ သိပါရစေရှင်”

လင်း ဖွဖွပြီးကာ ပခုံးတွန့်ပြလိုက်မိတယ်။

“ကျွန်မ စိတ်ရောကိုယ်ရော နှစ်ပြီး ပင်ပင်ပန်းပန်း ရေးခဲ့ရတာပါ။ ပြောရမယ်ဆိုရင် ကျွန်မရဲ့ခင်ပွန်းသည်ကိုရော သမီးလေးကိုရော ပစ်ထားခဲ့သလို ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့အထိပါပဲ”

သူမစကားကြောင့် တွေ့ဆုံမေးမြန်းသူကလေးက ပြုံးတယ်။
တကယ်ပါပဲ...။

စာအုပ်တစ်အုပ် ရေးပြီဆို မပြီးမချင်း သူမဟာ ဇနီးတာဝန် မခံတစ်ယောက်ရဲ့တာဝန်တွေ လစ်ဟင်းပျက်ကွက်ကာ ဇာတ်လမ်းထဲမှာသာ မျောပါတတ်ခဲ့မြဲ ဖြစ်တယ်လေ။

“ဟုတ်ကဲ့... ဒါနဲ့ ဝိညာဉ်များရဲ့ကကြီးကို ဆရာမအနေနဲ့ ဘယ်လိုများ စိတ်ကူးဖန်တီးခဲ့ပါသလဲရှင်!”

ဒီမေးခွန်းကတော့ လင်းအတွက် အနည်းငယ် ပြောရခက်သော မေးခွန်းဖြစ်နေတာပေါ့။

ဝတ္ထုတစ်အုပ်ဖြစ်ဖို့က စကားလုံးတွေ တန်ဆာဆင် ဖွဲ့သီရတာထက် ဇာတ်လမ်း စဉ်းစားအားထုတ်ရတာက သူမအတွက် ပိုမိုခက်ခဲပါတယ်။

လင်း အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ...

“ဝိညာဉ်များရဲ့ကကြီးဟာ ကျွန်မရဲ့ကိုယ်ပိုင်စိတ်ကူးတချို့ရယ်၊ အဲ... ပြီးတော့ ကျွန်မဖတ်ဖူးတဲ့စာအုပ်တချို့၊ နောက် ကြည့်ခဲ့ဖူးတဲ့ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားတချို့၊ ကျွန်မရဲ့သိစိတ်ထဲမှာရော မသိစိတ်ထဲမှာပါ စွဲမြဲလွှမ်းမိုးထားတဲ့အနုပညာတွေက ဒီစာအုပ်ကို ဖန်တီးဖြစ်စေတဲ့ အကြောင်းရင်းပါပဲ”

လင်း အသေအချာ စဉ်းစားပြီးမှ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

ထိုသို့ ဝန်ခံဖြေကြားလိုက်တာကပဲ သူမတွက် ကိုယ့်လည်ပင်းကိုယ် ကြိုးကွင်းစွပ်စေခဲ့သည်ဆိုတာ လင်းညိုပြာ တကယ်ပဲ မသိခဲ့ပါ။ သူမ ဖြေအပြီးမှာ...

တွေ့ဆုံမေးမြန်းသူ အမျိုးသမီးလေးက နောက်ထပ်မေးခွန်းတစ်ခု ထပ်မေးရန် ပါးစပ်ပြင်ဆဲ...

“ဖြူမွန်... ခဏ”

ဝန်ထမ်းလေးတစ်ယောက်က လှမ်းခေါ်သည်မို့ အမျိုးသမီးလေးမှာ သူမကို ခေါင်းညွှတ်ပြပြီး အနားမှ ထွက်သွားတယ်။

စကားပြောလက်စအချိန်မှာ လှမ်းခေါ်သည်ဆိုတော့ အကြောင်းတစ်ခုခုရှိလို့ ဖြစ်မှာပဲဆိုတာ လင်းညိုပြာ တွေးမိတယ်။

ခဏကြာတော့ အမျိုးသမီးလေး ပြန်ရောက်လာတယ်။ မျက်နှာသိပ်မကောင်းလှတာ သတိထားမိလိုက်တယ်။ လင်းမျက်နှာကို သေသေ

ချာချာ မကြည့်တော့ဘဲ...

“ခွင့်ပြုပါဦး ဆရာမ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဟာ...

ဘာလဲ...။

ချက်ချင်းကြီး စကားစ ဖြတ်တောက်ကာ ပစ္စည်းတွေ သိမ်းပြီး ပြန်ဖို့ပြင်သော တွေ့ဆုံမေးမြန်းသူ အမျိုးသမီးကလေးနှင့် ရိုက်ကူးရေးအဖွဲ့ကို နားမလည်နိုင်စွာ ကြည့်ရင်း ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် လင်းညိုပြာ ကျန်ရစ်ခဲ့ရတယ်။

အင်တာဗျူး မပြီးသေးဘဲ အမျိုးသမီးလေးဟာ ဘာလို့ ပြန်သွားရတာလဲ။

၁၅. ၁၅. ၁၅. ၁၅.

BURMESE
CLASSIC

“မေမေ့အင်တာဗျူးက တိဗီက ဘယ်နေ့လာမှာလဲဟင်!”

သမီးရဲ့မေးခွန်းက ရှုပ်ထွေးနေတဲ့ ကျွန်မရဲ့စိတ်ကို ပိုပြီးနောက်ကို သွားစေတယ်။

“ဟင်လို့... မေမေ... သမီးကြည့်ချင်လှပြီ”

သမီးဟာ တစ်ခါတစ်ရံမှာ မိဘရဲ့မျက်နှာအရိပ်အကဲကို နားမလည်နိုင်တတ်ဘူး။ ကျွန်မစိတ်တွေ ရှုပ်ထွေးရလွန်းလို့...

“အဲဒီအင်တာဗျူး ဘယ်နေ့မှ လာမှာမဟုတ်တော့ဘူး၊ ထပ်မမေးနဲ့တော့... ရေချိုးမှာသာချိုး”

ကျွန်မ သမီးကို လေသံမာမာနဲ့ ပြောလိုက်မိတယ်။

အဲဒီလို အပြတ်ပြောမှ။

မဟုတ်ရင် သမီးက သိပ်အမေးအမြန်းထူတတ်တယ်။

ကျွန်မလည်း စိတ်ရှုပ်ထွေးနေရင် သမီးကို သိပ်စိတ်မရှည်နိုင်ဘူး။

ဒါကြောင့်လည်း သမီးဟာ ကျွန်မထက် သူ့အဖေကို ပိုခင်တွယ်တာ ထင်ပါရဲ့။

ခုလည်း ကျွန်မ လေသံမာတော့ သမီးက မျက်လုံးစူးစူးလေးတွေနဲ့

ပြန်ကြည့်တယ်။

ကျွန်မ မသိချင်ယောင်ဆောင်လိုက်တော့မှ ကြွေလောင်းထဲမှာ ဆတ်ပြီးရေစိမ့်ချိုးနေတယ်။

ခုတလော ဂျာနယ်တွေထဲမှာ ပလူယုံအောင် ပါလာတဲ့ ကျွန်မရဲ့ သတင်းတစ်ခုကြောင့် ကျွန်မ အတော့်ကို စိတ်ရှုပ်ထွေးစိတ်ပျက်နေမိတာ ပါ။

ကျွန်မရဲ့အောင်မြင်လှသော ဝိညာဉ်များရဲ့ကကြိုး စာအုပ်ဟာ ခေတ်ဟောင်းဝတ္ထုတစ်ပုဒ်နဲ့ ဇာတ်လမ်းကျောရိုးချင်း ဆင်တူနေပါသတဲ့။

ကျွန်မက ရိုးသားမှု မရှိဘဲ ကူးချထားတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ဝေဖန်အပုပ်ချ ရေးထားကြတာပါ။

အဲဒီသတင်းကို ဂျာနယ်တစ်စောင်မှာ ပထမဆုံးအကြိမ် ဖတ်လိုက်မိတုန်းက ကျွန်မဟာ စိတ်တိုလွန်းလို့ ဆောက်တည်ရာမရအောင် ဝန်းဒိုင်းကြ ပေါက်ကွဲခဲ့မိတယ်။

သူတို့ပြောတဲ့ အဲဒီခေတ်ဟောင်းဝတ္ထုကို ကျွန်မ တစ်ခါမှ မဖတ်ဖူးတာ အမှန်ပဲ။

‘ဝိညာဉ်များရဲ့ကကြိုး’ ဟာ ကျွန်မရဲ့ကိုယ်ပိုင်စိတ်ကူးနဲ့ ဖန်တီးထားတာပါ။

ဇာတ်ကွက်တချို့ ဇာတ်ကောင်တချို့က ကျွန်မ စိတ်ထဲ စွဲမြဲနေတဲ့ ရုပ်ရှင်တွေ ဝတ္ထုတွေထဲက လွှမ်းမိုးမှုအရိပ်တွေ မသိမသာ ပါကောင်းပါနိုင်ပေမယ့်... ခုလိုလုပ်ရပ်မျိုး ကျွန်မ တကယ်မလုပ်ခဲ့ပါဘူး။

“တောက်...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မေမေ၊ သမီးဘာလုပ်မိလို့လဲ!”

ကျွန်မ သတိလက်လွတ် တောက်ခေါက်လိုက်မိတော့ သမီးက ရေဆော့နေရာကနေ အလန့်တကြား မေးတယ်။

“ဆောရီး... ဘာမှမဟုတ်ဘူး”

သမီးကို ခေါင်းခါပြရင်းက ကြွေလောင်းထဲကနေ ကျွန်မ ထွက်လိုက်တယ်။

အဝတ်လဲပြီး ရေစိုနေတဲ့ဆံပင်ကို ခြောက်သွေ့သွားအောင် ဒရိုင်ယာ(dryer)နဲ့ မှုတ်နေတဲ့အချိန်မှာပဲ...

“ကရင်... ကရင်... ရင်”

ဧည့်ခန်းထဲက ဖုန်းမြည်သံ ကြားလိုက်ရတော့ ဒရိုင်ယာကို ချပြီး ကျွန်မ ဧည့်ခန်းထဲ ထွက်လာခဲ့ရတယ်။

ဘယ်ကဖုန်းလဲ။

“ဟယ်လို... လင်းညိုပြာပါ”

“ဆရာမ... ကျွန်တော်က ဆရာမကို အရမ်းလေးစားခဲ့ရတဲ့ စာဖတ်ပရိသတ်ပါ”

လင်း ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ငြိမ်သက်လို့သာ နားစွင့်နေလိုက်မိဆဲ...။

“နောက်ဆုံးထွက်တဲ့ ဝိညာဉ်များရဲ့ကကြိုးစာအုပ်ကို ကျွန်တော် အရမ်းကြိုက်ပါတယ်။ ဖတ်ရင်းက လက်က မချချင်အောင် ဆွဲဆောင်မှု အပြည့်ရှိတဲ့စာအုပ်ပါ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီစာအုပ်ဟာ ဆရာကြီး... ရော့ခဲတဲ့စာအုပ်ကို ကူးယူထားတာလို့ အခု ဂျာနယ်ထဲမှာ ဖတ်လိုက်ရတော့ အရမ်းကို အံ့သြမိပါတယ်... ကျွန်တော် အရမ်းလေးစားရတဲ့ ဆရာမဟာ ဒီလိုလုပ်ရပ်မျိုး”

လင်းညိုပြာသည် ဖုန်းခွက် ကိုင်ထားရင်းမှ လက်များ တဆတ်ဆတ် တုန်လာမိတယ်။

“မဟုတ်ဘူး... ကျွန်မ အဲဒီစာအုပ်ကို ကူးယူထားတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မ ကိုယ်ပိုင်စိတ်ကူးနဲ့ ဖန်တီးထားတာ”

“ကျွန်တော်တို့ ဆရာကြီးရဲ့စာအုပ်ကို ပြန်ရှာဖတ်ပြီးပြီ ဆရာမ၊ တိုက်ဆိုင်မှုလို့ ဆရာမ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ငြင်းလို့မရပါဘူး”

“တုတ်ဘူး... ကျွန်မလုံးဝကူးမယူခဲ့ဘူး၊ ဝိညာဉ်များရဲ့ ကကြီး
တာ ကျွန်မရဲ့တိုယ်ပိုင်ဇာတ်လမ်းပဲ၊ ကျွန်မ ဘယ်တုန်းကမှ ကူးမယူခဲ့ဖူး
ဘူး”

ဒေါသဖြင့် ရင်ထဲ လှိုင်းထန်လာကာ လင်းညိုပြာ အသံကုန်
အော်နေမိတယ်။

ဒါဟာ သူမရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို စော်ကားနေကြတာပဲ။
ဘယ်လို မာန်နတ်ဆိုးကများ သူမကို ခုလို ချောက်ချခဲ့တာလဲ။
“ဆရာမ ငြင်းဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ သက်သေအထောက်
အထား ခိုင်လုံ...”

“မဟုတ်ဘူး”
နတ်ကျသလို တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်လျက်က သူမ
ဒေါသတကြီး ဖြတ်အော်လိုက်မိတယ်။
“ထိုစဉ်မှာပင်...”

“ဖောင်း... ဖောင်း...”
ရုတ်တရက် မီးများပြတ်တောက်ကာ အိမ်တစ်ခုလုံး မှောင်အတိ
ကျသွားခဲ့ရပြီး...
“အား...”

သူမ မျက်လုံးစုံမှိတ်ကာ ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်လိုက်မိ
တယ်။
အမှောင်ထု...
ရုတ်တရက် ချောက်ကမ်းပါးကြီးတစ်ခုထဲ ပြုတ်ကျသွားသလို
ခံစားလိုက်ရသော အမှောင်ထု။

တစ်နှစ်ခန့်ကြာပြီးနောက်...

“တစ်နှစ်ခန့်ကြာပြီးနောက်”
ပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်ကတော့ ဆရာမကို စာပြန်
ရေးဖို့ တိုက်တွန်းချင်ပါတယ်၊ ဆရာမ စာမရေးတာ တစ်နှစ်နီးပါး နှိပ်နှိပ်
“ကျွန်မမိတ်တွေ အခုထိ ရှုပ်ထွေးနေတုန်းပဲ ကိုမင်းမင်း၊ ခုချိန်ထိ
ကျွန်မမိတ်ထဲ သက်သာရာ မရသေးဘူး”

ထုတ်ဝေသူ ကိုမင်းမင်းက ကျွန်မဆီ လာတိုင်း စာပြန်ရေးဖို့ပဲ
တိုက်တွန်းနေတယ်။
စာမရေးဖြစ်တာ တစ်နှစ်နီးပါးကြာပြီမို့ သူ့ကို ကျွန်မ အားနာသိ
ပေမယ့် ကျွန်မမှ စာရေးလို့မရတာ... မတတ်နိုင်ဘူးလေ။
“ဆရာမနဲ့ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်လာတာ နှစ်ပေါင်း မနည်းတော့

ဘူးပဲ ဆရာမရဲ့သိက္ခာကို ကျွန်တော်ယုံကြည်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ပုတ်ခတ်
ချင်သူတွေလည်း သွေးအေးကုန်ကြပါပြီ။ ဆရာမ လိပ်ပြာလုံစွာ စာပြန်ရေး
ပါ”

ထုတ်ဝေသူကတော့ ကျွန်မရဲ့ကိုယ်ကျင့်တရားကို ယုံကြည်စွာ
အားပေးနေတယ်။

ခက်တာက ကျွန်မစိတ်တွေ ခုထိ ကောင်းစွာအနည်မထိုင်သေး
တာပဲ။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုမင်းမင်းရယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မက စာ
ရေးဖို့ မပြောနဲ့၊ စာမဖတ်ဖြစ်တာတောင် တစ်နှစ်နီးပါး ရှိပြီလေ၊ ကျွန်မ
ကိုယ်ကျွန်မ စာရေးတတ်တယ်ဆိုတာတောင် မေ့နေပါပြီ”

ကျွန်မ စိတ်ပျက်အားလျော့စွာ ပြောလိုက်မိတယ်။

“အား... အဲဒီအတွက်တော့ မပူနဲ့၊ ဆရာမ စာပြန်ရေးဖြစ်
အောင် စာရေးချင်စိတ် ပြန်ဖြစ်လာအောင် ကျွန်တော် စီစဉ်ပေးမယ်”

“ဘယ်လို!...”

ကျွန်မ ကိုမင်းမင်းကို မျက်ခုံးပင့်ပြီး ကြည့်လိုက်မိတယ်။

“ဆရာမအတွက် ကျွန်တော် ခရီးတစ်ခု စီစဉ်ပေးထားတယ်၊
အဲဒီခရီးက ပြန်လာရင် ဆရာမ စာအုပ်တစ်အုပ် ရေးဖြစ်လိမ့်မယ်ဆိုတာ
ကျွန်တော် လောင်းရဲတယ်”

ကိုမင်းမင်းက အားတက်သရော အသေအချာကြီး ပြောနေတော့
ကျွန်မ ပြုံးလိုက်မိတယ်။

“သေချာလှချေလား ကိုမင်းမင်းရဲ့၊ ကျွန်မက ဘယ်ကို ခရီးထွက်ရ
မှာလဲ ပြောပါဦး”

“ရှမ်းပြည်နယ်ဘက်က ရွာလေးတစ်ရွာကို”

“ရှမ်းပြည်နယ်... ဟုတ်လား!”

ရှမ်းပြည်နယ်ဘက်ဆိုတော့ ကျွန်မ နည်းနည်းစိတ်ဝင်စားသွား

အိမ်

ကျွန်မက တောတွေ... တောင်တွေ... ရေတံခွန်တွေ စိမ့်စိမ့်တွေ
အိမ်အောက်တက်သူလေ။

“အဲဒီရွာမှာ သိပ်ကို ချောက်ချားစရာကောင်းတဲ့ အိမ်ကြီးတစ်လုံး
ရှိတယ်၊ အဲဒီအိမ်ပိုင်ရှင်နဲ့ ကျွန်တော်သိတယ်၊ ဆရာမ အဲဒီအိမ်ကို ရောက်
ရင် ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် ရမှာ အသေအချာပဲ”

“အိုး... ကိုမင်းမင်းကတော့ အရမ်းကို သေချာနေတော့တာပဲ”

“ဪ... ကျွန်တော်ပိုပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီမှာ ဓါတ်ပုံ
မိတာတယ်၊ အဲဒီအိမ်ပုံ ကြည့်ကြည့်ပါဦး”

ကိုမင်းမင်းက အိတ်ကပ်ထဲမှ ဓါတ်ပုံတစ်ပုံကို ထုတ်ယူပြီး လှမ်း

အေးတယ်၊

ကျွန်မ အသာယူကြည့်လိုက်မိတယ်။

“ဟင်...”

ဓါတ်ပုံဟာ ကျွန်မလက်နဲ့ ထိကိုင်လိုက်မိတဲ့ခဏမှာ ဓါတ်လိုက်

သလို ကျဉ်ခနဲ ဖြစ်သွားရတာမို့ ကျွန်မ အလန့်တကြား ဖြစ်သွားရပြီး

အိတ်ချလိုက်မိအောင် မနည်းသတိထားလိုက်ရတယ်။

ပြီးတော့...

ကျွန်မ မြင်တွေ့လိုက်ရတာက...

ချောက်ချားဖွယ်ရာ ဝါခြောက်ခြောက်အရောင်ကြီးနဲ့ ကြီးမား

အံ့တောင်းလွန်းနေပြီဖြစ်တဲ့ အိမ်ကြီးတစ်လုံး။

အဆောင်တွေ အများကြီး ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ အိမ်ကြီးဟာ ကြီးမား

သလောက် ချောက်ချားဖွယ်ရာအတိ ကောင်းလွန်းလှတယ်။

ဓါတ်ပုံထဲက ဝါခြောက်ခြောက်အိမ်ကြီးကို ကြည့်ရင်းကနေ ကျွန်မ

အိမ်ထဲ တလှုပ်လှုပ် အေးစက်တုန်ခါလာမိတယ်။

အကြည့်တွေ မရပ်သိမ်းနိုင်လောက်အောင် အိမ်ကြီးက ကျွန်မကို

ညှိငင်ဆွဲဆောင်လို့နေတယ်။

အဲဒီအိမ်ကြီးမှာ...

တစ်စုံတစ်ယောက်...

ကျွန်မ မမြင်နိုင်တဲ့ တစ်စုံတစ်ယောက်က ကျွန်မကို လက်ယပ်
ခေါ်နေသလို ကျွန်မခံစားရတယ်။

ခါတ်ပုံကို ကြည့်ရင်းကနေ ကျွန်မဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချက်ချင်း
ချလိုက်မိတယ်။

“အိုကေ... အဲဒီကို ကျွန်မ သွားမယ် ကိုမင်းမင်း”

၆ ၆ ၆ ၆

ကျွန်မဟာ သိပ်စိတ်မြန်တတ်တဲ့သူတစ်ယောက်ပါ။

ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချပြီးရင် ချက်ချင်းမြန်ဆန်စွာ လုပ်တတ်
တဲ့အကျင့် ရှိပါတယ်။

အခုလည်း ချက်ချင်းပဲ အထုပ်အပိုးပြင်ပြီး ကားကို ကိုယ်တိုင်
မောင်းလို့ ထွက်ခဲ့မိတယ်။

အဖော်ဆိုလို့ ကားနောက်ခန်းမှာ သမီးလေးပဲ ပါလာခဲ့တယ်။

ရှမ်းပြည်နယ်ထဲ ဝင်လာတာနဲ့ ပြာမှိုင်းနေတဲ့ တောင်တန်းကြီးတွေ
ကို အရင်မြင်ရပြီး ရာသီကလည်း စိမ့်အေးလာခဲ့တယ်။

ကားတောက်လျှောက်မောင်းလာခဲ့ရပေမယ့် ရှမ်းပြည်နယ်ရဲ့
သာယာလှပလွန်းလှတဲ့ သဘာဝအလှရဲ့အေးမြတဲ့ရာသီကြောင့် ကျွန်မ
ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ခဲ့ရသမျှ ပြေပျောက်သွားရတော့တယ်။

“မေမေ... ဖေဖေနဲ့မေမေ ကွဲရတာ သမီးကြောင့်လားဟင်”

ရုတ်တရက် ကားနောက်ခန်းကနေ ထွက်ပေါ်လာခဲ့တဲ့ သမီးရဲ့
စကားသံကြောင့် ကျွန်မ ဆတ်ခနဲ တုန်သွားမိတယ်။

ကြည့်စမ်း။

တားနောက်ခန်းမှာ တိတ်ဆိတ်စွာ ပါလာခဲ့တဲ့ သမီးလေးကို ကျွန်မ လုံးဝမေ့နေခဲ့မိတာ။

ပြီးတော့...

သမီးလေး ပြောတဲ့စကားကလည်း ထူးဆန်းလို့နေတယ်။

“ဟင်... မေမေ၊ သမီးကြောင့် ဖေဖေနဲ့ ကွဲရတာလားဟင်!”

သမီးက ထပ်မေးပြန်တယ်။

သမီးဟာ အရွယ်နဲ့ မလိုက်အောင် လူကြီးစကား ပြောတတ်တယ်။

ခုလည်း သူ့အဖေနဲ့ကျွန်မ စကားများပြီး သူ့အဖေ သီးသန့်နေတာကို ကျွန်မ မပြောဘဲ သူ့အလိုအလျောက် သိနေတယ်လေ။

“မဟုတ်ပါဘူး သမီးရယ်၊ သမီးကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။”

ကျွန်မ သမီးကို စိတ်မကောင်းစွာ ပြန်ဖြေလိုက်မိတယ်။

မေးခွန်းတစ်ခုကို ဂယနဏ မသိရမချင်း မကျေနပ်တတ်တဲ့ သမီးက ထပ်မေးပြန်တယ်။

သမီးဟာ အရွယ်နဲ့မလိုက်အောင် လူကြီးစကားပြောတတ်တယ်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ ကလေးတစ်ယောက် အနေအထားထက် ပိုပြီး ပါနပ် သီတတ်နေတတ်တယ်။

ခုလည်း သူ့အဖေနဲ့ကျွန်မ စကားများပြီး သူ့အဖေ သီးသန့်နေတာကို ကျွန်မ မပြောဘဲ သူ့အလိုအလျောက် သိနေတယ်လေ။

“မဟုတ်ပါဘူး သမီးရယ်၊ သမီးကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။”

ကျွန်မ သမီးကို စိတ်မကောင်းစွာ ပြန်ဖြေလိုက်မိတယ်။

မေးခွန်းတစ်ခုကို ဂယနဏ မသိရမချင်း မကျေနပ်တတ်တဲ့ သမီးက ထပ်မေးပြန်တယ်။

ကျွန်မ ကားမောင်းနေရင်းကနေ နောက်ကြည့်မှန်ကတဆင့်

နည်းနည်းမျက်နှာထားတင်းပြီး သမီးကို ကြည့်လိုက်မိတယ်။

“သမီး... အဲဒါ သမီးကိစ္စ မဟုတ်ဘူး၊ ကလေးက ကလေးလိုပဲ

နေပေါ့၊ အဲဒီလို မေးတာ မေမေ မကြိုက်ဘူး။”

ကျွန်မလေသံမာသွားတော့ သမီးမျက်နှာလေး မသိမသာ ညှိုးသွားတယ်။

“ဆောရီး မေမေ”

မျက်နှာညှိုးညှိုးလေးနဲ့ သမီးတောင်းပန်တော့ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားရပြန်တာက ကျွန်မပါပဲ။

ကျွန်မ ချက်ချင်း မျက်နှာထားကို ပြင်ပြီး ပြုံးလိုက်တယ်။

“သမီးလေး... မေမေနဲ့ ခရီးထွက်လာရတာ ပျော်လား၊ သမီးပျော်ရင် မေမေတို့ ဒီမှာ အကြာကြီးနေကြမယ် သိလား။”

ကျွန်မ ပြန်ချော့ဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် သမီးဆီက တာစကားမှ ထွက်မလာတော့ဘူး။

သက်ပြင်း မသိမသာ ရှိုက်ပြီး ကျွန်မလည်း မသိချင်ယောင် ဆောင်လိုက်မိတယ်။

ကျွန်မတို့ကားဟာ တိတ်ဆိတ်စွာ ဆက်ပြီး ခရီးဆက်ခဲ့ကြတယ်။ သိပ်မကြာခင်မှာပဲ...

ကျွန်မရဲ့ထုတ်ဝေသူ စီစဉ်ပေးတဲ့ ရွာကလေးကို ရောက်ခဲ့ပါ

တယ်။ တောင်တန်းတွေရဲ့ကြားက... မြေနီလမ်းကလေးတစ်လျှောက်မှာ ထည်ထားတဲ့ ရွာကလေးပါ။

ရွာလေးဆိုပေမယ့် အချက်အချာကျပြီး စည်ကားမယ့်ပုံပါပဲ။

ရွာထိပ်ဆိုင်းဘုတ်နဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ကားကို ရပ်ပြီး ကျွန်မ ဆင်းလိုက်တယ်။

ယူကလစ်ပင်မြင့်ကြီးတစ်ပင်အောက်မှာ ရှမ်းတိုင်းရင်းသားဝတ်စုံနဲ့ လူတွေ ရုံးစုရုံးစု ဖြစ်နေတာ တွေ့ရတယ်။

ဒီနေ့ ရိုးရာဥပုသ်နေ့များလား။

ကျွန်မ ကင်မရာထုတ်ပြီး ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ဓါတ်ပုံရိုက်လိုက်တယ်။

“ဒီမှာ ခင်ဗျ. . ဒီမှာ ခင်ဗျ”

တိုင်းရင်းသား အသံဝဲဝဲနဲ့ ခေါ်လိုက်သံကြောင့် ကျွန်မ ကင်မရာကို ဖယ်ပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်မိတယ်။

တိုင်းရင်းသားဝတ်စုံနဲ့ လူငယ်လေးတစ်ယောက်။

ဖြူစင်ကြည်လင်တဲ့အသားအရည်နဲ့ ရုပ်ရည်ကလေးကလည်း ခပ်သန့်သန့်ပဲ။

နူးညံ့သယောင် ထင်ရပေမယ့် စာရေးဆရာတစ်ယောက်အနေနဲ့ ခန့်မှန်းကြည့်ရရင် လူငယ်လေးဟာ သွေးအေးအေးနဲ့ ရက်စက်တတ်မယ့် ရုပ်ရည်မျိုးပဲ။

လူငယ်လေးရဲ့မျက်လုံးတွေဟာ တည်ငြိမ်ပြီး အေးစက်စက်နိုင်တယ်။

ကျွန်မ အမှတ်မထင် စိုက်ကြည့်လိုက်မိတော့ လူငယ်လေးဟာ အနေခက်သွားတဲ့ပုံနဲ့ အနည်းငယ် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားပြီး. . .

“ဆရာမ လင်းညိုပြာလားခင်ဗျ!”

“ဟုတ်ပါတယ်. . .”

“ကျွန်တော် ဆရာမကို လာကြိုတာပါ။ ဟိုမှာ ကျွန်တော့်အဖေလည်း စောင့်နေတယ်”

လူငယ်လေးက ယူကလစ်ပင်အောက်မှာ ရုံးစုနေတဲ့ လူအုပ်ထဲက အရပ်မြင့်မြင့် လူတစ်ယောက်ကို လှမ်းလက်ညှိုးထိုးပြတယ်။

“ဘယ်သူနဲ့ လာတာလဲ ဆရာမ”

လူငယ်လေးက ဘယ်သူမှမတွေ့သလို ပုံစံမျိုးဖြင့် လှမ်းမေးရင်း ကျွန်မတားထဲ စပ်စုသလို ဝှေ့ဝဲကြည့်တယ်။

ကားရွေခန်း ဒက်ရှိဘုတ်ခံပေါ်မှာ ထောင်ထားတဲ့ သမီးလေးမိသားစုကို တွေ့တော့. . .

“ဆရာမ သမီးလေးက ချစ်စရာလေးပဲ”

မျက်လုံးပြာပြာ ပါးအိုနီနီ နှုတ်ခမ်းပါးပါးလေးနဲ့ သမီးကို တွေ့တဲ့သူတိုင်းက ချစ်စရာကောင်းတယ်လို့ မှတ်ချက်ပေးတတ်ကြပါတယ်။

သမီးလေးဟာ အပြင်မှာထက် ဓါတ်ပုံရိုက်ရင် ပိုလှနေတတ်တာထည်း အမှန်ပဲ။

ကျွန်မ လူငယ်လေးကို ပြုံးပြလိုက်ပြီး. . .

“ဒါနဲ့ မင်းနာမည်က. . .”

“ကျွန်တော့်နာမည် ဇေယျသူပါ။ ဆရာမ ခဏနော်၊ ဆရာမရောက်ပြီဆိုတဲ့အကြောင်း ကျွန်တော့် ဖေဖေကို သွားပြောလိုက်ဦးမယ်” ကောင်လေး အပြေးတစ်ပိုင်းနဲ့ ထွက်သွားတယ်။

ကျွန်မ ရှိရာဆီ လက်ညှိုးညွှန်ပြီး သူ့အဖေကို ပြောပြတော့ ချစ်ခင်အားကျွန်မအနားကို ရောက်လာခဲ့ကြတယ်။

“ဆရာမ ရောက်လာပြီနော်၊ ကျွန်တော်တို့ ဆရာမကို ထွက်စောင့်နေကြတာ၊ ကျွန်တော် သီဟသူပါ ဆရာမ၊ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့. . .”

ဇေယျသူရဲ့အဖေ ဦးသီဟသူဟာ ဇေယျသူထက် ပါးနပ်သွတ်လက်မယ့်ပုံပဲ။

ကျွန်မကို မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းတွေလို တရင်းတနှီးနဲ့ စကားတွေ အဆက်မပြတ် ပြောပါတော့တယ်။

“ကျွန်တော်က ဆရာမရဲ့စာဖတ်ပရိသတ်ပါ။ ဒီမြို့က လူတွေနဲ့ အားလုံး အဆင်ပြေအောင် ကျွန်တော်ကူညီပါမယ်၊ ဆရာမ ကျွန်တော့်အိမ်မှာ တည်းမယ်ဆိုလို့ ကျွန်တော် အရမ်းဂုဏ်ယူပါတယ်၊ အိမ်ကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်ခိုင်းထားပါတယ်၊ ကျွန်တော့်အိမ်ဟာ လူမနေတာ ကြာပြီဆိုတော့လေး”

ကျွန်တော့်အိမ်မှာ ဆရာမ အေးအေးဆေးဆေး စာရေးနိုင်... ”

ဦးသီဟသူဟာ စကားတွေ တရစပ် အများကြီး ပြောနေတော့ ကျွန်မ စိတ်မရှည်နိုင်တော့ဘဲ ဖြတ်ပြောရတော့တယ်။

“ဒါနဲ့ ဦးသီဟသူရဲ့အိမ်က ဘယ်မှာပါလိမ့်၊ ကျွန်မတို့ သွားလို့ရ ပါပြီလား!”

“ဪ... ဪ... ဟုတ်ကဲ့... သွားလို့ရပါပြီခင်ဗျာ၊ အိမ်က နည်းနည်းတော့ ဝေးတယ်ခင်ဗျ... ရွာအစွန်မှာပါ”

“ဒါဆို သွားကြရအောင်လေ၊ အိမ်ရောက်ရင် ကျွန်မ အေးအေး ဆေးဆေး နားချင်လို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်တာပေါ့... ဆရာမ လမ်းမှာ ပင်ပန်းလာရောပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့သားအဖ ဆိုင်ကယ်နဲ့ ရွှေက သွားနှင့်ပါ မယ်၊ ဆရာမ နောက်က လိုက်ခဲ့လိုက်ပါ”

“ကောင်းပါပြီ”

ကျွန်မ ဦးသီဟသူကို စကားစ ဖြတ်ပြီး ကားပေါ် ပြန်တက်လိုက် တယ်။

ဦးသီဟသူ ကြည့်ရတာ လိုအပ်တာထက် ပိုနေတဲ့ပုံပဲ။

ကျွန်မ သူ့ကို သိပ်ကြည့်မရချင်ဘူး။

ဒါပေမယ့် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ကျွန်မက သူ့အိမ်မှာ တည်းခို ငှားရမ်းနေရမှာဆိုတော့ အလိုက်အထိုက်တော့ ဆက်ဆံရမှာပေါ့။

သူတို့သားအဖေ ဆိုက်ကယ်လ်နောက်ကနေ ကျွန်မ ကားကို မှန်မှန်ပဲ မောင်းလိုက်လာခဲ့တယ်။

ဦးသီဟသူရဲ့အိမ်ဟာ တကယ့်ကို ရွာနဲ့ အတော်လွှမ်းပြီး အစွန် အဖျားကျလွန်ပါတယ်။

ရွာနဲ့ အလှမ်းကွာလာလေ... ပိုပြီးလူခြေပြတ်ပြီး ခြောက်ကပ် လာလေပါပဲ။

ကျွန်မကတော့ လူရိပ်လူခြေ ရှင်းပြီး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်တာကို ချစ်နှစ်သက်နေမိတယ်။

ဝါခြောက်ခြောက်နဲ့ ကြီးမားဟောင်းနွမ်းလွန်းလှတဲ့ အိမ်ကြီး ဆစ်ဆောင်ရှေ့ ရောက်တော့ ဦးသီဟသူတို့သားအဖ ဆိုင်ကယ်လ်ရပ်လိုက် တယ်။

ဒါ ကျွန်မ ဓါတ်ပုံထဲမှာ မြင်တွေ့ခဲ့ရတဲ့အိမ်ကြီးပေါ့။

ကျွန်မ အိမ်ကြီးကို တစိုက်မတ်မတ် ကြည့်ရင်းက ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်မိတယ်။

ဝါခြောက်ခြောက် အိမ်ကြီးဟာ ကျွန်မကို မျက်တောင်မခတ်မိ လောက်အောင် ဆွဲဆောင်နိုင်လွန်းလှတယ်။

“ဒီအိမ်ကြီးကို ပစ်ထားတာ ကြာပြီ ဆရာမရဲ့၊ ကျွန်တော်တို့က လည်း ရွာထဲမှာ စားသောက်ဆိုင် ဖွင့်ထားတော့ ဒီမှာ လာမနေပြန်ဘူး နေလို့တော့ ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါနဲ့ လူခြေတိတ်ဆိတ်လွန်းတော့ ဆရာမ နေရဲ့ရဲ့ လား၊ ကျွန်တော့်တူမလေးတွေ လွှတ်ပေးလိုက်ရမလား ဆရာမ အတော်ရ အောင်”

ကျွန်မ အသာပြုံးပြီး ဦးသီဟသူကို လက်ကာပြလိုက်ရတယ်။

“နေပါစေ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျွန်မ နေရဲ့ပါတယ်”

ကျွန်မ သူ့စေတနာကို နားလည်ပေမယ့် ငြင်းလိုက်မိတယ်။

ကျွန်မက ဝိညာဉ်ဇာတ်လမ်းတွေကို ဖန်တီးရေးသားနေတဲ့သူပဲ။

ဒီအိမ်ကြီးမှာ ဘာလို့ မနေရဲရမှာလဲ။

ပြီးတော့ ကျွန်မတစ်ယောက်ထဲမှ မဟုတ်ဘဲ။

သမီးလေးလည်း ရှိတာပဲ။

သမီးလေးဆိုမှ ကျွန်မ သမီးလေးကို သတိရပြီး ကားထဲက ဆင်း ထုတ်ဖို့ ကမန်းကတန်း ကားထဲ ပြန်ကြည့်မိတယ်။

“ဟင်!...”

ဘုရားရေ

သမီးလေး ကားထဲမှာ ရှိမနေတော့ပါလား။

ကျွန်မ မှတ်လုံးအစုံ ပြန်ကျယ်သွားရပြီး ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ ဖြစ်သွားရ

တယ်။

သမီး ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ။

“သမီးရေ . . စူဇီ . . သမီးလေး”

ကျွန်မ ချက်ချင်းအပြေးလိုက်ရှာမိတယ်။

ကျွန်မ အိမ်ကြီးကို သတိလက်လွတ် ငေးနေမိတဲ့အချိန်မှာ သမီး

တာ ဘယ်ကို ပျောက်သွားခဲ့တာလဲ။

“သမီးရေ . . စူဇီ . . ”

ကျွန်မရင်ထဲ ကတုန်ကယင်ကြီးနဲ့ မီးထတောက်နေသလို ခံစားရ

တယ်။

“သမီး . . သမီးလေး . . ”

ကျွန်မ အရူးတစ်ယောက်လို ဟိုပြေးသည်ပြေးနဲ့ လိုက်ရှာရင်း

ကျွန်မကားထဲက ပစ္စည်းတွေကို ချပေးနေတဲ့ ဇေယျသူနဲ့ တိုးမိမလို ဖြစ်သွားရတယ်။

“ဇေယျသူ . . ကျွန်မသမီးလေးကို တွေ့မိလား!”

“ခင်ဗျာ”

ဇေယျသူ ကျွန်မ မေးတာကို သဲသဲကွဲကွဲ မကြားရသလို ကြောင်

အမ်းအမ်း ပြန်မေးတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ . . .

ခြံဘေးမှာ ပတ်စီးနေတဲ့ ချောင်းစပ်က ခုံတန်းကလေးမှာ ငြိမ်ငြိမ်

တလေး ထိုင်နေတဲ့ သမီးလေးကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

“သမီး . . . စူဇီ”

ကျွန်မ သမီးလေးဆီ ဝမ်းသာအားရ ပြေးသွားမိတယ်။

“သမီး . . သမီးရယ် . . သမီးများ ပျောက်သွားပြီလားလို့ မေမေမှာ
စိတ်ပူလိုက်ရတာ၊ ဘာလို့ ဒီမှာ တစ်ယောက်ထဲ လာထိုင်နေရတာလဲ
သမီးလေး . . . လာ”

ကျွန်မ သမီးလက်ကို ဆွဲပြီး အိမ်ကြီးဆီ လျှောက်လာခဲ့မိတယ်။

သမီးက ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ တိတ်တိတ်ကလေး လိုက်လာခဲ့တယ်။

ဦးသီဟသူက အိမ်တံခါး သော့ဖွင့်ပေးဖို့ ကျွန်မကို အသင့်စောင့်

နေတယ်။

ကျွန်မလည်း ဦးသီဟသူရဲ့နောက်မှာ အသာရပ်လိုက်မိတယ်။

သော့ကို ကိုင်ပြီး ဦးသီဟသူဟာ အိမ်တံခါး ဖွင့်ဖို့အပြင် . . .

“ဝုန်း . . . ”

ခနဲ အသံကျယ်ကြီးနဲ့ အတူ ဆင်ဝင်အောက်က တိုင်ကြီးတစ်တိုင်
အတွယ်မှ လဲပြိုကျသွားသံ ကြားလိုက်ရတာကြောင့် ကျွန်မရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ
ဖြစ်ပြီး လန့်သွားရတယ်။

“ကြည့်စမ်း . . . ဒေါ်စံပယ် ခင်ဗျား ဒီကိုလာပြန်ပြီလား၊ သွား . .

သွား . . ခုထွက်သွား၊ ဒီမှာ ဧည့်သည်တွေ နေမလို့”

ဦးသီဟသူဟာ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ကို အော်ဟစ်ငေါက်ထုတ်

နေတယ်။

အဝတ်အစား ဖရိုဖရဲ၊ ဆံပင်တွေ ဖွာဆန်ကြပြီး မျက်နှာမှာ
တန့်လန့်ဖြတ် ဒဏ်ရာကြီးနဲ့ မိန်းမကြီးဟာ . . .

“ငါ . . ငါ့သမီး . . ”

အက်ကွဲနေတဲ့အသံကြီးနဲ့ မိန်းမကြီးဟာ မပီမသ ပြောတယ်။

“မရှိဘူး . . . ဒီမှာ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး၊ သွားသွား . . ထွက်သွား၊

ခုချက်ချင်း ထွက်သွား၊ နင် နောက်တစ်ခါ လာရင် ငါ ရဲ့နဲ့ ဖမ်းခိုင်းလိုက်
မယ် . . . ကြားလား!”

ဖမ်းမိတ်ဆိုတဲ့အသံကြားတော့ မိန်းမကြီးရဲ့မျက်လုံးတွေဟာ

အာသုလည်သွားခဲ့ပြီး ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ ကျွန်မတို့ဘေးကနေ နှိပ်ခနဲ ဖြတ်ပြေးသွားတော့တယ်။

ကျွန်မ သူ့ကို ကြည့်ပြီး အတွေးစတွေးနဲ့ ငြိမ်သက်ကျန်နေခဲ့ရတယ်။

အဲဒီမိန်းမကြီးအကြောင်း ကျွန်မ စိတ်ဝင်စားသွားမိတာကို

ဦးသီဟသူဟာ ရိပ်မိပုံရတယ်။

“ဒေါ်စံပယ်တဲ့... စိတ်သိပ်မနဲ့ဘူး၊ သူ့သမီး ပျောက်သွားပြီး တတည်းက ဒီအိမ်ကြီးမှာ လာလာရှာနေတာ၊ လူတွေကိုတော့ ဘာ အန္တရာယ်မှ မပေးပါဘူး”

သူ့သမီး ပျောက်သွားတာကို အဲဒီစိတ်မနဲ့တဲ့ ဒေါ်စံပယ်ဟာ ဘာဖြစ်လို့ ဒီအိမ်ကြီးမှာ လာလာရှာရတာလဲ။

စာရေးဆရာတစ်ယောက်ပီပီ စိတ်ဝင်စားသွားရပေမယ့် ခေါင်း ချပ်မခံချင်တာနဲ့ အဲဒီအကြောင်းအရာကို ကျွန်မ ချက်ချင်းမေ့ပစ်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်မိတယ်။

“ရပါပြီ ဦးသီဟသူ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ကျွန်မ အိမ်ထဲ ဝင်ပြီးဦးသီဟသူကို နှုတ်ဆက်လိုက်တယ်။

“ဟုတ်ကဲ့... ဒီမှာ သော့ပါ ဆရာမ၊ အရေးအကြောင်းရှိရင် ကျွန်တော့်ဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ကျွန်မကို သော့လှမ်းပေးပြီး ဦးသီဟသူ လှည့်ထွက်သွားတယ်။ လေယူသူက ဆိုင်ကယ်လ်ကို အသင့်ရပ်ပြီး စောင့်နေတယ်။

ကျွန်မ အိမ်တံခါးကို ပိတ်လိုက်ပြီး...

သမီးကို ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းပြီး တင်းတင်းဖက်ထားလိုက်မိတယ်။

“သမီး... ဒီမှာ မေမေတို့ ခဏနေကြမယ်နော်၊ မေမေ ဒီမှာ နေပြီး ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ရေးမလို့... သိလား!”

သမီးက ဘာမှပြန်မပြောပေမယ့် လူကြီးလေးတစ်ယောက်လို

ကျွန်မမျက်နှာကို သေသေချာချာ ကြည့်ပြီး နားလည်သိတတ်စွာ ခေါင်း ညိတ်ပြတယ်။

“ကဲ... သမီးလေး ခဏနားလိုက်ဦး၊ မေမေလည်း ပစ္စည်းတွေ

အရာချလိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်...”

သမီးကို ရင်ခွင်ထဲက အသာဖြေလွှတ်ပေးလိုက်တော့ သမီးက

အိမ်အတွင်းဘက်ကို ပြေးဝင်သွားတယ်။

ကျွန်မ ဧည့်ခန်းကို ဝှေ့ဝဲကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။

အသင့်နေထိုင်လို့ရအောင် စားပွဲတွေ ထိုင်ခုံတွေ စင်ကလေးတွေ

ညှိထားပေးတာပဲ။

ကျွန်မအတွက်ကတော့ အရေးအကြီးဆုံးက စာရေးဖို့အတွက်

ပတ်သက်ငြိမ်သက်တဲ့နေရာမှာ စားပွဲလေးတစ်လုံး ရှိနေဖို့ပါပဲ။

ဧည့်ခန်းရဲ့ထောင့် ချောင်းလေးကို လှမ်းမြင်နိုင်တဲ့နေရာမှာ နီညို

ချောင် ကျွန်းစားပွဲတစ်လုံးကို တွေ့လိုက်ရတော့ ကျွန်မ စိတ်ကျေနပ်သွား ပြီလည်း။

ခရီးဆောင်အိတ်ထဲက စာအုပ်နဲ့ဘောလ်ပင်တွေ စာရွက်စာတမ်း

တွေ ထုတ်ပြီး စားပွဲပေါ် ပြေးတင်မိတယ်။

“ဟေ...”

စားပွဲချထားတဲ့နေရာက အောက်ခံကြမ်းပြင် မညီညာတော့ စားပွဲ

လှုပ်နေတယ်။

ကျွန်မ စားပွဲကို နေရာပြင်ကြည့်တယ်။

မရဘူး...။

“ကျွတ်...”

ကျွန်မ စိတ်ပျက်လက်ပျက် စုတ်သပ်လိုက်မိတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ စင်ပေါ်က သတင်းစာတစ်ရွက်က ဖျတ်ခနဲဆို

၃၀

ကျွန်မဘေး လွင့်ကျလာတယ်။

စာရွက်က နှစ်ရှည်ကြာမြင့်နေပြီဖြစ်တဲ့ပုံစံပဲ။

မာကျွတ်ကျွတ်တောင် ဖြစ်နေပြီ။

အမှတ်မထင် ကျွန်မ လှမ်းဖတ်ကြည့်လိုက်တော့...

လူပျောက်ကြော်ငြာ...

အသက်(၁၈)နှစ်ရှိ မခရေဖြူသည် ရုတ်တရက် ပျောက်ဆုံးသွားမိ

သဖြင့်...

ကျွန်မ လူပျောက်သတင်းကို ဆက်မဖတ်တော့ဘဲ စာရွက်ကို မြန်ဆန်စွာပဲ ခေါက်ပြီး စားပွဲအောက်မှာ ခုလိုက်တယ်။

ဟော..

ကွတ်တိပဲ။

စားပွဲ လုံးဝမလှုပ်တော့ဘူး။

ငြိမ်သက်နေရာကျသွားပြီဖြစ်တဲ့ စားပွဲလေးကို လက်ပိုက်ကြည့်ပြီး ကျွန်မ ပြုံးလိုက်မိတယ်။

ဒါပေမယ့်... ဘာဖြစ်လို့မှန်း မသိဘူး အသက်(၁၈)နှစ်အရွယ်ရှိ မခရေဖြူသည် ရုတ်တရက် ပျောက်ဆုံးသွားပါသဖြင့်... ဆိုတဲ့ လူပျောက် သတင်းကြော်ငြာက ကျွန်မခေါင်းထဲ ဝင်ရောက်နေမိတယ်။

ကျွန်မနဲ့ ဘာမှလည်း မဆိုင်ဘဲနဲ့ အဲဒီအကြောင်း ကျွန်မ ဘာလို့ များ စဉ်းစားနေမိပါလိမ့်။

၆ ၆ ၆ ၆

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီအိမ်ကြီးဟာ ကျွန်မအတွက်တော့ စိတ်သစ် ထူသစ်နဲ့ နေလိုထိုင်လိုလည်း ကောင်းမယ့်ပုံပါပဲ။

တအောင့်တနား နေပြီးတော့ ကျွန်မယူလာတဲ့ ရိက္ခာအခြောက် ခြမ်းတွေနဲ့ နေ့လယ်စာ စားဖို့ ပြင်ဆင်မိတယ်။

ကျွန်မလည်း အလုပ်တွေ ရှုပ်နေတာမို့ သမီးကို မှေးသွားမိပြန် တယ်။

စားခါနီးကျမှ သမီးကို သတိရပြီး ခေါ်မိတယ်။

“သမီးရေ စူဇီ... လာဟေ့ စားရအောင်”

သမီးရဲ့ပြန်ထူးသံ မကြားရဘူး။

ကျွန်မ ထပ်ပြီးအသံမြှင့် ခေါ်မိတယ်။

“သမီးစူဇီ... ထမင်းစားမယ်ဟေ့”

သမီးရဲ့ထူးသံ မကြားရပြန်ဘူး။

“ဟာ... ဒီကောင်မလေး ဘယ်တွေ့သွားနေတာလဲ၊ မိစ္ဆာ

တော်စပ်စုတာပဲ”

ကျွန်မ သမီးကို လိုက်ရှာဖို့ ပြင်ရပြန်တယ်။
 အိမ်မှာလည်း ဒီလိုပဲ။ ကျွန်မက စာရေးနေတဲ့အချိန်မှာ သမီး
 လေးက သူ့ဘာသာသူ နေနေတာပဲ။
 ဒါပေမယ့်...
 အခုက တနယ်တကျေးမှာဆိုတော့ သမီးပျောက်သွားမှာ ကျွန်မ
 စိုးရိမ်ပူပန်မိတုန်း။
 အိမ်တံခါး ပိတ်ထားတာမို့ အပြင်တော့ ထွက်မယ် မထင်ဘူး။
 အိမ်ထဲက အခန်းတစ်ခန်းခန်းမှာပဲ ရှိနေမှာပါ။
 “သမီးရေ စူဒီ... ဘယ်မှာလဲဟေ့!”
 ကျွန်မ သမီးကို တကြော်ကြော် အော်ပြီး တစ်ခန်းဝင် တစ်ခန်း
 ထွက် လိုက်ရှာမိတယ်။
 “သမီးလေးရေ... ဘယ်မှာလဲဟေ့၊ မေမေ့ကို အသံပေးပါဦး”
 ကြီးမားကျယ်ဝန်းသလောက် တိတ်ဆိတ်လှတဲ့ အိမ်ကြီးထဲမှာ
 သမီးလေးကို လိုက်ရှာရင်း ကျွန်မတစ်ယောက်ထဲ ချောက်ချားလာမိတယ်။
 “သမီးရေ... စူဒီ... ဘယ်မှာလဲ!”
 အောက်ထပ်အနံ့ လိုက်ရှာပြီး မတွေ့ရတော့ ကျွန်မ တုန်လှုပ်
 ချောက်ချားစွာနဲ့ လှေကားပေါ် တက်ခဲ့တယ်။
 ကျွန်းလှေကားမြင့်မြင့်ကြီးဟာ မတ်လွန်းလှတယ်။
 ဘာဖြစ်လို့မှန်း မသိဘူး လှေကားကြီးပေါ် စတက်လိုက်ကထဲက
 ကျွန်မရင်ထဲ လှုပ်ခနဲ ခါပြီး လေဟာနယ်ထဲ လွင့်သွားရသလို အေးခနဲ
 ခံစားလိုက်ရတယ်။
 ကျွန်မ လှေကားလက်ရန်းကို အားတင်းဆုပ်ကိုင်ပြီး ဖြည်းဖြည်း
 ချင်း တက်မိတယ်။
 လှေကားတစ်ထစ် တက်လိုက်တိုင်း ကျွန်မရင်ထဲက အေးစက်
 ချောက်ချားတဲ့ ခံစားချက်ကြီးက ပိုသိသာလာခဲ့တယ်။

“သ... သမီးရေ... စူဒီ”
 ကြောက်စိတ်ကို ထိန်းပြီး ကျွန်မ သမီးကို ခေါ်မိတယ်။
 အစစအရာရာ သတိထားပြီး လှေကားတစ်ထစ်ချင်းကို ကျွန်မ
 သတိကြီးစွာ ထားပြီး တက်နေရတယ်။
 အပေါ်ထပ်ကို ရောက်တာနဲ့ ကျွန်မ ခြေအစုံကို ခဏရပ်တန့်ပြီး
 တံတွေးတစ်ချက် မျိုချလိုက်မိတယ်။
 ဘယ်ကိုမှ မကြည့်ရသေးခင်မှာပဲ ညာဘက်ထောင့်မှာ ရှိတဲ့
 အခန်းတစ်ခန်းက ကျွန်မကို တစ်စုံတစ်ယောက် ရှိနေသလို ဆွဲဆောင်နေ
 သလိုမျိုး ခံစားရစေတယ်။
 “သမီးလေး စူဒီ”
 ကျွန်မ စိတ်အားတင်းပြီး ညာဘက်ထောင့်က အခန်းတံခါးကို
 အံ့ကြိတ်ပြီး ဆတ်ခနဲ ဆွဲဖွင့်လိုက်တယ်။
 အဲဒီအချိန်မှာပဲ...
 “ဝုန်း...”
 ခနဲ မြည်သံကျယ်ကြီးနဲ့အတူ...
 တစ်စုံတစ်ခုက ကျွန်မဘေးကနေ အရှိန်ပြင်းစွာ ဖြတ်ပြေးသွားခဲ့
 တယ်။
 လျှပ်တစ်ပြက် ကျွန်မမြင်လိုက်ရတာ မည်းမည်းသဏ္ဌာန်
 ကြောက်စရာ အရိပ်ကြီး။
 ရုတ်တရက်မို့ ကျွန်မကြောက်လွန်းလို့ မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး...
 “အား...”
 ခနဲ အော်လိုက်မိတော့တယ်။

၆ ၆ ၆ ၆

“စို့လို့... ကိုက်စမ်း”

ကျွန်မ သမီးကို ဖြတ်အော်လိုက်မိတယ်။ အဲဒီတော့မှပဲ သမီး ပါးစပ်ပိတ်သွားတော့တယ်။

“နောက် ဘယ်တော့မှ အဲဒီအခန်းထဲ မဝင်ရဘူး... ကြားလား၊ နောက်တစ်ခါ အဲဒီအခန်းထဲ ဝင်ရင် သမီးကို မေမေ ရိုက်မယ်နော်... မှတ်ထား”

ကျွန်မ သမီးကို လေသံမာမာနဲ့ အမိန့်ထုတ်လိုက်ရတယ်။ သမီး မျက်နှာလေး တည်သွားတယ်။

ကျွန်မကို သိပ်ကြည်ပုံတော့ မရဘူး။

အောက်ထပ်ရောက်တာနဲ့ ကျွန်မ ချီထားတဲ့ကြားက အတင်း ခုန်းကန်ပြီး အောက်ဆင်းသွားတော့တယ်။

ကျွန်မ သမီးကို ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းရွှက်လိုက်မိတယ်။

သမီး နောက်ထပ် အဲဒီအခန်းထဲ မသွားအောင် ကျွန်မ အထူး ဂရုစိုက်ပြီး ကြည့်နေမှ ဖြစ်တော့မယ်။

“ကျွန်း”

လှေကားကြီးက ကြီးမားကျယ်ပြန့်သလောက် ခတ်စောက်လွန်းလှတယ်။ ကျွန်မ လှေကားလက်ရန်းကို ချွေးစေးတွေနဲ့ အေးစက်နေတဲ့ လက်နဲ့ တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ပြီး တစ်ထစ်ချင်းကို သတိကြီး နှာထားပြီး တက်နေမိတယ်။ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ အရမ်းကို တုန်လှုပ်ချောက် ချားနေမိတယ်”

ကျွန်မ MP4 ကို ကိုင်ထားရင်းက ခဏနားပြီး အသက်ရှူလိုက်မိ တယ်။

ဒါ. . နေ့လယ်ခင်းက ကျွန်မရဲ့အတွေ့အကြုံပဲ။

ဒါကို ကျွန်မ recording ပြန်လုပ်နေတာပါ။

လောလောဆယ် ဘာဇာတ်လမ်းကိုမှ ကျွန်မ စဉ်းစားမရသေးမယ့် ဒီအတွေ့အကြုံတွေကို ရသလောက် ရှေးမှတ်ထားပြီး နောက်ဇာတ်လမ်းအဖြစ် ပြန်ဖြည့် ဖန်တီးမယ်လို့ စဉ်းစားနေမိဆဲ. . .

“ခါးလေး ရွပ်ကာ..လမ်းရှောက်သွားရင်..ကောင်လေးတွေကြည့်မယ်..မျက်လုံးလေးတစ်ဖက်ကို မှိတ်ပြလိုက်ရင်...တစ်ပြိုင်တည်းတောမယ်”

အမှတ်မထင် သမီး ထဆိုင်လိုက်တဲ့သီချင်းကြောင့် ကျွန်မ အံ့အားသင့် ကြောင်အမ်းသွားရတယ်။

ဒါ. . လွန်ခဲ့တဲ့ဆယ်နှစ်ကျော်က ထွန်းအိန္ဒြာဗိုလ် အရမ်း အော်မြင်ခဲ့တဲ့ သီချင်းပဲ။

သမီးက ဒီသီချင်းကို ဘယ်လိုလုပ် ဆိုတတ်နေတာလဲ။

အရင်ကဆို အေသင်ချိုဆွေ သီချင်းတွေကိုပဲ သမီးက ဆိုတတ်တာပါ။

ကျွန်မ တအံ့တဩနဲ့. . .

“သမီး.. အဲဒီသီချင်းကို ဘယ်လိုလုပ် ရနေတာလဲ!”

လို့ မေးလိုက်မိတယ်။

သမီးက အပေါ်ထပ်ကို မော့ကြည့်ပြီး လက်ညှိုးလေး ထိုးပြတာ

“အပေါ်ထပ်မှာ နေတဲ့မမက သင်ပေးတာ”

“ဟင်! . . .”

ကျွန်မ မျက်လုံးအစုံ ပြုံးကျယ်သွားရတယ်။

“သမီးလေး. . . မေမေ ပြောထားတယ်နော်၊ အပေါ်ထပ်ကို လိုက်မတက်ရဘူး၊ အထူးသဖြင့် အဲဒီအခန်းထဲ လုံးဝမဝင်ရဘူး. . . မှတ်ထားနော်”

ကျွန်မ သမီးကို မျက်နှာထား ခပ်တည်တည်နဲ့ ပြောလိုက်မိတယ်။

သမီးက မကြားသလိုပဲ မျက်နှာလွဲနေတယ်။ ကျွန်မလည်း အသံတတ်သွင်းဖို့ ပြင်ရပြန်တယ်။

ကျွန်မ အပေါ်ထပ်ကို ရောက်လာခဲ့တဲ့အချိန်မှာ ကြောက်သီးတွေ အဖြစ်လို့မှန်းမသိ တဖြန်းဖြန်း ထသွားခဲ့တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ကျွန်မရဲ့ အဘက်ထောင့်မှာ ရှိတဲ့ အခန်းဆီကို ကျွန်မ မျက်လုံးတွေ အမှတ်မထင် ရောက်သွားရတယ်။ ကျွန်မ မမြင်ရတဲ့ တစ်စုံတစ်ယောက်က ကျွန်မရဲ့စိတ်တွေကို ဆွဲဆောင်ပြီး လက်ယပ်ခေါ် နေသလိုပဲ။

အဲဒါနဲ့. . .

“ခါးလေး ရွပ်ကာ..လမ်းရှောက်သွားရင်..ကောင်လေးတွေကြည့်မယ်...”

“သမီး..”

ကျွန်မ အတတ်နိုင်ဆုံး စိတ်အာရုံတွေကို စုစည်းပြီး အသံသွင်းနေတာမှာ သမီးရဲ့သီချင်းသံ ထွက်ပေါ်လာတော့ ခပ်ဆတ်ဆတ် အော်လိုက်မိတယ်။

သမီးက ကျွန်မကို ဂရုမစိုက်ဘဲ မကြားချင်ယောင် ဆောင်ပြီး ခုတ်ဆက်ဆိုတယ်။

“မျက်လုံးလေးတစ်ဖက်ကို မှိတ်ပြလိုက်ရင်...တစ်ပြိုင်တည်း တောမယ်”

“သမီး. . . မေမေ ဒီမှာ အသံသွင်းနေတယ်လေကွယ်”

“ကျွန်မရဲ့အသက်အရွယ် ကလေးလည်း မဟုတ်တာ...သူတို့သီတယ်”

“မိစ္ဆာနီ. . .”

ကျွန်မ ဝန်းခနဲ ထရပ်ပြီး ဒေါသတကြီး မျက်စိစုံမှိတ် အော်လိုက်မိတယ်။

အဲဒီတော့မှ သမီး အသံတိတ်သွားတယ်။

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ... မေမေ ဒီမှာ အလုပ်လုပ်နေတာ မသိဘူးလား၊ သမီး မေမေ့ကို တမင်နှောင့်ယှက်နေတာလားဟင် စူဒီ”
ကျွန်မ သမီးကို အတော်စိတ်ဆိုးပြီး လေသံမာမာနဲ့ ပြောလိုက်မိတယ်။

သမီး ဆတ်ခနဲ ထပြီး ကျွန်မကို မော့ကြည့်တယ်။

သမီးမျက်နှာလေးဟာ တည်တင်းနေပေမယ့် မျက်ဝန်းအိမ်ထဲမှာ တော့ မျက်ရည်ကြည်တွေ ရစ်ဝဲနေတာ ကျွန်မ တွေ့လိုက်ရတယ်။

“မေမေ့ကို မုန်းတယ်”

အသံစူးစူးလေးနဲ့ အော်ခဲ့ပြီး သမီး ကျွန်မဘေးကနေ ပြေးထွက်သွားတယ်။

သမီးရဲ့ကျောပြင်လေးကို ကြည့်ပြီး ကျွန်မရင်ထဲ နင့်ခနဲ ဖြစ်သွားခဲ့ရတယ်။

သမီးလေး ဝမ်းနည်းသွားပြီ ထင်ပါရဲ့။

ကျွန်မ အော်လိုက်မိတာ သိပ်များ လွန်သွားသလား။

မေမေ့ကို မုန်းတယ်...

ဆိုတဲ့ သမီးရဲ့စကားတစ်ခွန်းက ကျွန်မရင်တစ်ခုလုံးကို ခါးထိုးစိုက်သလို ပြင်းပြင်းထန်ထန် နာကျင်နေစေတယ်။

ကျွန်မ ထိုင်ခဲ့မှာ အရပ်ကြီးပြတ် ပြန်ထိုင်ချလိုက်မိတယ်။

“ဟင်း...”

ခနဲ သက်ပြင်းချမိပြီး...

အသံသွင်းထားတာကို ပြန်ရစ်ပြီး ဖွင့်လိုက်မိတယ်။

“ကျွန်မ မမြင်ရတဲ့ တစ်စုံတစ်ယောက်က ကျွန်မရဲ့စိတ်တွေထဲ ဆွဲဆောင်ပြီး လက်ယပ်ခေါ်နေသလိုပဲ၊ အဲဒါနဲ့...”

“ခါးလေးလှုပ်ကာ လမ်းလျှောက်သွားရင် ကောင်လေးတွေ ကြည့်မိတယ်”

“ဟယ်”

“ကျွတ်...”

ကျွန်မ စိတ်ပျက်လက်ပျက် စုတ်သပ်ပြီး ပိတ်လိုက်မိတယ်။ ခေါင်းကို မော့လှန်ပြီး...

“ဟူး...”

ခနဲ လေပူတွေ မှုတ်ထုတ်လိုက်မိတယ်။

ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ အာရုံတွေကို စုစည်းလို့ မရနိုင်တော့ပါဘူး။

MP4 ကို စားပွဲပေါ် ပစ်တင်လိုက်ပြီး ကျွန်မအိပ်ခန်းရှိရာဆီ ခြင်းလှည့်လိုက်မိတယ်။

၆ ၆ ၆ ၆

“သမီး..”

အသံကို အတတ်နိုင်ဆုံး ချိုးပြီး ကျွန်းမ တိုးဖွဖွလေး ခေါ်လိုက်တယ်။ သမီးက ကျွန်းမအသံ ကြားတာနဲ့ ဆတ်ခနဲ ဟိုဘက်လှည့်လိုက်တယ်။ ကျွန်းမ အသာအယာ ပြုံးလိုက်မိတယ်။

သမီးက သူ့အဖေရဲ့ ရုပ်ချင်းသာ တူပေမယ့် စိတ်ကတော့ ကျွန်းမနဲ့ တထေရာထဲပဲ။

အပြင်းစား.. လေ။

“သမီးလေး.. မေမေအသည်းနှလုံးလေး”

သမီးဘေးနား ဝင်လှဲလိုက်ရင်းက ကျွန်းမ သမီးကို ရင်ခွင်ထဲ တင်းတင်းကလေး ဆွဲသွင်းလိုက်တယ်။

သမီးက လုံးဝမလှုပ်ဘူး။

အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေမှန်း သိတော့ ကျွန်းမ ရယ်ချင်မိတယ်။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သမီးရဲ့မျက်တောင်ကော့ကော့လေးတွေက

တစ္ဆေ လှုပ်နေတယ်လေ။

ကျွန်းမ သမီးရဲ့ပါးအိအိကလေးကို ချစ်မဝလွန်းစွာ ဖိမွေးလိုက်မိတယ်။

သမီးလေးတစ်ယောက်ထဲ ရှိတာမို့ မျက်စိအောက်က တစ်စက္ကန့်မှ အပျောက်မခံနိုင်လောက်အောင် ကျွန်းမ ချစ်ပါတယ်။

ဘာနဲ့မှ မလဲနိုင်လောက်အောင် ချစ်ပါတယ်။

သမီးအတွက်ဆိုရင် ကျွန်းမအသက်နဲ့လဲ ရင်းရရင်းရ ကျွန်းမပေးဆပ်ရဲတယ်။

“သမီးလေး.. မေမေကို စိတ်ဆိုးသွားလား!”

ပါးချင်းအပ်၊ သမီးရဲ့ဆံပင်အိအိလေးတွေကို ဖွဖွသပ်ပေးရင်းက သမီးနားလည်အောင် ကျွန်းမ ချော့မော့ဖို့ ကြိုးစားမိတယ်။

“မေမေ အခု စာရေးလို့ မရတာ ကြာပြီ သမီးရဲ့၊ အဲဒါကြောင့် အရင်လို စာပြန်ရေးနိုင်အောင် ဇာတ်လမ်းတွေ ပြန်စဉ်းစားနိုင်အောင် မေမေ ကြိုးစားနေတာ၊ မေမေ အရမ်းစိတ်ညစ်လို့ အော်လိုက်မိတာပါ သမီးရယ်.. စိတ်မဆိုးနဲ့တော့နော်”

လေချိုသွေးတဲ့ ကျွန်းမစကားဆုံးတော့ စိတ်ကောက်လွယ် စိတ်ပြေလွယ်တဲ့ သမီးက အိပ်ချင်ယောင် ဆက်မဆောင်တော့ဘဲ မျက်လုံးလေး ဖွင့်ပြီး ကျွန်းမကို လှည့်ကြည့်တယ်။

“မေမေ စိတ်ညစ်နေတယ် ဟုတ်လား!”

“အင်း.. စိတ်ညစ်နေတာပေါ့၊ မေမေ ဇာတ်လမ်းစဉ်းစားလို့မှ မရတာ”

“မေမေ ဇာတ်လမ်းစဉ်းစားလို့ မရဘူးဆိုရင် သမီး ပြောပြမယ်လေ”

ကျွန်းမ တအံ့တဩ ဖြစ်သွားရတယ်။

အရမ်းလည်း ရယ်ချင်သွားရတယ်။

သမီးက ကျွန်မကို ဇာတ်လမ်းပြောပြဦးမလို့တဲ့လေ။

“အဲမယ်... သမီးက ဇာတ်လမ်းပြောပြမယ် ဟုတ်လား၊ ဘာ ဇာတ်လမ်းလဲ သမီးရဲ့... ပြောပါဦး”

သမီးကို ပြန်ချော့တဲ့အနေနဲ့ ကျွန်မက ပေါ့ပေါ့ပါးပါးကလေး မေးလိုက်မိတာပါ။

ဒါပေမယ့် သမီးကတော့ အလေးအနက်ထားပုံနဲ့ မျက်ဝန် ကလေးတောင် တဖျတ်ဖျတ် တောက်ပလာပြီး...

“ဒီအိမ်ကြီးရဲ့အပေါ်ထပ်က အခန်းထဲမှာနေတဲ့ မမ ပြောပြတဲ့ ဇာတ်လမ်းလေ၊ အရမ်းကြောက်စရာကောင်းတယ် မေမေရဲ့၊ သမီး ပြန် ပြောပြမယ်... သိလား”

အပေါ်ထပ်က အခန်းထဲမှာ နေတဲ့မမ။ ကျွန်မကိုယ် ဆတ်ခနဲ တောင့်မတ်သွားရတယ်။ ရင်ထဲလည်း ဒိန်းခနဲ ဖြစ်သွားရတယ်။

“အဲဒီမမကလေ...”

“သမီး အိပ်တော့နော်၊ ဒီနေ့ ခရီးပန်းလာတယ် မဟုတ်လား စောစောအိပ်”

“နေပါဦး မေမေရဲ့၊ အဲဒီမမအကြောင်း သမီး မေမေ့ကို ပြောပြ မလို့”

“နောက်နေ့မှ ပြောပြတော့နော် သမီးလေး၊ ဒီနေ့တော့ မေမေ လည်း အိပ်ချင်နေပြီ၊ သမီးလည်း အိပ်တော့နော်... လိမ္မာတယ်”

ကျွန်မ သမီးကို ချော့ပြီး အိပ်ခိုင်းလိုက်ရတယ်။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒီအပေါ်ထပ်အခန်းထဲက နာနာဘာဝမ အကြောင်း ကျွန်မ မသိချင်ပါဘူး။

အခုလို တစ်အိမ်ထဲမှာ တစ္ဆေမတစ်ကောင်နဲ့ အတူနေရတာကို သိရတာနဲ့တင် ကျွန်မ အရမ်းကို ချောက်ချားနေရပါပြီ။

“အိပ်နော် သမီးလေး၊ မေမေ သိချင်ဆိုးသိပ်မယ်”

“မေမေ... ထွန်းအိန္ဒြာငိုလ်သီချင်း ဆိုနော်၊ ဟိုလေ... ခါးလေး လှုပ်ကာ လမ်းလျှောက်သွားရင်... ဆိုတဲ့သီချင်းလေး”

ကျွန်မရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ ဖြစ်သွားရတယ်။

အဲဒါ ဟိုနာနာဘာဝမ ဆိုပြတာ ကြားပြီး သမီး ရနေတာ ဖြစ်မှာ။

“ဆိုပြလေ မေမေ”

“ဪ... အေးအေး”

ကျွန်မ ခပ်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားရပြီးမှ ချက်ချင်း မျက်နှာပြန်ပြင်ပြီး သမီးလေး ကျေနပ်အောင် အဲဒီသီချင်းကို ဆိုပြရတော့တယ်။

ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲ။

ကျွန်မ သီချင်းဆိုနေတာကို တစ်ယောက်ယောက်က နားထောင် နေသလို... အခန်းဝမှ ရပ်ကြည့်နေသလိုမျိုး တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်ကြီး ခံစား နေရတယ်။

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

“သမီးလေး... ကားပေါ်မှာပဲ နေခဲ့နော်၊ ဘယ်မှ လျှောက်မသွားနဲ့၊ မေမေ သမီးကြိုက်တဲ့အကင် လုပ်ကျွေးမယ် သိလား!”

“ဟုတ်...”

ကျွန်မ သမီးကို ချောပြီး ကားပေါ်မှာပဲ ထားခဲ့ရတယ်။

ကျွန်မ ဈေးသွားဝယ်တုန်း သမီး လျှောက်သွားပြီး ပျောက်မှာစိုးလို့

ဝါး

ဒါတောင် ကျွန်မမှာ သမီးကို စိတ်မချလို့ ဈေးကို ခပ်လောလော ဝယ်ရတယ်။

လွယ်လွယ်ကူကူ အဆင်သင့် စားနိုင်တဲ့ စည်သွပ်ဘူးတို့ ခေါက်ဆွဲ ခြောက်တို့နဲ့ သမီးအကြိုက် ဝက်နံရိုးနဲ့ ကြက်တောင်ပံတွေ ဝယ်တယ်။

သမီးက အကင်ကို အရမ်းကြိုက်တယ်လေ။

အကင်နဲ့ စားဖို့ အချဉ်ဘူးကို ဝယ်တဲ့အချိန်မှာ...

“အစ်မ... အစ်မက စားရေးဆရာမ လင်းညိုပြာ မဟုတ်လား

တင်!”

အရောင်းကောင်မလေးက မေးတော့ ကျွန်မ အသာခေါင်းညိတ် ဖြလိုက်တယ်။

ကောင်မလေး ကျီးကြည့်ကြောင်ကြည့်နဲ့ အနောက်ကို လှည့်ပြီး ဆတ်ပြောတယ်။

“ဆရာမက ဦးသီဟသူရဲ့ အိမ်ကြီးမှာ ငှားနေတာပေါ့နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်... ဒါနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်!”

ကောင်မလေးပုံစံက နောက်ကျောမလုံသလိုနဲ့ တစ်စုံတစ်ခုကို ပြောချင်ပုံလည်း ရတာမို့ ကျွန်မ မျက်မှောင်ကြွတ်ပြီး ပြန်မေးလိုက်မိတယ်။

ကောင်မလေးက လေသံကို နှိမ့်ချပြီး ဘယ်သူမှ မကြားအောင် ကျွန်မကို ခပ်တိုးတိုး ပြောတယ်။

“အဲ... အဲဒီအိမ်ကြီးက သရဲအရမ်းခြောက်တာ၊ ဆရာတို့ ခြောက်ဘူးလားဟင်၊ ကျွန်မတို့ဆို ကြောက်လွန်းလို့ အဲဒီအိမ်ကြီးရှေ့က တောင် မဖြတ်ရဲဘူး”

ကောင်မလေးရဲ့စကားကြောင့် ကျွန်မကိုယ် ဆတ်ခနဲ တောင့်တေသွားရတယ်။

“သရဲခြောက်တယ် ဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုခြောက်တာလဲ၊ အဲဒီအိမ်ကြီးမှာ လူသေဖူးလို့လား!”

ကိုယ်ငှားနေတဲ့အိမ်ကြီးမို့ ကျွန်မ စိတ်ဝင်တစား ပြန်မေးလိုက်မိတယ်။

“အရင်က ငှားနေဖူးတဲ့သူတွေ ပြောတော့ အဲဒီအိမ်ကြီးရဲ့အပေါ် ထပ်မှာတဲ့”

ကောင်မလေးက လေသံတိုးတိုးနဲ့ ကျွန်မကို ပြောပြဖို့ အစပြင်နေတဲ့အချိန်မှာပဲ...

“ကော်ဖီမစ် ပါကင်တစ်ထုပ်”

ကျွန်မ နောက်ဘက်မှာ ဝယ်သူရောက်လာတာကြောင့် စကားစ

ပြတ်သွားရတယ်။

ကြားဖူးသလိုရိုတဲ့အသံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်မိတော့ ဦးသီဟ
သူ ဖြစ်နေတယ်။

ဦးသီဟသူက ကျွန်မကို မြင်တော့ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့နဲ့ နှုတ်ဆက်
တယ်။

“ဆရာမ ဈေးလာဝယ်တာလား!”

“ဟုတ်ကဲ့”

“လိုတာရှိရင် ဖုန်းဆက်လိုက်ရောပေါ့ ဆရာမရယ်၊ ကျွန်တော့်
သားကို လာပို့ခိုင်းလိုက်ပါမယ်”

“ရပါတယ်... ကျွန်မလည်း အပျင်းပြေ အပြင်လေးဘာလေး
ထွက်ချင်တာနဲ့”

“တစ်ခုခု စားပါဦး ဆရာမ၊ ကျွန်တော် ဧည့်ဝတ်ပြုပါရစေ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်... ကားထဲမှာ သမီးတစ်ယောက်ထဲမို့လို့
သွားခွင့်ပြုပါဦး”

ကျွန်မ ဦးသီဟသူကို စကားစဖြတ် နှုတ်ဆက်ပြီး လှည့်ထွက်လာမိ
တယ်။

သူ ကျွန်မကို မျက်ခုံးပင့်ပြီး တအံ့တဩ ကြည့်နေပေမယ့် ကျွန်မ
ဝရမစိုက်ပါဘူး။

ယောက်ျားကြီးတန်ခိုး လိုအပ်တာထက် စကားများလွန်းရင် ကျွန်မ
ကြည့်မရတတ်ဘူး။

၂၅ ၂၅ ၂၅ ၂၅

ကာဇံရပ်လိုက်တာနဲ့ သမီးက ကားပေါ်က ခုန်ပေါက်ပြီး ပြေး
ဆင်းတယ်။

“ဟေ့... သမီး ဘယ်လဲ!”

“ဟိုနားမှာ ထိုင်ချင်လို့”

ချောင်းစပ်က ခုံတန်းလေးကို သမီးက လက်ညှိုးညွှန်ပြပြီး ပြေး
ထွက်သွားတယ်။

“သမီး... အဲဒီမှာပဲ နေနော်၊ ဘယ်မှ လျှောက်မသွားနဲ့...
သီလား”

“ဟုတ်”

ရွာထဲမှာ ဈေးသွားဝယ်တုန်းက ကြားလိုက်ရတဲ့စကားကြောင့်
သမီးအတွက် ကျွန်မစိတ်ပူနေမိတာ အမှန်ပဲ။

ကျွန်မကိုယ်တိုင် အခြောက်မခံရသေးပေမယ့် ဒီအိမ်ကြီးရဲ့အပေါ်
ပေါ်မှာ သရဲရှိတယ်ဆိုတာကို ကျွန်မ ခံစားသိနေတယ်။

အဲဒီသရဲကို သမီးလေး မြင်တွေ့ရင်းနှီးနေတာလည်း သိနေတာကြောင့် သမီးအတွက် ကျွန်မ စိုးရိမ်ပူပန်နေမိတာပါ။

သမီးဟာ ကလေးမို့လို့လား၊ တစ္ဆေသရဲကို ကြောက်ရကောင်းမှန်း မသိတာလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မကတော့ သမီးလေးကို အဲဒီတစ္ဆေမကတစ်ခုခု လုပ်လိုက်မှာ ခြောက်လှန့်မှာ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်မိတယ်။

တစ္ဆေအကြောင်း တွေးနေမိတာနဲ့ လမ်းကိုတောင် သတိမထားမိတာမို့ အမှတ်မထင် ကျွန်မ ခလုတ်တိုက်မိတယ်။

“အ”

သိပ်မနာပေမယ့် ကျွန်မ လန့်ခနဲတော့ ဖြစ်သွားရတယ်။

ဟန်ချက်ပျက်သွားတဲ့အချိန်နဲ့ ကျွန်မလက်ထဲက အထုပ်တွေ အားလုံး ပြုတ်ကျပြီး မြေကြီးမှာ ပြန့်ကြဲသွားတော့တယ်။

ပစ္စည်းတွေကို တစ်စစီ လိုက်ကောက်ရင်း...

မြေကြီးထဲက တစွန်းတစ ထွက်နေတဲ့ အရာဝတ္ထုတစ်ခုနဲ့ ကျွန်မ လက် တိုက်မိသွားခဲ့တယ်။

“ကျွန်... ဘာလဲ!”

မြေကြီးထဲကနေ အဲဒီပစ္စည်းကို ကျွန်မ ဆွဲထုတ်လိုက်မိတဲ့အချိန်မှာ...

“အား...”

ခါတ်လိုက်ခံရသလို ကျွန်မလက်ချောင်းတွေ ကျဉ်ခနဲ ဖြစ်သွားရတာကြောင့် ကျွန်မ အလန့်တကြား ပြန်လွှတ်ချလိုက်မိတယ်။

ကျွန်မ မြင်တွေ့လိုက်ရတာက လိပ်ပြာပုံသဏ္ဌာန် ခေါင်းညှပ်ကလစ်တစ်ခုပါ။

ဒီပစ္စည်းက ဘာဖြစ်လို့ ခါတ်လိုက်ခံရသလို ကျဉ်တက်စေတာလဲ။

ကျွန်မ ချက်ချင်းမတ်တတ် ထရပ်လိုက်မိပြီး နောက်ကို အလန့်

ကြား ဆုတ်လိုက်မိတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်မ ကိုယ့်မျက်စိကိုယ် မယုံနိုင်အောင် မြင်တွေ့

ဦးရတာက...

အဲဒီလိပ်ပြာပုံသဏ္ဌာန် ခေါင်းညှပ်ကလစ်ဆီကနေ စိမ်းနက်နေတဲ့

သိပ်ပြာသေးသေးလေးတစ်ကောင် ထပ်သွားတာကိုပါပဲ။

ကျွန်မဟာ မယုံနိုင်လွန်းလို့ ကြက်သေ၊သေသွားခဲ့ပြီးမှ အိမ်တံခါး

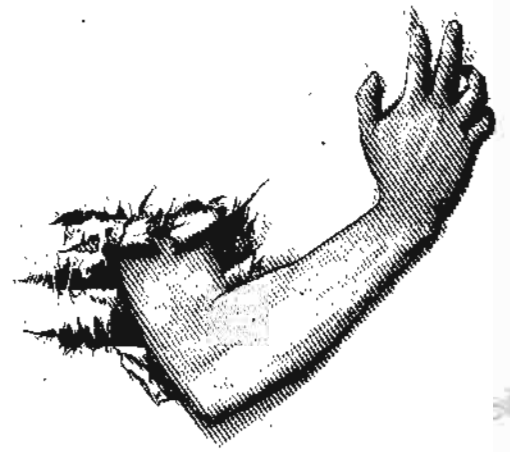
သော့အမြန်ဖွင့်ပြီး အိမ်ထဲ ပြေးဝင်မိတယ်။

ကျွန်မရင်တွေ တခိုင်းခိုင်း ခုန်ပြီး တုန်လှုပ်ထိတ်လန့်နေမိတယ်။

၁၁
သန်း
(၆)

လှုပ်

ခနဲ အေးစက်သွားတဲ့ ခံစားချက်ကြီးကြောင့် ကျွန်မ
နှုတ်လုံးတွေ ဆတ်ခနဲ ပွင့်သွားခဲ့ပြီး အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာခဲ့တယ်။

ကျွန်မရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲ။

အဲဒီခံစားချက်ကို ကျွန်မ မဖော်ပြတတ်ဘူး။

အေးစက်စက် လှုပ်ဟာဟာကြီးနဲ့ ချောက်ချောက်ချားချားကြီး

အေးနေရတယ်။ ကျွန်မဘေးကို လှည့်ကြည့်လိုက်မိတယ်။

“ဟင်...”

မျက်လုံးအစုံ ပြူးကျယ်ပြီး ဆတ်ခနဲ ထထိုင်လိုက်မိတယ်။

“သမီး..”

ကျွန်မဘေးမှာ သမီးမရှိတော့ဘူး။ သမီး ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ။

“သမီး.. စူဇီ..”

တယ်။

“စူဇီရေ.. သမီး.. သမီးဘယ်မှာလဲ!”

တကြော်ကြော် အော်ရင်း ကျွန်မခြေလှမ်းတွေက ကျွန်းလှေကားကြီးပေါ် ရောက်လာခဲ့တယ်။

သမီးအတွက် ပူပန်စိတ်နဲ့ လှေကားထစ်တွေကို လွှားခနဲ လွှားခနဲ

ကျွန်မ ခုန်ကျော်တက်ခဲ့မိတယ်။

“သမီး.. သမီးရေ”

ကျွန်မ ညာဘက်ထောင့်က အခန်းတံခါးကို ဝုန်းခနဲ ဆွဲဖွင့်လိုက်တယ်။ သမီးစူဇီ ဒီအခန်းထဲမှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ ကျိန်းသေသိတယ်။

“သမီးရေ..”

အခန်းတံခါး ပွင့်သွားတဲ့အချိန်မှာပဲ အရိပ်မည်းကြီးတစ်ခု ကြမ်းပြင်အောက် လျှိုဝင်သွားတာ ကျွန်မ တွေ့လိုက်ရတယ်။

သဲသဲကွဲကွဲ ပြတ်ပြတ်သားသား မမြင်ရပေမယ့် တစ္ဆေအရိပ်မည်း

ကြီးဆိုတာ သိလိုက်ရတာမို့ ကျွန်မ ဆံပင်မွေးညှင်းတွေ ထောင်ထပြီး ကြက်သီးတွေလည်း တဖြန်းဖြန်း ထသွားရတယ်။

“သ.. သမီးရေ..”

ကျွန်မ ကြောက်စိတ်ကို အားတင်းထိန်းချုပ်ရင်းက တုန်ယင်နေတဲ့ အသံနဲ့ သမီးကို ခေါ်လိုက်မိတယ်။

“ရှင်..”

ကျွန်မ ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားရတယ်။

သမီးရဲ့ထူးသံက ဟစ်မျိုးကြီးပဲ။ အသံက အက်အက်ကြီး။

ရုတ်တရက် သမီးကို မတွေ့ရဘူး။

အတော်လေး အားစိုက်ကြည့်တော့မှ ဝိုးတဝါး အလင်းရောင်အောက်မှာ ကျောခိုင်းရပ်နေတဲ့ သမီးကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

“သမီး.. ဒီအခန်းထဲ မလာရဘူးလို့ မေမေ သေသေချာချာ မှာထားတယ် ဟုတ်လား၊ ထွက်ခဲ့စမ်း၊ အခုထွက်လာခဲ့.. လာ”

ကျွန်မ အသံခပ်မာမာနဲ့ သမီးကို လှမ်းခေါ်လိုက်တယ်။

သမီးက တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ဘူး။ ကျွန်မကို လှည့်တောင် မကြည့်ဘူး။ သမီးကို ကျွန်မ စိတ်တိုသွားရတယ်။

“သမီး ခေါ်နေတယ်လေ.. လာခဲ့စမ်းလို့ဆို”

“ဟုတ်.. လာပါပြီ မေမေ”

လာပါပြီ မေမေလို့သာ အသံအက်အက်နဲ့ ပြန်ပြောပေမယ့် သမီးက လုံးဝမလှုပ်သေးဘူး။

ကျောခိုင်းထားလျက်က ခေါင်းလေးပဲ ဖြည်းဖြည်းချင်း လှည့်ကြည့်တယ်။

ဝိုးတဝါးအလင်းရောင်အောက်မှာ ကျွန်မတွေ့လိုက်ရတဲ့ သမီးမျက်နှာကြောင့် ကျွန်မ ရင်ဘတ်ဖိပြီး နောက်ကို အမြန်ဆုတ်လိုက်မိတယ်။

စိမ်းနက်နေတဲ့ မျက်လုံးဟောက်ပက်ကြီးနဲ့ အေးစက်စက် မျက်နှာသေကြီး။ ဒါ.. ဒါ.. ကျွန်မရဲ့သမီးမှ မဟုတ်တာ။

“အား..”

မျက်စိစုံမှိတ်အော်ပြီး နေရာမှာတင် ကျွန်မပုံလျက်သား လဲပြီကျသွားခဲ့ရတော့တယ်။

၁၅ ၁၅ ၁၅ ၁၅

“မေမေ... မေမေ”

မျက်လုံးတွေကို အားယူပြီး ဖွင့်ကြည့်လိုက်မိတယ်။

“မေမေ ဘာဖြစ်သွားတာလဲဟင်!”

“သမီး...”

မျက်တောင်တွေ တဖျတ်ဖျတ် ခတ်ပြီး သမီးမျက်နှာကို သေသေချာချာ ကြည့်မိတယ်။

မျက်လုံးပြာပြာ ပါးအိုနီနီ နှုတ်ခမ်းပါးပါးကလေးနဲ့ သမီးဟာ အရင်အတိုင်း ချစ်စရာကောင်းလို့နေပါတယ်။

ဒါဆို ခုနက ကျွန်မမြင်တွေ့လိုက်ရတဲ့ ကြောက်စရာ မျက်လုံးဟောက်ပက် မျက်နှာသေ အေးစက်စက်ကြီးနဲ့ တစ္ဆေမကလေးကရော။

“မေမေ နေမကောင်းဘူးလားဟင်... ဘာဖြစ်တာလဲ!”

သမီးက ဒူးလေး ထောက်ထိုင်ပြီး ကျွန်မလက်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး မေးတယ်။

“ဟင့်အင်း... မေမေ ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ဒါ... ဒါနဲ့ သမီး”

“ဘာလဲဟင် မေမေ!”

“သမီးပြောတဲ့ ဟိုတစ်ယောက်ရော၊ ဒီအခန်းထဲမှာ နေတယ်ဆိုတဲ့တစ်ယောက်”

သမီးနားဝင်သာအောင် သရဲမလို့ မပြောရဲဘဲ ဟိုတစ်ယောက်လို့ ကျွန်မ နာမ်စားသုံး ပြောလိုက်မိတယ်။

“မမလား... မမက မေမေ့ကို မြင်တာနဲ့ သွားပြီလေ”

“ဟင်... ဘယ်ကိုသွားတာလဲ!”

ကျွန်မ ထိတ်လန့်တကြား မေးလိုက်မိတယ်။

“ကြမ်းပြင်အောက်ကိုလေ”

“ဘယ်လို”

သမီးစကားကြောင့် ကျွန်မ အံ့သြချောက်ချားပြီး မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်မိတယ်။

“ဟိုနားလေး... လေ”

သမီးက လက်ညှိုးလေး ညွှန်ပြတယ်။

မြတ်စွာဘုရား...

သေချာပါတယ်။

အဲဒါ ကျွန်မ အခန်းတံခါး ဖွင့်လိုက်တော့ အရိပ်မည်းကြီး လျှိုဝင်ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့တဲ့နေရာပဲ။

ကျွန်မ သမီးရဲ့လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး မတ်တတ်ထရပ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့...

ကြောက်စိတ်ကိုလည်း အတတ်နိုင်ဆုံး ထိန်းချုပ်လိုက်ပြီး...

“သမီး... မေမေ့ကို အဲဒီနေရာ လိုက်ပြပေးမလား!”

သမီးက ကျွန်မကို တအံ့တဩလေး မော့ကြည့်တယ်။

ကျွန်မ ကြောက်စိတ်နဲ့ တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေလို့ မဖြစ်ဘူး။

တစ်ခုခုကို သေသေချာချာ သိရမှ ဖြစ်မယ်လေ။

“ပြပေးမယ်လေ... လာ... မေမေ... သမီးနောက်က လိုက်ခဲ့”

သမီးက ကျွန်မကို လက်တွဲဖြုတ်ပြီး ရှေ့က သွားတယ်။

ကျွန်မ သမီးရဲ့နောက်ကနေ အတတ်နိုင်ဆုံး စိတ်အာရုံကို စုစည်းပြီး လိုက်ဖို့ ကြိုးစားရတယ်။

ဒါပေမယ့် တကယ်တော့ ကျွန်မရဲ့စိတ်ထဲမှာ တလှုပ်လှုပ်နဲ့ တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေမိတာပါ။

တစ်စုံတစ်ယောက်က ကျွန်မကို စောင့်ကြည့်နေသလို နောက်ကျောမလှတဲ့ ခံစားချက်ကြီးကိုလည်း တစ်ပြိုင်နက်ထဲ ခံစားနေရပြီး ကျောထဲက စိမ့်ပြီး ကြက်သီးတွေကိုလည်း တဖြန်းဖြန်း ထနေမိတယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မ စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင် ထိန်းချုပ်ပြီး သမီးနောက်က တစ်လှမ်းချင်း လိုက်မိတယ်။

လေးငါးလှမ်းလောက် လျှောက်မိတော့ သမီးက ရပ်လိုက်ပြီး ကျွန်မကို လှည့်ကြည့်တယ်။

“ဒီနေရာပဲ မေမေ... မမ ဝင်သွားတာ”

သမီး လက်ညှိုးထိုးပြတဲ့ ကြမ်းပြင်နေရာကို ကြည့်နေမိတယ်။

“မေမေ ဘာဖြစ်လို့ သိချင်တာလဲဟင်၊ ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ မမကို တွေ့ချင်လို့လား!”

ကျွန်မ သမီးကို လက်ကာပြလိုက်တယ်။

ပြီးတော့...

ကြမ်းပြင်တလျှောက် မျက်လုံးဝေဝဲလိုက်တယ်။

နံရံထောင့်တစ်နေရာမှာ တူရွှင်းတစ်လက် တွေ့လိုက်ရတော့ ကျွန်မ ဘာမှစဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ပြေးယူလိုက်တယ်။

“မေမေ... ဘာလုပ်မလို့လဲဟင်!”

အထိတ်တလန့် မေးလိုက်တဲ့ သမီးရဲ့မေးခွန်းကို ကျွန်မ ပြန်မဖြေနိုင်အားဘူး။

သမီး လက်ညှိုးထိုးပြတဲ့နေရာကို တူရွှင်းနဲ့ အားကုန် ထိုးကော်ထိတ်မိတယ်။

ကြမ်းခင်းပွင့်သွားတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် တစ်စုံတစ်ခုကို ပတ်လိပ်အားသလို တာလပတ်စကြီးကို တွေ့လိုက်ရတော့...

“မေမေ...”

သတိပေးသလို လှမ်းအော်လိုက်တဲ့ သမီးရဲ့အသံကြောင့် ကျွန်မ စိတ်တွေကို တည်ငြိမ်အောင် ထိန်းပြီး တာလပတ်စကို တူရွှင်းနဲ့ ဖြည်းဖြည်းချင်းလိုက်တယ်။

တာလပတ်စကြီး ပွင့်သွားတဲ့အခါ...

ကျွန်မ မြင်တွေ့လိုက်ရတဲ့အရာကြောင့် မျက်စိစုံမှိတ် အော်လိုက်တော့တယ်။

“အား!!...”

“မေမေ... မေမေ... ဘာဖြစ်တာလဲ!”

သမီးက သူ့လက်သေးသေးလေးတွေနဲ့ ကျွန်မပခုံးကို အတင်းထိုင်လှုပ်တော့မှ ကျွန်မ သတိပြန်ဝင်ခဲ့ရတယ်။

“အ... အရိုးစု”

ကျွန်မ မျက်လုံးတွေကို မဖွင့်ရဲသေးဘဲ ကတုန်ကယင်ကြီး ပြန်ပြောမိတယ်။

“ဘယ်မှာလဲ... ဘာအရိုးစုမှ မရှိပါဘူး မေမေရဲ့”

“ဟင်!...”

သမီးစကားကြောင့် မျက်လုံးတွေကို မရဲတရဲ ပြန်ဖွင့်ကြည့်မိတယ်။

အို...

ဒါ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။

ဟင်းလင်းပွင့်နေတဲ့ တာလပတ်ကြီးထဲမှာ ဘာမှ ရှိနေပါလား။

ခုနက ကျွန်မ တွေ့လိုက်ရတဲ့အရိုးကြီးက ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီအခန်းကြီးထဲမှာ ကျွန်မ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ဆက်မနေ

ခဲ့တော့ပါဘူး။

သမီးကို ပွေ့ချီပြီး အခန်းထဲက ပြေးထွက်မိတယ်။

“အရိုးစုကြီး မဟုတ်ပါဘူး မေမေရဲ့၊ မမက အရမ်းလှတာပါ။
မေမေ့ကို ကြောက်လို့ မမက ပုန်းနေတာဖြစ်မှာ၊ မမကို တွေ့ချင်ရင်
သမီးခေါ်ပေးမယ်လေ”

အလိုက်မသိ ဆိုးဝါးစွာ ပြောချင်ရာပြောနေတဲ့ သမီးရဲ့ပါးစပ်ကို
ကျွန်မ ကယှက်ယာ ပိတ်လိုက်မိတယ်။

သမီးကိုချီပြီး ကျွန်မ အောက်ထုပ်ကို ဒရောသောပါး ပြေးဆင်းမိ
တယ်။

အရိုးစုကြီးဟာ ကျွန်မမျက်လုံးထဲက ဖျောက်ပစ်လို့ကို မရဘူး။
ဘုရား... ဘုရား။

၆ ၆ ၆ ၆

ဘောလ်ပင်နံ ကိုင်ပြီး ကျွန်မဟာ အချိန်အကြာကြီး ငိုနေမိ

တယ်။ ဘယ်လိုမှကို ဇာတ်လမ်းစဉ်းစားလို့ မရဘူး ဖြစ်နေတယ်။
ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်။

မရေးတာပဲ ကြာလို့လား။

ဒါမှမဟုတ် ကျွန်မမှာ စိတ်ဖိစီးမှုတွေပဲ များလွန်းနေလို့လား။

“မေမေ...”

“ဘာလဲ သမီးလေး!”

“မေမေ စာရေးလို့ မရဘူးလားဟင်”

တစ်ခါတစ်လေမှာ သိပ်ကို အလိုက်သိတတ်လွန်းတဲ့ သမီးလေးကို

ကျွန်မ ပြုံးပြီး ဆံပင်လေး သပ်ပေးလိုက်မိတယ်။

“အေး... သမီးရယ်၊ မေမေ ဘယ်ကဘယ်လို စရေးရမလဲကို

ထိဘူး ဖြစ်နေတာ”

“ဇာတ်လမ်းစဉ်းစားလို့ မရလို့လားဟင်”

“အင်း... ခေါင်းထဲက ဘာမှထွက်ဘူး ဖြစ်နေတယ်”

“ဒါဆို အပေါ်ထပ်က မမရဲ့အကြောင်း ရေးပါလားဟင်၊ အရမ်း သနားဖို့ကောင်းတာပဲ၊ သမီးပြောပြမယ်လေ”

သမီးက တလက်လက် တောက်ပနေတဲ့ မျက်လုံးလေးတွေနဲ့ ကျွန်မကို မော့ကြည့်ပြီး ပြောတယ်။

အပေါ်ထပ်က မမ.. ဆိုတဲ့စကား ကြားလိုက်ရတာနဲ့တင် ကျွန်မ ဟာ ကြက်သီးတွေ တစ်စုံစီမဲ့ အီးထသွားရတယ်။

ဒါပေမယ့် မျှော်လင့်တကြီး မော့ကြည့်နေတဲ့ သမီးရဲ့မျက်လုံး လေးတွေကို သနားမိတာကြောင့် သမီးကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မိတယ်။

“အိုကေ.. လာ.. ဟိုမှာ သွားထိုင်ရအောင်၊ အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြပေါ့ ဟုတ်ပြီလား၊ မေမေ နားထောင်ပေးမယ်”

ကျွန်မ သမီးကို လက်ဆွဲပြီး ဆိုဖာဆီ ခေါ်လာမိတယ်။

သမီးကတော့ အရမ်းကို ပျော်နေရှာတယ်။

သူသိထားတဲ့ဇာတ်လမ်းကို ကျွန်မက အရေးတယူ နားထောင် ပေးမယ်ဆိုလို့ပါ။

ဒါပေမယ့် တကယ်တော့ သမီးလေး ကျေနပ်အောင်သာ နား ထောင်ပေးရမှာ။

ကျွန်မရင်ထဲမှာတော့ တထိတ်ထိတ်နဲ့ပဲ။

ပြီးတော့ နောက်ကျော မလုံတဲ့ ခံစားချက်ကြီးကလည်း အတော် လေး ဆိုးပါတယ်။

သမီးကတော့ စိတ်အားထက်သန်စွာနဲ့ စတင်ပြောပါတော့တယ်။

“မမရဲ့နာမည်က ခရေဖြူတဲ့ မေမေရဲ့”

ခရေဖြူ...

ခရေဖြူ... အပေါ်ထပ်မှာ ရှိနေတဲ့ တစ္ဆေမရဲ့နာမည်ဟာ ခရေဖြူတဲ့လား။ လူပျောက်ကြော်ငြာထဲပါတဲ့ နာမည်ပါလား...

“မမက နာမည်နဲ့ လိုက်အောင် သိပ်လှတယ် မေမေရဲ့ သိလား”

မမရဲ့မျက်လုံးလေးတွေဟာ စိမ်းပြီး ကြယ်ပွင့်လေးတွေလို တလက်လက် တောက်ပနေတာ...

မမမှာ အရမ်းချစ်တဲ့ တောင်လေးတစ်ယောက် ရှိတယ်...

မမရဲ့ငယ်သူငယ်ချင်းပေါ့၊ သူက မမကို အရမ်းချစ်သလို အရမ်းလည်း သဝန်တိုတယ်...

မမက ဒီရွာမှာ နေရတာ မတိုးတက်မှာစိုးလို့ နိုင်ငံခြားသွားဖို့ စီစဉ်တယ်၊ အဲဒါကို မမရဲ့ချစ်သူက လုံးဝသဘောမတူဘူး၊ အဲဒီမှာ ပြဿနာ အကြီးအကျယ် တက်ရတော့တာပဲ”

စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြောပြနေသော သမီးကို ကြည့်ပြီး အံ့အား သင့်နေရသူမှာ ကျွန်မပင်။

သမီး ပြောပြနေသည်မှာ တကယ့် လူကြီးတစ်ယောက်လို၊

မျက်ဝန်းကလေးများ တလက်လက် တောက်ပကာ ပြောပြနေ သောသမီးကို ကြည့်ပြီး ကျွန်မစိတ်ထဲ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာရတော့ တယ်။

“ခ... ခဏလေး... သမီး”

ကျွန်မ သမီးကို လက်ကာပြလိုက်မိတော့ ပြောလက်စ အရှိန်ပျက် သွားသလို သမီး မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်တယ်။

“မေမေ စာအုပ်နဲ့ဘောလ်ပင် ယူမလို့ပါ”

အဲဒီတော့မှ သမီးနားလည်စွာ ပြုံးတယ်။

ကျွန်မ နေရာက အမြန်ထပြီး စားပွဲပေါ်က စာအုပ်နဲ့ဘောလ်ပင် နှုတ်ယူလိုက်မိတယ်။

သမီးပြောပြမယ့် အဖြစ်အပျက်ကို ကျွန်မ တကယ်ပဲ စိတ်ဝင်စား ထင်ပါပြီ။

“မိဖြူ... နင် ငါ့စကား နားမထောင်တော့ဘူးလား!”

“ဘာလဲ... နင်က ငါ့ကို အမိန့်တွေ ပေးနေတာပဲ၊ ဒီမှာ... နင် ငါ့ကို မပိုင်သေးပါဘူး၊ ငါ့ဘဝ ငါပိုင်တယ်၊ နင် ဘာမှ အမိန့်တွေ လာမပေးနဲ့”

မထီမဲ့မြင် ပြုံးရင်း ခရေဖြူ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ ကောင်လေး မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားရတယ်။

“ငါ နင့်ကို လုံးဝစိတ်မချဘူး မိဖြူ၊ သူများနိုင်ငံမှာ နင် ငါ့ကို မေ့သွားမှာပဲ၊ နင့်ကို ခေါ်သွားပေးမယ့် ဘော့စ် ဆိုတဲ့လူကြီးကိုလည်း ငါ လုံးဝအယုံအကြည် မရှိဘူး”

ခရေဖြူ ဂုန်းခနဲ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်မိတယ်။

ငယ်သူငယ်ချင်းလည်းဖြစ်... ချစ်သူလည်း ဖြစ်တာမို့ ကောင်လေးလို့ ချစ်စနိုး ခေါ်ရတဲ့ ကောင်လေးဟာ ရိုးသားဖြူစင်သလောက် ခရေဖြူအပေါ် အမြဲလို သဝန်တို စိတ်မချ ဖြစ်တတ်တာကတော့ အရမ်းကို စိတ်ပျက်စရာပါ။

အခုဖြစ်ရတဲ့ ပြဿနာကလည်း ခရေဖြူက ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့ ဘော့စ်ယောက်နဲ့ တွေ့တာမို့ နိုင်ငံခြား အလုပ်သွားလုပ်ဖို့ စီစဉ်မိတယ်။

ကောင်လေးကို အတူလိုက်ခဲ့ဖို့ ခေါ်တော့ ဇာတိကို တွယ်ဖက် ငွေနှုံးတဲ့ ကောင်လေးဟာ ငြင်းတယ်။

ခရေဖြူကိုလည်း မသွားဖို့ ခါးခါးသီးသီး တားတယ်။

အခုတော့ ခေါ်သွားပေးမယ့် သူဌေးကိုလည်း မယုံကြည်ဘူးလို့ နှုတ်ခွာပြောမို့ ခရေဖြူ လုံးဝကို သည်းမခံနိုင်တော့။

“နင် ငါ့သိက္ခာကို စော်ကားနေတာပဲ ကောင်လေး၊ ဒီမှာ ငါ စကားအကုန်ပြောမယ်၊ ငါက ငါ့ဘဝရှေ့ရေးကို အမြဲတိုးတက်အောင် ခြင်းစားနေတဲ့လူ၊ နင့်လို နွားခြေရာခွက်လေးထဲမှာ နေပြီး ကိုယ့်ဘဝကို အရာဝှံ့ရဲ မတင်းတိမ်နိုင်ဘူး၊ အဲဒီတော့ ငါလုပ်ချင်တာကို မဖြစ်ဖြစ် အောင် လုပ်မှာပဲ၊ နင် ငါ့ကို မတားနဲ့... မရဘူး”

ခရေဖြူ မျက်နှာရော လေသံရော တင်းမာနေမိတယ်။

ဖြူစင်ရိုးသားလွန်းတဲ့ ကောင်လေးဟာ ချစ်စရာကောင်းပေမယ့် ဘဝရှေ့ရေးအတွက် မြင့်မားတဲ့ ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင် မရှိတာကတော့ သိသလိုမှ အားကိုးအထင်ကြီးလောက်စရာ မရှိတာပါ။

အပြတ်ပြောချလိုက်တဲ့ ခရေဖြူစကားကြောင့် ကောင်လေးရဲ့ မျက်လုံးတွေ စိမ်းခနဲ ထတောက်ပြီး အေးစက်တင်းမာသွားတယ်။

ကောင်လေးဟာ ခရေဖြူကို နာနာကြည်းကြည်း စိုက်ကြည့်ပြီး ‘တောက်’ တစ်ချက် ခေါက်တယ်။

“မိဖြူ... နင် ငါ့ယောက်ျားမာနကို စော်ကားလိုက်တာပဲ၊ နင့် အတွက် ငါဟာ အားကိုးလောက်စရာ... အထင်ကြီးစရာ ယောက်ျားတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောလိုက်တာပေါ့... ဟုတ်လား!”

“နင်ထင်ချင်သလို ထင်တော့”

ခရေဖြူ... ကောင်လေးမျက်နှာကို မကြည့်ဘဲ ပြောချလိုက်တယ်။

ယောက်ျားမာနနဲ့ စိမ်းလက်တောက်ပြောင်နေတဲ့ ကောင်လေးရဲ့
မျက်လုံးတွေကို ခရေဖြူ မမြင်နိုင်ခဲ့ဘူး။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ... .

ဘယ်လိုမှ မျှော်လင့်မထားတဲ့... .

ဘယ်လိုမှ ထင်မှတ်မထားတဲ့... .

အဖြစ်အပျက်တစ်ခုက ကြောက်မက်ဖွယ်အတိ ဝင်ရောက်လာခဲ့

တယ်။

အ
နီး
(၅)

“ဟာ... .”

မျက်လုံးစုံမှိတ်... သက်ပြင်းရှိုက်ပြီး ဘောလ်ပင်ကို ချလိုက်မိ

တယ်။

ကျွန်မ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အံ့သြနေမိတယ်။

ကျွန်မလက်တွေကို တစ်ယောက်ယောက်က ဝင်စီးပြီး ရှေးနေ

သလိုပဲ။

ကျွန်မကိုယ်တိုင် ဘာမှ စဉ်းစားစရာ မလိုလောက်အောင် ရှေးရ

တာ အရမ်းကို လက်သွက်နေခဲ့တယ်လေ။

ဘောလ်ပင်ကို ပြန်ကိုင်လိုက်တယ်။

ဆက်ရေးဖို့ ကျွန်မ မှန်ပြန်သွင်းလိုက်တယ်။
 ဘုရားရေး...
 ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ။
 ဘောလ်ပန်သာ ကိုင်ထားပေမယ့် ကျွန်မ ဘာကိုမှ ဆက်ပြီး
 စဉ်းစားလို့မရဘူး ဖြစ်နေခဲ့တယ်။
 ခုနက ကျွန်မလက်တွေ အရမ်းကို ရေးလို့ကောင်းခဲ့တာ။
 အခု ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ။
 သမီးလေး ပြောပြထားတာထက်ကို ကျွန်မ ဆက်ရေးလို့ မရနိုင်ပါ
 လား။
 ကျွန်မ ချက်ချင်း ခုံက ထလိုက်မိတယ်။
 “သမီးလေးရေး... ဂူဇီ”
 အခန်းထဲကို အပြေးဝင်မိတယ်။
 သမီးလေး အိပ်ရာထဲမှာ မျက်လုံးလေးတွေ မှေးစင်းနေပြီ။
 ကျွန်မခေါ်သံကြားတော့ မျက်လုံးလေးတွေကို မဖွင့်နိုင်ဘဲ လှမ်း
 ထူးရှာတယ်။
 “ဘာလဲဟင် မေမေ!”
 ကျွန်မ သမီးလေးနံဘေး ဝင်လှဲပြီး ပါးချင်း အပ်လိုက်မိတယ်။
 “အိပ်တော့မလို့လား သမီးရဲ့”
 “ဟုတ်... မေမေ ဘာပြောမလို့လဲဟင်”
 “အင်း... မေမေ စာဆက်ရေးလို့ မရလို့လေ၊ အဲဒါ မေမေ့ကို
 သမီးရဲ့ဇာတ်လမ်းလေး ဆက်ပြောပြပါလားလို့”
 သမီးကို လေချိုသွေးပြီး ချော့ချော့မော့မော့လေး ပြောလိုက်မိ
 တယ်။ ခုချိန်မှာ သမီးရဲ့အကူအညီကို ကျွန်မ အရမ်းလိုအပ်နေပြီလေ။
 “သမီး အရမ်းအိပ်ချင်နေပြီ မေမေရဲ့”
 “အိပ်ရင်းနဲ့ ပြောပြလေ၊ မနက်ကျရင် သမီးအကြိုက် အကင်မျိုးစုံ

မပါယ်ရှယ် လုပ်ကျွေးမယ်”
 ကျွန်မ မက်လုံးပေးလိုက်တော့ သမီးလေး ပြုံးတယ်။
 “အိပ်ပျော်သွားရင်ရော”
 “ရတယ်... ပြောနိုင်သလောက်ပဲပြော၊ ပြောရင်းနဲ့ အိပ်ပျော်
 သွားလည်း ရတယ်... အိုခေ”
 “ပြီးရောနော်... ဒါဆိုလည်း သမီးမှတ်မိသလောက် ဆက်
 ပြောပြမယ်”
 သမီး မျက်လုံးလေး မှိတ်ထားလျက်က အိပ်ချင်မှုတူအသံလေးနဲ့
 ကျွန်မကို ဆက်ပြောပြဖို့ ကြိုးစားတော့တယ်။
 ကျွန်မ တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်မိဘဲ သမီးပြောတဲ့စကားတွေကို စိတ်
 ခင်တစား နားစိုက်ထောင်နေမိတယ်။

၂၅ ၂၅ ၂၅ ၂၅

မျက်နှာစည်း ရုပ်ဖျက်ထားတဲ့ လူသုံးယောက် သူမတို့နှစ်ယောက် ကြားကို ဝန်းခနဲ ရောက်လာခဲ့တဲ့အခါ ခရေဖြူ မျက်လုံးပြုံးပြီး အရမ်းကို ကြောက်လန့်သွားရတယ်။

ကြောက်လွန်းလို့ သတိလက်လွတ် ဖြစ်နေမိတဲ့အချိန်မှာပဲ လူမိုက်နှစ်ယောက်က ကောင်လေးနဲ့ ခရေဖြူကို ပါးစပ်အတင်းအုပ်ပြီး ချုပ်လိုက်ကြတယ်။

တစ်ယောက်က ကောင်လေးရဲ့ ဇက်ပိုးကို အုပ်ချလိုက်တယ်။ ကောင်လေး လဲကျသွားတော့ ခရေဖြူ အားလည်းငယ် ပိုပြီး လည်း ထိတ်လန့်သွားရတော့တယ်။

ကြောက်ကြောက်နဲ့ အတင်းရုန်းကန်နေမိတယ်။

“ဟေ့... ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်း”

“ဟေ့ကောင်... ငြိမ်အောင် တစ်ချက်လောက် ကျွေးထည့်လိုက်တာ”

ဟင်...။

ခရေဖြူ အံ့အားသင့်သွားရတယ်။

အဲဒီအသံတွေကို ရင်းရင်းနှီးနှီး ကြားဖူးတယ်။

သူတို့တွေက...

ခရေဖြူ သူတို့မျက်နှာပေါ်က ပဝါစ လွတ်နေတဲ့မျက်လုံးတွေကို အသေအချာ စိုက်ကြည့်လိုက်မိတယ်။

ရင်မဆိုင်ရဲသလို ချက်ချင်း မျက်နှာလွှဲလိုက်တော့ သူတို့ ဘယ်သူတွေလဲဆိုတာ ခရေဖြူ စိတ်ထဲ သေချာသွားရတော့တယ်။

သူတို့သုံးယောက်က...

“ဟေ့ကောင်... ကျွေးထည့်လိုက်တော့”

ခရေဖြူ မှတ်မိတာကို သူတို့တွေ ရိပ်မိသွားပြီး တစ်ယောက်တည်းလည်း အော်တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ လဲကျသွားတဲ့ကောင်လေးဟာ မျက်လုံးတွေ ပြန်ပွင့်လာခဲ့တာမို့ ခရေဖြူ အားကိုးတကြီးနဲ့ အတင်းရုန်းပြီး...

“ကောင်လေး... ဖြူကို ကယ်ပါဦး”

လို့ အော်လိုက်မိတယ်။

ကောင်လေးဟာ အေးစက်စက် မျက်ဝန်းတွေနဲ့ ခရေဖြူကို စိုက်ကြည့်လိုသာနေတယ်။

ခရေဖြူ အရမ်းကို အံ့အားသင့်ပြီး တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားရတယ်။

ကောင်လေးရဲ့မျက်ဝန်းတွေဟာ ခရေဖြူ တစ်ခါမှ မမြင်တွေ့ခဲ့ဖူးတဲ့ အေးစက်မာကျောခြင်းအတိုင်း စိမ်းတောက်လို့နေတယ်။

ကောင်လေးဟာ မျက်နှာသေကြီးနဲ့ ခရေဖြူကို စိုက်ကြည့်နေတယ်။

“ဟာကွာ...”

ထူပူနာကျင်ပြီး ချာခနဲ လည်ထွက်သွားရတဲ့ ခရေဖြူကို တစ်ယောက်က အရှိန်နဲ့ တွန်းထည့်လိုက်ပြန်တယ်။

ကံကြမ္မာဆိုးဟာ ခရေဖြူကို အဆုံးထိ ရက်စက်စွာ တွန်းပို့ခဲ့ပြီ။

ယောက်ျားအားနဲ့ တွန်းထည့်လိုက်တဲ့အရှိန်နဲ့ လွင့်ထွက်သွားရတဲ့ ခရေဖြူဟာ...

နံရံမှာ ကျိုးပဲ့ဖောက်ထွက်နေတဲ့ ငုတ်ကြီးတစ်ခုနဲ့ ကျောပြင်တည့်တည့် ထိုးစိုက်ခံလိုက်ရတဲ့အခါမှာ...

“အား...”

“ဟာ... ဒုက္ခပဲ”

“သွားပြီ... ဘယ်လိုလုပ်မလဲ!”

အားလုံး ကြောင်အမ်းမှင်သက်ပြီး ခရေဖြူကို စိုက်ကြည့်နေမိကြတယ်။

သေလုခမန်း နာကျင်မှုဝေဒနာဆိုးကို အံ့ကြိတ်ခံရင်း ခရေဖြူဟာ အားလုံးကို သဘောပေါက် နားလည်သွားရတော့တယ်။

စိမ်းတောက်နေတဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့ သူမကို စိုက်ကြည့်နေဆဲဖြစ်တဲ့ ကောင်လေးကို နာကျင်မှုနဲ့ ရီဝေနေတဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့ ကြည့်နေရင်းက...

“ကောင်လေး”

လို့ တိုးဖျော့စွာ ခေါ်လိုက်မိတယ်။

ခရေဖြူ ခေါ်သံဟာ အရမ်းကို တိုးလှပေမယ့် စိတ်ချင်း ဆက်သွယ်ထားသလို ကြားလိုက်ရတဲ့ ကောင်လေးကတော့ ဆတ်ခနဲ တုန်သွားခဲ့ရတယ်။

“သေတော့မယ် ထင်တယ်”

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“နေရာရွှေ့မှ ဖြစ်မယ်”

ကြောင်အမ်းအမ်း မှင်သက်နေတဲ့ လူသုံးယောက်ဟာ အခုမှ တော်ပြန်ဝင်လာသလို လှုပ်ရှားလာကြတော့တယ်။

ခရေဖြူ ကျောပြင်မှာ ထုတ်ချင်းဖောက် စိုက်ဝင်နေတဲ့ စူးငုတ်ကြီးအားနဲ့ ဆွဲနှုတ်လိုက်ကြတယ်။

အဲဒီနောက်တော့...

ပျော့ခွေးပြီး သေအံ့မှူးမှူး ဖြစ်နေတဲ့ ခရေဖြူကို ကားနောက်ခန်းထဲ ထည့်လိုက်ကြတယ်။

“ဘယ်မှာ ထားမလဲ!”

“တောင်အောက်မှာ သွားပစ်လိုက်ရင်ရော”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ... ချောင်းထဲ မျှောလိုက်မယ်”

“အလောင်းပေါ်ရင် အမှုဖြစ်မှာပေါ့။ လက်စဖျောက်မှ ဖြစ်မှာ”

သေလုမြောပါးဖြစ်နေတဲ့ ခရေဖြူနားမှာ ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီး ခိုင်ပင်နေကြတယ်။

အလောင်းပေါ်သွားရင် အမှုဖြစ်မှာစိုးလို့ ဘယ်လို အစဖျောက်စစ်ရမလဲဆိုတာ အားလုံးစဉ်းစားမရနိုင် ဖြစ်နေကြတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ...

“ဆောက်လက်စ အိမ်ကြီးတစ်အိမ် ရှိတယ်။ အဲဒီကို သွားကြမယ်”

တစ်ယောက်က ဝင်ပြောလိုက်တယ်။

အဲဒီတစ်ယောက်ရဲ့အသံ ကြားတော့ အသည်းခိုက်အောင် အကျင်မှုနဲ့ မှိန်းမှူးနေတဲ့ ခရေဖြူမျက်လုံးတွေ ပွင့်လာခဲ့တယ်။

အဲဒီတစ်ယောက်ဟာ... သူမ ချစ်သူ...

အိမ်ကြီးပေါ်ကို ခရေဖြူကို တာလပတ်စနဲ့ လုံးထွေးရစ်ပတ်ပြီး သူတို့ ခဲရာခဲဆစ် တင်လိုက်ကြတယ်။

“ဟေ့ကောင် ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ... ပြောဦး!”

မျိုးကို လှမ်းမေးလိုက်တယ်။

ကောင်လေးဟာ အိမ်ကြီးကို ဝှေ့ဝဲကြည့်လိုက်ပြီး...

“ပစ္စည်းဟောင်းတွေ သိမ်းဖို့ ထားထားတဲ့ အခန်းတစ်ခန်းရှိတယ် အဲဒီထဲမှာ မြှုပ်လိုက်ကြမယ်”

ဒီအိမ်ကြီးဆောက်ကတည်းက သူကိုယ်တိုင်ပါတာမို့ ကောင်လေးဟာ ဆောက်လက်စ အိမ်ကြီးရဲ့ အနေအထားကို သိနေတယ်လေ။

“မြန်မြန်လုပ်ရအောင်... လူတွေ မရိပ်မိခင်”

နောင်နောင် နောက်ကျောမလှဲသလို ဘေးဘီဝဲယာကို ဝှေ့ဝဲကြည့်ရင်း ပြောတယ်။

ကောင်လေး အခန်းကို လှည့်ပတ်ကြည့်ပြီး နေရာရှာတယ်။

ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်သွားကြည့်ရင်း အမှတ်မထင်...

“ကျွဲ”

ခနဲ မြည်သံနဲ့အတူ ပျဉ်ချပ်တွေ မညီညာတော့ ခြေချော်လဲမလို ရသွားရတယ်။

ကောင်လေး ချက်ချင်းရပ်ပြီး မညီညာတဲ့ပျဉ်ချပ်တွေကို ကြည့်ရင်း စိတ်ကူးတစ်ခု ရသွားရတယ်။

“ဟေ့ကောင်တွေ... ကိုဆန်းနဲ့မျိုးကို၊ အဲဒါကြီးကို သယ်လာခဲ့၊ နောင်နောင်က ငါ့ကို လာကူ”

ကောင်လေးဟာ လှည့်ပြောပြီးတာနဲ့ စတင်လှုပ်ရှားတော့တယ်။

“ဘာ... ဘာလုပ်မလို့လဲ!”

နောင်နောင် မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်နဲ့ မေးတယ်။

“ဒီကြမ်းခင်းတွေက သေချာမရှိရသေးဘူး၊ ဒီတော့ တည်းထားတဲ့ ပျဉ်ချပ်တွေကို ခွာပြီး...”

ကောင်လေးဟာ စကားမဆက်တော့ဘဲ သူ့လူတွေကို အမူအရာနဲ့ ပြလိုက်တော့တယ်။

အားလုံးသဘောပေါက်ပြီး တိတ်ဆိတ်မြန်ဆန်စွာ လှုပ်ရှားလိုက်ကြတယ်။ တကယ်တော့ သူတို့အားလုံးဟာ လက်ယဉ်နေပြီးသားလူတွေမဟုတ်ကြပါဘူး။ ရဲဆေးတင်ထားကြလို့ပါ။

ကောင်လေးရဲ့အစီအစဉ်အတိုင်း သူတို့ဟာ ပျဉ်ချပ်တွေကို ခွာပြီး အလောင်းကို တာလပတ်စနဲ့ လုံးထွေးရစ်ပတ်ကာ ထည့်လိုက်တယ်။

အဲဒီနောက်တော့...

ပျဉ်ချပ်တွေကို သံပြန်ရိုက်ဖို့ ပြင်ဆင်နေတဲ့အချိန်မှာပဲ...

အဝေးက မောင်းနှင်လာတဲ့ ဆိုင်ကယ်စက်သံကို သူတို့ ကြားလိုက်ရတယ်။

“ဟေ့ကောင်တွေ... ဆိုင်ကယ်သံ”

“ကြားတယ်... ငါတို့ ဒီနေရာက အမြန်သွားမှ ဖြစ်မယ်”

ကောင်လေးတို့တတွေ ပျဉ်ချပ်တွေကို သံအမြန်ရိုက်ပြီး နေရာတနေ ဝရန်းသုန်းကား ထွက်လာခဲ့ကြတယ်။

သူတို့အုပ်စု ကားနဲ့ ထွက်သွားပြီး မရှေးမနှောင်းမှာပဲ ဆိုင်ကယ်တစ်စီးဟာ အဲဒီအိမ်ကြီးရှေ့ ရောက်လာခဲ့တော့တယ်။

အဲဒီအချိန်ကစပြီး ဝါခြောက်ခြောက်အိမ်ကြီးရဲ့ အပေါ်ထပ်မှာ ရှိတဲ့ စတုရန်းထဲမှာ ခရေဖြူရဲ့ အထီးကျန်ဝိညာဉ်ဟာ အဖော်မဲ့ အကျဉ်းကျ ခဲ့ရတော့တယ်။

အဲဒီအိမ်ကြီးမှာ လာတည်းခိုသမျှ လာငှားနေသမျှ လူတွေကတော့ အိမ်ကြီးဟာ သရဲအရမ်းခြောက်တယ်ဆိုပြီး ကြောက်လန့်ရှောင်ရှားလို့ နေခဲ့တယ်။

ပြီးတော့...

ရွာကလေးထဲ ခရေဖြူ ရုတ်တရက် ပျောက်ဆုံးသွားမှုကို ဘယ်သူမှ စဉ်းစားမရနိုင် ဖြစ်ခဲ့ပြီး...

ခရေဖြူရဲ့ မိခင်ဟာလည်း ခရေဖြူ ပျောက်ဆုံးသွားကတည်းက အဲဒီစိတ်နဲ့ပဲ မစားနိုင် မအိပ်နိုင် ဖြစ်ပြီး နောက်ဆုံး ရူးသလိုမျိုး ဖြစ်သွားခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမယ့်...

တစ်နေ့မှာတော့ အိမ်ဝါကြီးရဲ့ အပေါ်ထပ် အခန်းတစ်ခုဆီကနေ သူ့သမီးရဲ့ ပုံရိပ်ကို ဖျတ်ခနဲ အမှတ်မထင် မြင်တွေ့လိုက်ရတဲ့အခါမှာတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဖွင့်ဟမပြောပေမယ့် အဲဒီအိမ်ကြီးမှာ သူ့သမီး ရှိနေတယ်ဆိုတာကို အသေအချာ ယုံကြည်ခဲ့ပြီး နေ့စဉ်နဲ့အမျှ အိမ်ကြီးနားမှာ ဝေယောင်မလည် ရစ်ဝဲပြီး သမီးဖြစ်သူကိုများ တွေ့မလားရယ်လို့ လာရှာနေတတ်တယ်။

“ဟူး...”

ခနဲ လေပူတွေကို မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး မျက်လုံးအစုံမှိတ်၊ ဆိုဖာနောက်မှီပေါ် ခေါင်းကို မော့လှန်ချလိုက်မိတယ်။

ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံး နုံးခွနေတယ်။

စာရေးနေတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်မကိုယ်ထဲ တစ်စုံတစ်ယောက်က ခင်ပွားပြီး စီးရေးနေသလို ခံစားရပေမယ့်...

ပြီးသွားတဲ့အချိန်မှာတော့ ကျွန်မဟာ လုံးဝမလှုပ်ရှားချင်တော့ဘဲ လောက်အောင် နွမ်းနယ် နုံးချိပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ရတတ်တယ်။

အထူးသဖြင့်... ကျွန်မရဲ့ရင်ထဲ နာကျင်လို့နေရတယ်။

သနားစရာကောင်းလှတဲ့ ခရေဖြူ။

ဘဝရွှေ့ရောက် မြင့်မားလှတဲ့ ရည်မှန်းချက်တွေနဲ့ ပြင်ဆင်ခဲ့ပြီး

တာမှ...။

အဖြစ်ဆိုးနဲ့ သေဆုံးခဲ့ရတဲ့ ခရေဖြူ...။

အထီးကျန်ဝိညာဉ်အဖြစ် အဖော်မဲ့ အကျဉ်းကျခဲ့ရတဲ့ ခရေဖြူ။

ဘာကြောင့်မှန်း မသိဘူး။

ကျွန်မရဲ့မျက်ဝန်းအိမ်ထောင်ဆီကနေ နွေးခနဲ ဖြစ်သွားရတယ်။

ပြီးတော့...။

မျက်ရည်စက်တွေဟာ ကျွန်မပါးပြင်ပေါ် တလိမ့်လိမ့် ကျဆင်းလို့

လာခဲ့တော့တယ်။

မျှော်လင့်မထားဘဲ အထီးကျန်ဝိညာဉ်လို့ အမည်ပေးထားတဲ့ ကျွန်မရဲ့ဒီဝတ္ထုဟာ မြန်ဆန်စွာ ရေးလို့ ပြီးဆုံးခဲ့တယ်။

ဝတ္ထုပြီးပြီဆိုတော့ ကျွန်မလည်း အိမ်ပြန်ဖို့ စဉ်းစားမိတယ်။

ပြီးသွားတဲ့ဝတ္ထုကို ပြန်ဖတ်။ အချောသတ် ပြင်ဆင်စရာရှိတာ ပြင်ဆင်၊ ဖြည့်စွက်စရာရှိတာ ဖြည့်စွက်ရင်း အိမ်ပြန်ဖို့အတွက်လည်း

ပစ္စည်းတွေ သိမ်းဆည်းရသေးတာမို့ ကျွန်မ အလုပ်တွေ ရှုပ်နေခဲ့ရတယ်။

ပစ္စည်းတွေ သိမ်းရင်းက အပြင်မှာ မိုးတွေ ညှို့လာတာ တွေ့လိုက်

ရတော့မှ သမီးကို ကျွန်မ သတိရသွားခဲ့မိတယ်။

“သမီးရေ... စူဇီ”

ပစ္စည်းတွေ ထည့်ရင်း လှမ်းခေါ်မိတယ်။

သမီးရဲ့ပြန်ထူးသံ မကြားရဘူး။

“စူဇီ... သမီးရေ... ဘယ်မှာလဲဟေ့!”

မိုးတွေက အတော့်ကို ညှို့ပြီး မှောင်ကျလာတော့ သမီးကို စိတ်ပူပြီး ထည့်လက်စပစ္စည်းတွေ ဒီအတိုင်း ထားပစ်ခဲ့ရင်း ကျွန်မ ခြံထဲ ပြန်ဆင်းခဲ့မိတယ်။

“သမီးစူဇီ... ဘယ်ရောက်နေလဲ... စူဇီရေ”

ကျွန်မ အသံကုန်တောက်ရင်း ခြံထဲအနံ့ ပြေးပြီး သမီးကို လိုက်ရှာမိ

တယ်။

မိုးတွေက တအုန်းအုန်း ရွာကျလာပြီး...။

ရွာနေတဲ့မိုးစက်တွေက အသည်းခိုက်မတတ် အေးလှပေမယ့်

ကျွန်မရင်ထဲမှာတော့ မီးတောက်သလို ပူလောင်နေတယ်။

သမီး...။

ကျွန်မသမီး ဘယ်မှာလဲ။

စိတ်မနှံ့တဲ့ မိန်းမကြီးများ ခေါ်သွားသလား။

ဒါမှမဟုတ်...။

အပေါ်ထပ် စတိုခန်းထဲက ဟိုတစ္ဆေမများ သမီးကို...။

အတွေးမဆုံးခင်မှာပဲ ကျွန်မ အိမ်ကြီးရဲ့အပေါ်ထပ်ဆီကို မိုးမိမ့်

ထိတ်လန့်စွာ မော့ကြည့်လိုက်မိတယ်။

ဖြန်းခနဲ လက်သွားတဲ့ လျှပ်ရောင်နဲ့ မြင်တွေ့လိုက်ရတဲ့ မြင်ကွင်း

ကြောင့် ကျွန်မရင်ထဲ မီးတောက်က ဟုန်းခနဲ ပိုတောက်သွားခဲ့ရတယ်။

စေ့ပိတ်ထားတဲ့ မှန်ပြတင်းမှန်ချပ်ကြီးရဲ့အနောက်မှာ ဘာကိုမှ

မသိတော့သလို မျက်နှာသေလေးနဲ့ ရပ်နေတဲ့ ကျွန်မသမီး။

သမီးစူဇီရဲ့အနောက်မှာ မားမားကြီး ရပ်နေတဲ့ အရိပ်မည်းကြီး

တစ်ခု။

“သမီးစူဇီ”

ထိတ်လန့်ပူလောင်စွာ တော်ဟစ်ရင်း အိမ်ထဲကို ပြန်ပြေးဝင်ဖို့

ကျွန်မ ခြေလှမ်းပြင်ဆဲမှာပဲ...။

“ဆရာမ...။”

ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရတဲ့ ခေါ်သံကြီးကြောင့် ကျွန်မခြေလှမ်းတွေ တုန်ခနဲဖြစ်သွားရပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အိမ်ရှင် ဦးသီဟသူတို့

www.burmeseclassic.com

သားအဖကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

“အိမ်မီးယိုမှာစိုးလို့ လာကြည့်ပေးတာပါ ဆရာမ၊ အိမ်က ပစ်ထားတာ ကြာပြီမဟုတ်လား!”

ကျွန်မ ဦးသီဟသူကို ဘာစကားမှ ပြန်မပြောနိုင်ဘူး။

အိမ်ထဲ အမြန်ပြေးဝင်ပြီး လှေကားထစ်တွေကို တချိန်ထိုး ပြေးတက်ခဲ့မိတယ်။

ဒါပေမယ့် မမောနိုင်ဘူး။

သမီးကို ဟိုတစ္ဆေမ ဘာလုပ်လိုက်မှာလဲ။ ပြတင်းပေါက်ကများ တွန်းချလိုက်မလားဆိုတဲ့ ပူပန်စိုးရိမ်စိတ်ဟာ ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံးကို မီးတောက်တွေလို ဟုန်းဟုန်းတောက်လောင်နေစေတယ်။

“သမီး စူဇီ. . . သမီးရေ”

အဆက်မပြတ် အော်ခေါ်ရင်း ကျွန်မ စတိုခန်းဆီ အသည်းအသန် ပြေးမိတယ်။

နောက်ကနေ ပြေးတက်လာတဲ့ခြေသံတွေ ကြားရတယ်။

အိမ်ရှင်သားအဖပဲ ဖြစ်မှာပါ။ သူတို့ကိုလည်း ကျွန်မ ဂရုစိုက်နိုင်

အားဘူး။

ခုချိန်မှာ ကျွန်မသမီးလေး ဟိုတစ္ဆေမရဲ့လက်ထဲက လွတ်မြောက်ဖို့သာ အရေးကြီးဆုံးဖြစ်တယ်။

“သမီး. . . စူဇီ. . . သမီး. . .”

ကံကောင်းထောက်မစွာ စတိုခန်းတံခါးက ပွင့်နေခဲ့တယ်။

ပွင့်နေတယ်ဆိုပေမယ့် ဟရုံလေးသာ ဟနေခဲ့တာပါ။

ကျွန်မ တဟုန်ထိုး ပြေးပြီး တံခါးကို အလောတကြီး တွန်းဖွင့်လိုက်တယ်။

“ဟင့်အင်း. . . မေမေ မလာနဲ့. . . မေမေ မလာနဲ့”

နှင်ထုတ်လိုက်တဲ့ သမီးလေးရဲ့အသံစူးစူးကလေးနဲ့အတူ အားနဲ့

တံခါးကို ဆွဲပိတ်လိုက်တာမို့ ကျွန်မလက်ချောင်း ညပ်သွားရတယ်။

“အား. . . သမီး၊ မေမေလက် ညပ်နေပြီ၊ တံခါးကို ပြန်ဖွင့်ပေးပါ။

အား. . . သမီး စူဇီ. . . မေမေ တောင်းပန်ပါတယ်”

ကျွန်မလက်ချောင်းဟာ အဆမတန် နာကျင်လာပြီး သွေးတွေ ထည်း စီးကျလာရတယ်။

အထဲက တံခါးကို ဆွဲပိတ်ထားတဲ့အားဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့အား မဖြစ်နိုင်ဘူး။

သေချာတယ်. . . ။

ဒါ ဟိုတစ္ဆေမ ကျွန်မကို အခန်းထဲ မဝင်နိုင်အောင် လုပ်ထားတာပဲ။ မဝင်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။

ကျွန်မသမီးလေးကို ဟိုတစ္ဆေမက အန္တရာယ်မပေးဘူးလို့ ဘယ်သူမှ မပြောနိုင်ဘူး။

ကျွန်မ ဘယ်နည်းနဲ့ အခန်းထဲ ဝင်ရမလဲလို့ ခဏငြိမ်သက်စဉ်းစားလိုက်ပြီး. . .

“စူဇီ. . . သမီးလေး၊ မေမေ သမီးမမနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ။ သူ့ဇာတ်သမီးကို မေမေက ပြန်ရေးထားတာ မဟုတ်လား။ အဲဒီအတွက် မေမေ သူ့ကို တွေ့ပြီး ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောချင်လို့ပါ. . . နော် သမီးလေး၊ မေမေကို တံခါးဖွင့်ပေးပါနော်”

ကျွန်မ သမီးကို အချို့သတ်ပြီး ပြောနေမိတယ်။

“ဟင့်အင်း. . . မေမေညာနေတာ”

သမီးဟာ အရွယ်နဲ့ မမျှအောင် အရမ်းပါးနပ်တယ်။

ကျွန်မ သက်ပြင်းကို တိတ်တိတ်ကလေး ခိုးရှိုက်ပြီး. . .

“အား. . . မေမေလက် အရမ်းနာနေပြီ သမီး. . . ကျွတ်ကျွတ်”

ကျွန်မ ငိုသံထွက်ပြီး ပြောလိုက်မိတယ်။

“ဖွင့်ပေးလိုက်ပါ”

ဘုရားရေး...။

ကျွန်မ ကျောရိုးထဲ စိမ့်ပြီး ကြက်သီးတွေ သီးထသွားရတယ်။

အေးစက်စက် ပြာအက်ရှုတ်အသံကြီး။

တစ္ဆေမရဲ့အသံကို နားနဲ့ဆတ်ဆတ် ကြားလိုက်ရတာမို့...။

“သမီး...”

မျက်လုံးစုံမှိတ် အသံကုန် အော်လိုက်ပြီး သိပ်မကြာခင်မှာပဲ အခန်းတံခါးက ဖျတ်ခနဲ ပွင့်သွားခဲ့တယ်။

ရုတ်တရက်မို့ ကျွန်မ အရှိန်လွန်ပြီး အခန်းထဲ ပစ်ဝင်သွားရတယ်။

ဟန်ချက်ပျက်ပြီး နာကျင်သွားရပေမယ့် ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ဝဇ္ဇမစိုက်နိုင်အားပါဘူး။

“သမီး...”

မှောင်မည်းနေတဲ့အခန်းထဲမှာ သမီးကို မနည်းအားစိုက်ရှာလိုက်ရတယ်။

သမီးရဲ့ဂါဝန်ဖြူဖြူလေးကို တွေ့လိုက်ရတော့မှ ကျွန်မစိတ်တွေ ပေါ့ပါးသက်သာသွားရတော့တယ်။

ပြတင်းဝနားမှာ ကျောပေးပြီး ရပ်နေတဲ့သမီးဆီ ကျွန်မ ပြေးသွားမိတယ်။ သမီးကတော့ ကျွန်မကို ခပ်စိမ်းစိမ်းပဲ ကြည့်နေရင်းက ကျွန်မ လုံးဝထင်မှတ်မထားတဲ့ စကားတွေကို ပြောပါတော့တယ်။

“မေမေ ပြန်တော့မှာလား!”

“ဟင်... အင်း... ပြန်တော့မှာပေါ့ သမီးရဲ့၊ မေမေ ပစ္စည်းတွေ တောင် သိမ်းနေပြီ”

“သမီး နေခဲ့မယ်”

ဘုရား... ဘုရား။

“သမီး မမနဲ့ နေခဲ့မယ်၊ အိမ်ပြန်လည်း သမီးမှာ အဖော်မှ မရှိတာ၊ မမလည်း ဒီမှာ တစ်ယောက်ထဲ နေရတာ၊ အဖော်မရှိဘူး... သနားပါတယ်။

ပြီးတော့ မမကို သမီးချစ်တယ်၊ မမနဲ့ပဲ နေခဲ့မယ်”

“အံ့မယ်လေး... စူဇီ သမီး ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ သူနဲ့ ဘယ်လိုလုပ် နေလို့ရမှာလဲ၊ သူက... သူ... သူက...”

ပြောရင်းက ကျွန်မ ကျောပြင်တစ်ခုလုံး ကြက်သီးတွေ တဖြန်းဖြန်း ထသွားရတာကြောင့် သူက တစ္ဆေမ ဆိုတဲ့စကားကို ကျွန်မ ဆက်ပြောရဲတော့ဘူး။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သမီးနေခဲ့လို့မဖြစ်ဘူး၊ မေမေမှာ သမီးတစ်ယောက်ထဲ ရှိတာ၊ သမီး မရှိရင် မေမေ သေလိမ့်မယ်၊ လာ... သမီး၊ မေမေတို့ ခုပဲ သွားကြမယ်နော်၊ သမီးက လိမ္မာပါတယ်၊ မေမေကို ချစ်တယ် မဟုတ်လားဟင်”

ကျွန်မ သမီးကို တင်းတင်းဖက်ထားရင်းက ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်ပြီး အတတ်နိုင်ဆုံး ချောနေမိတယ်။

ကျွန်မကို စိုက်ကြည့်နေတဲ့ သမီးရဲ့မျက်လုံးတွေကတော့ အေးစက်လွန်းလို့နေတယ်။

“မေမေကို မုန်းတယ်”

အသံစူးစူးလေးနဲ့ အော်ပြီး ကျွန်မ ရင်ခွင်ထဲက အတင်းရုန်းကန်ပြီး သမီးပြေးထွက်သွားတယ်။

သမီးက ကျွန်မကို မုန်းတယ်တဲ့။

ဘာဖြစ်လို့များ သမီး ဒီလိုပြောထွက်ရတာလဲ။

ကျွန်မရင်ထဲက ချစ်ခြင်းမေတ္တာ သမီးလေး မသိမြင်နိုင်ဘူးလား။

ဘယ်သူနဲ့မှ နှိုင်းယှဉ်မရအောင် မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံနိုင်အောင် ချစ်ရတဲ့ ကျွန်မရဲ့ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို သမီးလေး မခံစားတတ်ဘူးလားကွယ်။

ကျွန်မ မှောင်မိုက်လှတဲ့အခန်းထဲက ခေါင်းငိုက်စိုက်ချပြီး ထွက်လာခဲ့မိတယ်။ အခန်းဝနားအရောက်ကျမှ...။

“ကို”

ခနဲ အသံကြားရလို့ လှည့်ကြည့်လိုက်မိတော့ ခုံးထ ကြတက်လာ တဲ့ကြမ်းပြင်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

ဒါ.. ဒါ.. တစ္ဆေမ ခရေဖြူကို မြှုပ်ထားတဲ့နေရာပဲ။

ကျွန်မ ကြက်သီးမွေးညင်းတွေ တဖြန်းဖြန်းထပြီး ချောက်ချားသွား ရပေမယ့်.. အခန်းတံခါးကို တမင်...

“ဝုန်း..”

ခနဲ အသံကျယ်ကြီးမြည်အောင် ဆောင့်ပိတ်လိုက်တယ်။

အခန်းပြင်မှာ ကျွန်မကို တအံ့တဩ ကြည့်နေတဲ့ အိမ်ရှင် သား အဖကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

“ဆရာမ စတိုခန်းထဲ ဘာများ ဝင်ရှာတာပါလိမ့်!”

စကားကြောရှည်ပြီး အမေးအမြန်း ထူတတ်လွန်းတဲ့ အိမ်ရှင် ဦးသီဟသူ လှမ်းမေးတာကို ကျွန်မ တမင်ပဲ မကြားယောင်ဆောင်ပြီး အောက်ထပ်ဆင်းခဲ့တယ်။

“အဖေ.. အနုပညာသမားတွေက တစ်မျိုးကြီးပဲနော်၊ သူ့ကို ကြည့်ရတာ စိတ်နဲ့ကိုယ် မကပ်သလိုပဲ”

အိမ်ရှင်သားဖြစ်သူဆီက ကျွန်မအကြောင်း ခပ်တိုးတိုး မှတ်ချက် ချသံ ကြားလိုက်ရတယ်။

တစ်ကိုယ်လုံး မိုးရေတွေ စွတ်စို ရွဲကပ်ပြီး မျက်ရည်တွေနဲ့ လက်ချောင်းမှာလည်း သွေးတစက်စက်ကျနေတဲ့ ကျွန်မကို ကြည့်ပြီး သူတို့ အရူးလို့များ ထင်မလားပဲ။

၆ ၆ ၆ ၆

အပြန်ခရီးဟာ ကျွန်မအတွက် စိတ်တွေ လေးလံရှုပ်ထွေးမှု အပြည့်နဲ့ပါပဲ။

တစ္ဆေမတစ်ကောင်နဲ့ တစ်အိမ်ထဲ အတူနေခဲ့ရတဲ့အဖြစ်ဟာ ပြန် တွေးတိုင်းမှာ ကျောချမ်း ကြက်သီးထစရာပါ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်...

သူပေးခဲ့တဲ့အတွက် ဇာတ်လမ်းကောင်းတစ်ပုဒ် ကျွန်မ ရခဲ့တာမို့ အဲဒီအတွက်တော့ ကျေးဇူးတင်ရမှာပါပဲ။

အပြန်မှာ အိမ်ကို အရင်မဝင်ဘဲ ထုတ်ဝေသူဆီ တန်းသွားမိ တယ်။ ကိုမင်းမင်းဟာ ကျွန်မကို တွေ့တော့ အတော်လေး အံ့ဩသွားပုံ နဲ့...

“ဟာ... ဆရာမ ပြန်လာပြီလား၊ ဘာလို့ ဖုန်းမဆက်တာလဲ၊ တွန့်တော် လာခဲ့မှာပေါ့”

“စာမူလာအပ်တာပါ”

“ဗျာ... ပြီးသွားပြီ ဟုတ်လား၊ တယ်မြန်ပါလား၊ ဆရာမ

ဒီစာအုပ်တော့ ဆရာမရဲ့အမြန်ဆုံးဝတ္ထုပေါ့လေ”

ကျွန်မ ပြုံးရုံပဲ ပြုံးလိုက်မိတယ်။

ကိုမင်းမင်းလက်ထဲကို စာမူအပ်ပြီးတာနဲ့ ပြန်ဖို့ ပြင်မိတယ်။

“ကဲ... ကျွန်မ သွားဦးမယ် ကိုမင်းမင်း”

“နေပါဦး ဆရာမရဲ့၊ ကျွန်တော် တစ်ခုခု ဧည့်ဝတ်ပြုပါရစေဦး”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်... နေပါစေတော့၊ ကျွန်မ ခရီးပန်းလာလို့

အိမ်မှာ ပြန်နားချင်ပြီ”

“ဪ... ဟုတ်သားပဲ၊ ခဏနော်...”

စာမူခ ရှင်းပေးပြီးတော့ ကိုမင်းမင်းက စာအုပ်ထုတ်ဝေရောင်းချ

ဖို့တို အားတက်သရော ပြောနေတော့တယ်။

“ဒီစာမူကို အမြန်ထုတ်တော့မယ်၊ ဆရာမရဲ့ပရိသတ်တွေက

မျှော်နေပြီလေ”

ကျွန်မ ပြုံးလိုက်မိပြန်တယ်။

ဟုတ်ပါတယ်...

ကိုမင်းမင်း ပြောသလိုပါပဲ။

ပထမ ပြဿနာက ငြိမ်သက်သွားခဲ့ပြီမို့ ကျွန်မရဲ့စာဖတ်ပရိသတ်

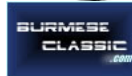
တွေက ဝတ္ထုအသစ်ကို မျှော်နေလောက်ပြီလေ။

ခရေဖြူရဲ့ဇာတ်လမ်းကို ရေးထားတဲ့...

“အထီးကျန်ဝိညာဉ်”

ဆိုတဲ့စာအုပ်ကို ထိတ်လန့်ချောက်ချားမှုကို ကြိုက်နှစ်သက်တဲ့

ကျွန်မရဲ့စာဖတ်ပရိသတ်တွေက သဘောတွေကြမှာ သေချာပါတယ်။

ကယ်လည်း ကျွန်မယုံကြည်ခဲ့တဲ့အတိုင်းပါပဲ။

ကျွန်မရဲ့ အထီးကျန်ဝိညာဉ် ဆိုတဲ့စာအုပ်ဟာ ရောင်းမလောက်
အောင် ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ မှိန်ဖျော့ခဲ့ရတဲ့ ကျွန်မရဲ့နာမည်သတင်းဟာ နေ့ချင်း
ချင်း ပြန်လျှမ်းလျှမ်းတောက်ခဲ့ရတော့တယ်။

“ဆရာမရေ... ရိုက်မလောက်အောင်ပါပဲဗျာ၊ နယ်ကိုယ်စား
ညှိတွေဆီကတော့ အမှာတွေအသည်းအသန်ဖြစ်နေကြပြီ”

ထုတ်ဝေသူ ကိုမင်းမင်းက ကျွန်မဆီ ဝမ်းသာအားရ ဖုန်းဆက်

တယ်။

“အဟင်းဟင်း... ကိုမင်းမင်းတော့ အလုပ်တွေ ရှုပ်နေပြီပေါ့”

“အဟား... ရှုပ်ချင်လွန်းလို့ပါ ဆရာမရယ်၊ ဆရာမ ပရိသတ်တွေကတော့ ခရေဖြူမှ ခရေဖြူ ဖြစ်နေကြပြီ၊ ဆရာမ ဇာတ်လမ်းထဲက တစ္ဆေမလေးကို အရမ်းသနားစရာကောင်းတယ်တဲ့၊ ဆရာမ ရေးတာ ပိုလွန်းတော့ ပရိသတ်တွေက ဖြစ်ရပ်မှန် ထင်နေကြပြီ”

“မဟုတ်ဘူး ကိုမင်းမင်းရဲ့၊ တကယ်တော့ အဲဒီဇာတ်လမ်းက သမီး...”

သမီးလေး ပြောပြတာကို ပြန်ရေးထားတာလို့ ကျွန်မ ရှင်းပြမယ် ပြင်ဆဲ...

“ဒါပဲနော် ဆရာမ၊ စာအုပ်က စောင်ရေကောင်းလွန်းလို့ ဝမ်းသာပြီး ဆရာမဆီ ဖုန်းလှမ်းဆက်တာ၊ ဧည့်သည်ရောက်လာလို့ ကျွန်တော် ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်”

အလောတကြီး ပြောပြီးတာနဲ့ ကိုမင်းမင်း အလျင်စလို ဖုန်းချသွားတော့တယ်။ ကျွန်မ ပြုံးပြီး ဖုန်းခွက်ကို ပြန်ချလိုက်မိတယ်။

အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင် အထီးကျန်ဝိညာဉ်ကို ပရိသတ်တွေ ကြိုက်နှစ်သက်ကြတယ်ဆိုတာ သိရတော့ ကျွန်မ အရမ်းကို ပျော်မိပါတယ်။

ကျွန်မတို့ အနုပညာသမားတွေရဲ့ အသက်ဟာ ပရိသတ် မဟုတ်လား။ ကိုယ် အားထုတ်ကြိုးစားဖန်တီးခဲ့တဲ့ အနုပညာတစ်ရပ်ကို ပရိသတ်က အသိအမှတ်ပြုတယ်ဆိုရင် ငွေကြေးအမြတ်အစွန်းထက် ကျွန်မတို့ ပိုတန်ဖိုးထားမိတယ်။ ကျွန်မ စာအုပ်စင်ဆီ လျှောက်လာခဲ့မိတယ်။

ခမ်းနားသပ်ရပ်လှတဲ့ အပြင်အဆင်နဲ့ မွမ်းမံထားတဲ့ ကျွန်မရဲ့ အထီးကျန်ဝိညာဉ် ဝတ္ထုစာအုပ်ကို တစ်စိစိစိုက်ကြည့်ပြီး ကျွန်မရင်ထဲမှာ တော့ အပျော်တွေ လှိုင်းထနေခဲ့တယ်။

၂၁ ၂၁ ၂၁ ၂၁

“ကလင်... ကလင်”

လူခေါ် ဘဲလံသံကြောင့် ကိုရီးယားဇာတ်လမ်းတဲ့ ကြည့်နေရာက ကျွန်မ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ထရတော့တယ်။

“အား... ဘယ်က ဧည့်သည်လဲကွာ”

အနားယူတဲ့အချိန်မှာ ဘယ်ဧည့်သည်နဲ့မှ တွေ့ဆုံ စကားပြောချင်စိတ် မရှိဘူး။

ထလာခဲ့ရပြီး အိမ်အပြင်ကို ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်မရဲ့ထုတ်ဝေသူ ကိုမင်းမင်းဖြစ်နေတယ်။

အင်း... မတတ်နိုင်ဘူး။

ကိုမင်းမင်းကတော့ ရှောင်ပုန်းလို့မရတဲ့ဧည့်သည်လေ။

ကျွန်မ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ရတော့တယ်။

“ကိုမင်းမင်း... ရေးကြီးသုတ်ပျာနဲ့”

မျက်စိမျက်နှာပျက်နေတဲ့ ကိုမင်းမင်းကို ကြည့်ပြီး ကျွန်မမိတ်ထဲ ချပ်ထွေးသွားရတယ်။

“ဒီမှာ ဖတ်ကြည့်လိုက်ပါဦး”

ကိုမင်းမင်းက ကျွန်မ မျက်နှာကို မကြည့်ဘဲ ဂျာနယ်တစ်စောင်ကို ထွင်းပေးတယ်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုမင်းမင်း!”

“ဖတ်ကြည့်လိုက်ပါ ဆရာမ”

ကျွန်မ စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာနဲ့ ဂျာနယ်ကို ဖွင့်ဖတ်လိုက်မိတယ်။

စာရေးဆရာမ လင်းညိုပြာ ကူးချပြန်ပြီ။

ဘုရားရေ...

ခေါင်းစီး စာလုံးမည်းကြီးကို ကြည့်ပြီး ကျွန်မမျက်လုံးတွေ ပြာဝေသွားရတယ်။

ဒါ... ဒါ... ဘာဖြစ်ရပြန်တာလဲ။

ဘယ်လိုဖြစ်ရပြန်တာလဲ။

ကျွန်မ စိတ်တွေ အရမ်းလှုပ်ရှားလာလွန်းလို့ ဆိုဖာဆက်တီမှာ အပြန်ထိုင်ချလိုက်ရတယ်။

စိတ်တွေကို တည်ငြိမ်အောင် အရင်ကြိုးစားပြီးမှ ဂျာနယ်ကို ဆတ်ဖတ်ရတယ်။

“စာရေးဆရာမ လင်းညိုပြာ အသစ်ထုတ်ဝေလိုက်သော ‘အထီးကျန်ဝိညာဉ်’ အမည်ရှိ ဝတ္ထုမှာ လွန်ခဲ့သည့်ငါးနှစ်ခန့်က စာရေး ဆရာကြီး နေမျိုးသူရိန် မကွယ်လွန်မီ ရေးသားခဲ့သော စာမူဖြစ်သည်။ ကျန်ရစ်ခဲ့သော မိသားစုက ထိုစာမူကို အကြောင်းကြောင်းကြောင့် မထုတ်ဝေ ဖြစ်ခဲ့။ ယခု နေရာဒေသ ဇာတ်ကောင်အမည်များမှအစ တိုက်ရိုက်တူနေသည့် အတွက် ဆရာကြီးနေမျိုးသူရိန်၏ ကျန်ရှိသောမိသားစုမှ... ဆရာမ လင်းညိုပြာ ကူးယူခဲ့သည်ကို အံ့များသိစေရန်...”

ကျွန်မ ဂျာနယ်ကို ဆုံးအောင် မဖတ်နိုင်တော့။

ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်နေသော ရင်အစုံကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်

ဖြင့် တင်းတင်းဖိလျက်... .

“ကိုမင်းမင်း... ဒါ... ဒါ... ဘယ်လိုဖြစ်ရပြန်တာလဲ!”

ကျွန်မ ကိုမင်းမင်းကို စိတ်လှုပ်ရှားစွာ မေးလိုက်မိတယ်။

“ကျွန်တော်က မေးရမှာလေ ဆရာမ၊ ဝိညာဉ်များရဲ့ကကြီး စာအုပ်တုန်းက ပထမအကြိမ်မို့လို့ တိုက်ဆိုင်တယ်ဆို ထားပါတော့၊ ဒီတစ်ကြိမ်ကတော့ ကျွန်တော် အတော်စိတ်ပျက်သွားမိတယ်”

“မဟုတ်သေးဘူး ကိုမင်းမင်း... ကျွန်မ ရှင်းပြ...”

“ကျွန်တော် ဆရာကြီးရဲ့မိသားစုနဲ့ သွားတွေ့ပြီးပြီ၊ ဆရာကြီး ရေးခဲ့တဲ့စာမူကို ပေးလိုက်တယ်၊ ဒီမှာ ဆရာမ ဖတ်ကြည့်ပါ၊ ဇာတ်ကောင် နာမည်တွေရော နေရာဒေသတွေရော အားလုံး ထပ်တူညီနေတယ်၊ ဆရာကြီးဟာ ဆရာမ တည်းခွဲတဲ့အိမ်မှာ ဒီဝတ္ထုကို ရေးခဲ့တာပဲ၊ အခု ဆရာမက အဲဒီက ပြန်လာမှ ဒီစာမူကို အပ်တယ်ဆိုတော့ ဆရာမပဲ အကျိုးအကြောင်း ဆက်စပ်ပြီး စဉ်းစားကြည့်လိုက်ပါ၊ ကျွန်တော်မပြောချင်တော့ဘူး”

ကျွန်မ လက်သီးနှစ်ဖက်ကို တင်းတင်းဆုပ်လိုက်မိတယ်။

ကျွန်မရဲ့ထုတ်ဝေသူကိုယ်တိုင်က ကျွန်မကို စွပ်စွဲခဲ့လေပြီ၊ ကျွန်မ ‘တောက်’ တစ်ချက် ပြင်းပြင်းခေါက်လိုက်မိပြီး...

“ကျွန်မ ကူးမရေးဘူး၊ ကျွန်မ လုံးဝကူးမရေးဘူး”

“ဒါဆို ဆရာမ ဒီဇာတ်လမ်းကို ဘယ်က ရလဲ!”

“ကျွန်မသမီးလေး ပြောပြတာ”

ကျွန်မ ထုတ်ဝေသူရဲ့မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ရင်းက တစ်လုံးချင်း ပြောလိုက်တယ်။

“ဘာ!!...”

ကိုမင်းမင်းဟာ ကျွန်မကို မယုံကြည်နိုင်သလို မျက်လုံးပြာပြာနဲ့ ကြည့်တယ်။

သူ ခဏကြောင်အမ်းသွားပြီးမှ...

“အဓိပ္ပါယ်မရှိတာတွေ မပြောပါနဲ့ ဆရာမရယ်”

“ဘာလဲ... ရှင်မယ့်ဘူးလား၊ ခုချက်ချင်း ကျွန်မ သမီးကို ခေါ်ပြီး
 ပြောမယ်၊ သမီးရေ စူဇီ... ဒီကိုခဏလာခဲ့စမ်း”

ကျွန်မ... သမီးကို ခပ်ကျယ်ကျယ် အော်ခေါ်လိုက်တယ်။
 ထုတ်ဝေသူဟာ ကျွန်မကို မျက်လုံးပြုံးကြီးနဲ့ ကြည့်နေရာက
 နောက်ကို ဆုတ်သွားတယ်။

“ကျွန်... ကျွန်တော်... ပြန်ပြီ”

“ခဏနေပါဦး... ကျွန်မသမီးရဲ့စကားတွေကို နားထောင်ကြည့်
 ပါဦး”

ခုချိန်မှာ ကျွန်မရဲ့သိက္ခာကို ပြန်ဆည်ပေးနိုင်မယ့် တစ်ဦးတည်း
 သော သက်သေဟာ သမီးစူဇီပဲ။

ကျွန်မ ထုတ်ဝေသူနဲ့ သမီးကို တွေ့ပေးမှ ဖြစ်မယ်။
 ဒါပေမယ့် ကျွန်မရဲ့ထုတ်ဝေသူဟာ အလောတကြီး ပြန်သွား
 တော့တယ်။

ကိုမင်းမင်းတစ်ယောက် ဘာဖြစ်လို့များ ဒီလောက်တောင်
 ချောက်ချောက်ချားချား ဖြစ်သွားရတာလဲ။ ကျွန်မ စဉ်းစားလို့မရဘူး။

ကိုမင်းမင်း ပြန်သွားပေမယ့် မဟုတ်တမ်းတရား အစွပ်စွဲခံရတဲ့
 အတွက် ကျွန်မရဲ့ဒေါသတွေက သမီးဆီ စုပြုံဦးတည်လာခဲ့တယ်။

“မိစူဇီ... ညည်းဘယ်မှာလဲ၊ လာခဲ့စမ်း... မအေးကို အများ
 တံတွေးခွက် ပက်လက်မျောအောင် လုပ်တဲ့သမီး၊ ညည်း ထွက်လာခဲ့စမ်း”

ကျွန်မ သမီးကို တစ်ခန်းဝင် တစ်ခန်းထွက် ရှာရင်း တစ်ယောက်
 ထဲ ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်ပြောဆိုနေမိတယ်။

“မိစူဇီ... ညည်းဘယ်မှာလဲဟင် ပြောစမ်း၊ ညည်း စာရေးဆရာ
 ရေးတဲ့စာမူကို စတုခန်းထဲက ခိုးဖက်ပြီး ငါ့ကို ပြန်ပြောပြခဲ့တာ မဟုတ်လား
 တင်... ညည်း ငါ့ကို လည်ပင်းကြိုးကွင်းစွပ်ခဲ့တာပေါ့ ဟုတ်လား မိစူဇီ...”

တင်... ညည်း အခု ထွက်လာခဲ့စမ်း”

ကျွန်မတစ်ယောက်ထဲ ပေါက်ကွဲဒေါသထွက်ပြီး လိုက်ရှာပေမယ့်
 သမီးကို ဘယ်မှာမှ ရှာမတွေ့ဘူး။

တစ်အိမ်လုံးအနှံ့ ရှာပြီး မတွေ့တော့ ဒေါသတွေကို မေ့ပြီး သမီး
 အတွက် ကျွန်မ စိုးရိမ်လာခဲ့တယ်။

“သမီးလေး... သမီးလေး ဘယ်မှာလဲ သမီးလေးရေ... စူဇီ”

သမီးလေးကို မတွေ့ရတော့ ကျွန်မ အရှုံးမီးဝိုင်း ဆောက်တည်ရာ
 မရ ဖြစ်သွားရတယ်။

သမီးလေး...
 ကျွန်မရဲ့သမီးလေး...
 ဘယ်များ ရောက်သွားပြီလဲ။
 ဆောက်တည်ရာမရ လှုပ်ရှားနေတဲ့စိတ်ကို ခဏငြိမ်သက်သွား
 အောင် အရင်ကြိုးစားပြီးတော့ သမီးလေး ဘယ်များ သွားမလဲလို့ ကျွန်မ
 စဉ်းစားလိုက်တယ်။

ကျွန်မ အသိအာရုံထဲ အရင်ဆုံး ဝင်လာခဲ့တာက ကွဲကွာနေတဲ့
 ကျွန်မရဲ့ခင်ပွန်းပဲ။

ကိုအောင်ရဲ့...
 သေချာတယ်။

ကျွန်မအလစ်မှာ သူ သမီးကို ခိုးခေါ်သွားတာပဲ ဖြစ်ရမယ်။
 ကျွန်မ ချက်ချင်း တိုက်ခန်းကို သွေ့ခတ်ပြီး ကားကို ဒေါသတကြီး
 မောင်းထွက်လာခဲ့တယ်။

ကျွန်မ သမီးကို ဘယ်သူ့ကိုမှ မပေးနိုင်ဘူး။

ကျွန်မ သူ့မျက်နှာကို မုန်းမုန်းတီးတီး စိုက်ကြည့်ပြီး ဒေါသတကြီး မေးလိုက်တယ်။

“ဘာတွေပြောနေတာလဲဟင်.. မင်း အဓိပ္ပါယ်မရှိတာတွေ ပြော ပြန်ပြီလား!”

သူက ကျွန်မကို မသိသလို ပြန်ပြောတယ်။

ကျွန်မ ရင်ထဲ အတော်ခါးသွားရတယ်။

လူလိမ်..

“အပိုတွေ မပြောစမ်းပါနဲ့၊ ရှင် သမီးကို ကျွန်မ မသိအောင် ခိုးထုတ်သွားတယ် မဟုတ်လား။ ခု ကျွန်မသမီး ဘယ်မှာလဲ၊ ရှင် ကောင်း ကောင်းမွန်မွန် ပြောနေတုန်း ကျွန်မသမီးကို အေးအေးဆေးဆေး ပြန်ထည့် လိုက်ပါ။ ပြောလို့မရရင် ကျွန်မ ရှင်အခန်းထဲက ပစ္စည်းတွေအားလုံးကို ဆွဲထုတ်လွှင့်ပစ်ပြီး သမီးကို ရှာရလိမ့်မယ်”

ကျွန်မရဲ့ဒေါသတွေဟာ အရမ်းကို ဆူပွက်တောက်လောင်နေပြီ။ ကျွန်မ ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်နိုင်တော့ဘူး။

“ဟား..”

သူ ကျွန်မကို ကြည့်ပြီး အတော့်ကို စိတ်ညစ်ညစ်သွားရတဲ့ပုံနဲ့ သက်ပြင်းရှိုက်တယ်။

ပြီးတော့မှ လေသံကို နှိမ့်ပြီး..

“လင်း.. သတိထားပါ။ ကိုယ်က အများလေးစားအောင် နေရ တဲ့ ကျောင်းဆရာတစ်ယောက်ပါ။ ကျေးဇူးပြုပြီး ကိုယ့်သိက္ခာကို ထည့်တွက် ပါဦး”

“ဘာ.. သိက္ခာ ဟုတ်လား၊ အံ့မယ်လေး.. မြန်မာစာကထိက ကြီးရဲ့၊ သိက္ခာရှိတဲ့ ကျောင်းဆရာတစ်ယောက်က ကျွန်မ မသိအောင် သမီးကလေးကို ခိုးခေါ်သွားရသလား!”

“လင်းရယ်...”

“ခုံး.. ခုံး.. ခုံး..”

ကျွန်မ အခန်းတံခါးကို ဒေါသတကြီး ထုနှက်လိုက်မိတယ်။

“ကိုအောင်ရဲ့.. ကိုအောင်ရဲ့”

စာမူကိစ္စနဲ့ ဒေါသတွေ ဆူပွက်နေရတဲ့ ကျွန်မဟာ သမီး ပျောက်

ဆုံးသွားရတဲ့အခါမှာတော့ ယမ်းပုံမီးကျသလို ဖြစ်သွားရပြီး ဒေါသအားလုံး က သမီးရဲ့ဖေဖေဆီ စုပြုံကျရောက်သွားရတော့တယ်။

ကျွန်မ အော်ဟစ်ထုနှက်လိုက်တော့ တံခါးဟာ ချက်ချင်းဆိုသလို

ပဲ ဝှင့်လာခဲ့ပြီး သမီးရဲ့ဖေဖေ ကိုအောင်ရဲ့ ထွက်လာခဲ့တယ်။

“မင်း ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲဟင်၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း သိတတ်

စွပေါ့”

သမီးရဲ့ဖေဖေက မျက်နှာမသာမယာနဲ့ ဆီးပြောတယ်။

“ဘာပတ်ဝန်းကျင်ကိုမှ မသိတတ်နိုင်ဘူး၊ ဒီမှာ.. ကျွန်မသမီး

ရော၊ ရှင် သမီးကို ခေါ်သွားတယ် မဟုတ်လား”

သူ ညည်းညူလိုက်ပြီး သနားစရာကောင်းတဲ့ သတ္တဝါလေး တစ်
ကောင်လို ကျွန်မကို ကြည့်တယ်။

ပြီးတော့... .

ကျွန်မရဲ့ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ကျွန်မ မကြားချင်ဆုံး
အခါးသီးဆုံး စကားတစ်ခွန်းကို ပြောလိုက်တော့တာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

“ကိုယ်... ကိုယ်တို့ရဲ့သမီးလေးက ရှိမှမရှိတော့တာပဲ လင်းရယ်”

“ဘာ!!... .”

ကျွန်မ နားတွေ အူပြီး မျက်လုံးတွေ ပြာဝေသွားရတယ်။ သမီး
လေးက မရှိတော့ဘူးတဲ့။

ဟိုးခေတ်ကကမ်းပါးအောက်ကို ပြုတ်ကျသွားရသလို လုပ်ဟာ
ချောက်ချားစွာ ခံစားလိုက်ရတယ်။

ပေါက်ကွဲပွင့်ထွက်တော့မလို ခံစားလိုက်ရတဲ့ ရင်ကို အတတ်နိုင်
ဆုံး ထိန်းချုပ်ပြီး ကျွန်မ သူ့ကို နာနာကြည်းကြည်း ကြည့်လိုက်မိတယ်။

“ရှိတယ်... ကျွန်မသမီး ရှိတယ်။ ကျွန်မသမီးက ဘယ်တော့မှ
မသေဘူး၊ အမြဲ ကျွန်မအနားမှာ ရှိတယ်၊ ရှိလို့ ကျွန်မနဲ့အတူ ခရီးတောင်
ထွက်ခဲ့သေးတာပဲ၊ အခုမှ မရှိတော့တာ၊ အဲ့ဒါ ရှင်ခေါ်သွားခဲ့လို့ ဘယ်မှာလဲ
ကျွန်မသမီး”

“လင်းညိုပြာ... သတိထားစမ်းပါဦးဆို၊ ငါတို့ရဲ့သမီးက မရှိ
တော့ဘူးလေ၊ သမီးလေး ဆုံးတာ တစ်နှစ်ကျော်ပြီလေ... ပြန်သတိထား
စမ်းပါဦး”

“လူလိမ်... ရှင်လိမ်နေတာ၊ သမီးကို ကျွန်မနဲ့ ပြန်မထည့်ချင်လို့
တို့သမီးကိုယ် သေပြီလို့ လိမ်နေတာ၊ ရှင့်အခန်းထဲမှာ သမီးရှိတာ ကျွန်မ
သိတယ်၊ ကျွန်မသမီးကို ကျွန်မ ပြန်ခေါ်သွားမယ်၊ သမီးရေ... .”

ကျွန်မ သမီးကို အသံနက်ကြီးနဲ့ အော်ခေါ်ရင်း သူ့ကို အတင်း
ထွန်းတိုက်ပြီး အခန်းထဲ ဝင်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်တယ်။

“လင်းညိုပြာ”

“ဖြောင်း”

ခနဲ မြည်သံကြီး ထွက်ပေါ်သွားခဲ့ပြီးတဲ့နောက်မှာ... .

ကျွန်မဟာ အရပ်ကြီးပြတ် ပုံလျက်သား လဲကျသွားခဲ့ရပြီး ဘာကို
မှ မသိနိုင်တော့ပါဘူး။

အားလုံးဟာ မှောင်အတိကျသွားခဲ့ရပါတော့တယ်။

၆ ၆ ၆ ၆

ကျွန်မ ပြန်သတိရလာခဲ့ချိန်မှာ...
 ဖြူဖွေးတဲ့ အိပ်ရာခင်းနဲ့ တစ်ယောက်အိပ်ခတ်ပေါ်မှာ ရှိနေတာ ပထမဆုံး သတိပြုလိုက်မိတယ်။
 ဒါ. . ကျွန်မအိမ် မဟုတ်ဘူး။
 ဒါ. . ဒါ. . ဘယ်နေရာလဲ။
 သတိအနေအထားနဲ့ ကျွန်မ ချက်ချင်း ဆတ်ခနဲ ထထိုင်လိုက်မိတယ်။
 “နေသာရဲ့လား အစ်မ၊ ခေါင်းထဲ ဘယ်လိုနေသေးလဲ... မူးလား!”
 သူနာပြုဆရာမလေးတစ်ယောက် ကျွန်မအနား ရောက်လာပြီး မေးတယ်။ ကျွန်မ ကြောင်အမ်းသွားမိတယ်။
 အဖြစ်အပျက်ကို ကျွန်မ ဆက်စပ်စဉ်းစားလို့ မရနိုင်ဘူး။
 “နေကောင်းပါတယ်”

သူနာပြုဆရာမလေးကို ကျွန်မ ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်း ပြန်ဖြေလိုက်မိတယ်။
 “ဒါဆို ဆရာကြီးနဲ့ သွားတွေ့လိုက်ရအောင်နော်”
 “ဆရာကြီး... ဘယ်သူလဲ!”
 ကျွန်မ မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ပြန်မေးလိုက်မိတယ်။
 “ဒေါက်တာဦးဆန်းမင်းလေ”
 ကျွန်မ သံယောင်လိုက် ရေရွတ်မိတယ်။
 ဒေါက်တာဦးဆန်းမင်း...။
 ဒီနာမည်ကို ကျွန်မ ကြားဖူးသလိုပဲ။
 အတော်ကြာအောင် ငြိမ်သက်စဉ်းစားလိုက်တော့မှ ပြန်သတိရသွားတယ်။
 စိတ်ရောဂါအထူးကု ဆရာဝန်ကြီး။
 ကျွန်မ သိပါပြီ။
 ကျွန်မကို ဒီနေရာကို ပို့ခဲ့တာ. . သူ. . သမီးရဲ့ဖေဖေ ကိုအောင်ရဲမိပေါ့။
 သူနာပြု ဆရာမလေးက ကျွန်မကို အသာအယာ လာတဲ့တယ်။
 ကျွန်မ စိတ်ရောဂါအထူးကု ဆရာဝန်ကြီးနဲ့ စကားပြောရဦးမှာပေါ့လေ။
 ဆရာကြီးဟာ ဂုဏ်ဒြပ်နဲ့ လိုက်ဖက်တင့်တယ်အောင် ဖြူသန့်ပြီး ချစ်ရည်ချောမွေ့သူပါ။
 ကျွန်မကို တွေ့တော့ အသာအယာ ပြုံးပြီး နှုတ်ဆက်တယ်။
 “ဆရာမ လင်းညိုပြာ... ကျွန်တော်တို့ အေးအေးဆေးဆေး ပြောကြရအောင်နော်”
 ဆရာကြီးက ကျွန်မကို လူနာတစ်ယောက်ထက် အနုပညာသမီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ လေးလေးစားစား ဆက်ဆံတတ်သူပါ။

“ဟုတ်ကဲ့”

ဆရာကြီးက ကျွန်မကို အာလာပသလ္လာပ အရင်ပြောတယ်။

ပြောရင်းကနေ စကားလမ်းကြောင်းက ကျွန်မတို့လင်မယား ပြဿနာဆီ မသိမသာ ရောက်သွားခဲ့ပြီး...

“ဒါနဲ့ ဆရာမထို့အိမ်တွင်းရေး စွက်ဖက်တာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ဆရာမနဲ့ ကိုအောင်ရဲနဲ့ ပြဿနာ ဖြစ်ကြသေးတယ်ဆို”

ဆရာကြီးက လူနာကို ဆေးကုနေသလိုမျိုး မဟုတ်ဘဲ မိတ်ဆွေ ချင်း တွေ ဆုံစကားပြောသလို ပါးနပ်စွာ ဆက်ဆံတတ်သူပါ။

ကျွန်မ ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်မိတယ်။

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘာကြောင့်များပါလိမ့်... ကျွန်တော်သိခွင့်ရမလား!”

ဆရာကြီးက အပြုံးချိုချိုနဲ့ မေးတယ်။

ကျွန်မ စားပွဲမျက်နှာပြင်ဆီကိုသာ အကြည့်တွေ ပို့ထားမိတယ်။

ပြန်မပြောဘူး။

“ကျွန်တော် ထင်တာ ပြောကြည့်မိတယ်၊ သမီးလေး စူဇီကြောင့် များလား!”

ကျွန်မ ဆတ်ခနဲ ခေါင်းမတ်သွားမိတယ်။

ဆရာကြီးက ပြုံးလိုက်တယ်။

ကျွန်မကိုလည်း ခေါင်းဆတ်ပြတယ်။

“ကိုအောင်ရဲက အတော်ခက်တဲ့လူပဲဗျာ”

“ဟုတ်တယ် ဆရာကြီး၊ သူက သမီးကို သေပြီလို့ချည်း ပြောနေတာ၊ တကယ်တော့ သူ့ဆီမှာ ခိုးခေါ်ထားတာ ကျွန်မ သိနေတယ်”

ကျွန်မ မရည်ရွယ်ဘဲ အလျင်စလို ဖွင့်ပြောလိုက်မိတယ်။

ဆရာကြီးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်တယ်။

“ဆရာမ... ဒါနဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့တစ်နှစ်လောက်ကလေ၊ ဆရာမရဲ့

သမီး အာဇာနည်အိမ်တွင်းရေး ဖြစ်တယ်လို့များ ကျွန်တော် ကြားလိုက်မိသလားလို့”

“ရှင်..”

ကျွန်မ မျက်လုံးတွေ ဝိုင်းခနဲ ဖြစ်သွားရတယ်။

အာဇာနည်အိမ်တွင်းရေး...

ကျွန်မ စိတ်တွေ အရမ်းလှုပ်ရှားပြီး ကတုန်ကယင်ကြီး ဖြစ်သွားရတော့တယ်။

စိတ်နဲ့လူ မကပ်တော့သလိုပဲ။

ကုလားထိုင်ကို လက်နဲ့ တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ထားရတယ်။

“ဆရာမနဲ့ သားအမိနှစ်ယောက် ရေချိုးနေကြရင်းကလေ”

သားအမိနှစ်ယောက်...

ရေချိုးနေကြရင်းက...

ဆရာကြီးရဲ့အသံတွေဟာ တစ်စထက်တစ်စ ဝေးကွာသွားသလို

ပဲ။

ကျွန်မအမြင်အာရုံထဲမှာ အားလုံးဟာ မှောင်အတိကျသွားခဲ့ပြီ။

စိတ်တွေဟာလည်း တစ်စထက်တစ်စ ဟိုးအဝေးဆီကို လွင့်မျောသွားရတော့တယ်။

၆ ၆ ၆ ၆

“တောက်...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မေမေ၊ သမီးဘာလုပ်မိလို့လဲ!”

ကျွန်မ သတိလက်လွတ် တောက်ခေါက်မိတော့ သမီးက ရေဆော့နေရာကနေ အလန့်တကြား မေးတယ်။

“ဆော့ရီး... ဘာမှမဟုတ်ဘူး”

သမီးကို ခေါင်းခါပြရင်းက ကြွေလေးထဲကနေ ကျွန်မ ထွက်လိုက်တယ်။ အဝတ်လဲပြီး ရေစိုနေတဲ့ဆံပင်ကို ခြောက်သွေ့သွားအောင် ဒရိုင်ယာ(dryer)နဲ့ မှုတ်နေတဲ့အချိန်မှာပဲ...

“ကရင်... ရင်... ရင်”

ဧည့်ခန်းထဲက ဖုန်းမြည်သံ ကြားလိုက်ရတော့ ဒရိုင်ယာကို ချပြီး ဧည့်ခန်းထဲ ထွက်လာခဲ့ရတယ်။

ဘယ်က ဖုန်းလဲ။

ကျွန်မ အသိအာရုံထဲ ရှုပ်ရှင်ပြကွက်တွေလို ပုံရိပ်တွေက ထင်ဟပ်

လာခဲ့တယ်။

ကျွန်မရဲ့သတိလက်လွတ် ပေါ့ဆမှုတစ်ခုက ဒရိုင်ယာကို သုံးပြီး ခလုတ်ပိတ် ပလပ်ကြိုးဖြုတ်ဖို့ မေ့ခဲ့တာပဲ။

ကျွန်မ ဖုန်းပြောနေတုန်းမှာပဲ တယ်လီဖုန်းလိုင်း ပြတ်တောက်သွားပြီး အိမ်တစ်ခုလုံး မှောင်အတိကျသွားခဲ့တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်မ သတိရလိုက်မိတာက သမီးပဲ။

“သမီး.. .”

ကျွန်မ အမှောင်ထဲမှာ ရေချိုးခန်းထဲ ဝရန်းသုန်းကား ပြေးဝင်ကြည့်လိုက်မိတယ်။

“အား.. .”

မြင်ကွင်းက မသဲကွဲပေမယ့် ရင်တစ်ခုလုံး ဝလောင်ဆူပြီး ကျွန်မ ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်မိတယ်။

သမီး.. . သမီးလေး.. .

ကျွန်မရဲ့သမီးလေး.. .

ကြွေလေးထဲမှာ ငြိမ်သက်လို့။

ပလပ်ကြိုးဖြုတ်ဖို့ မေ့လျော့ခဲ့မိတဲ့ ဒရိုင်ယာ(dryer)က ကြွေလေးထဲမှာ။

ကျွန်မ ဖုန်းပြောဖို့ ထွက်လာခဲ့ချိန်မှာ သမီးလေးဟာ ရေချိုးရင်းကနေ ဒရိုင်ယာကို အမှတ်မထင် ယူဆော့မိပြီး ကြွေလေးထဲ ကျသွားခဲ့ပုံပဲ။

“သမီး.. .”

ကျွန်မ သမီးလေးဆီ သွေးရှူးသွေးတန်း ပြေးသွားလိုက်မိပေမယ့် သမီးလေးကတော့...

၆ ၆ ၆ ၆

“ငါ့မနေနဲ့တော့ လင်းညိုပြာ၊ သမီး အခုလိုဖြစ်ရတာ မင်းကြောင့်၊ မင်းအသုံးမကျလို့၊ သမီးလေး တစ်ယောက်ထဲ ရှိတာတောင့်၊ ဂရုမစိုက်နိုင် လောက်အောင် မင်းဟာ အမြဲ စိတ်နဲ့ကိုယ် မကပ်ဘူး၊ မင်းကို့ငါ့ တစ်သက် လုံး ခွင့်မလွှတ်ဘူး၊ မင်းမျက်နှာကို မြင်ရရင် သမီးအတွက် နာကြည်းစိတ်နဲ့ တစ်ခုခု လက်တုံ့ပြန်မိမှာစိုးလို့ ဒီနေ့ကစပြီး မင်းနဲ့ လမ်းခွဲမယ်”

သမီးတစ်ယောက်လုံး ဆုံးရှုံးရလို့ ကမ္ဘာပျက်သလို ဆောက်တည် ရာမရ ခံစားနေရတဲ့ ကျွန်မကို နင်းချေပြောထွက်ရက်တဲ့ သမီးရဲ့အဖေကို မျှော်ရည်တွေကြားကနေ ခါးခါးသီးသီး လှည့်ကြည့်လိုက်မိတယ်။

ကျွန်မရဲ့ပေါ့ဆမှုကြောင့် သမီးလေး အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရတဲ့အဖြစ် တို့ ကျွန်မကရော ကိုယ့်ကိုယ်ကို မနာကြည်းဘဲ နေပါ့မလား။

ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မလည်း ဘယ်နည်းနဲ့မှ ခွင့်မလွှတ်နိုင်အောင် ဖြစ်ရပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သားသမီး ဆုံးရှုံးရတဲ့ မိခင်တစ်ယောက်

အနေနဲ့ သူ ကျွန်မကို ဇနီးမောင်နှံအချင်းချင်း နှစ်သိမ့်အားပေးသင့်တဲ့ အချိန်မှာ ခုလို ရက်ရက်စက်စက် ပြောထွက်တာကတော့ သိပ်လွန်လွန်းပါ တယ်။

အဲဒီအချိန်ကစပြီး...

ကျွန်မ အင်မတန် ချစ်မြတ်နိုးခဲ့ရတဲ့ ကိုအောင်ရဲ ဆိုတဲ့ သူဟာ ကျွန်မဘဝထဲက အပြီးတိုင် ထွက်ခွာသွားခဲ့တယ်။

“ဆရာမတို့သားအမိနှစ်ယောက် tap ထဲမှာ ရေအတူခိုးကြတယ်၊ အဲဒီနောက် ဆရာမက အရင် အဝတ်အစားလဲပြီး ရေစိုနေတဲ့ဆံပင်တွေကို ဒရိုင်ယာနဲ့ မှုတ်တယ်၊ ပြီးတော့ အပြင်က ဖုန်းမြည်တော့ ဆရာမဟာ ဒရိုင်ယာကို ပလပ်မဖြုတ်ဘဲ ထားခဲ့ပြီး အခန်းအပြင်ကိုထွက်...”

“အင့်... အဟင့်ဟင့်”

ဆရာဝန်ကြီးရဲ့စကား မဆုံးသေးခင်မှာပဲ မျက်နှာကို လက်ဝါးနဲ့ အုပ်ပြီး ကျွန်မ ရွိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေးချလိုက်မိတော့တယ်။

ဟုတ်ပါတယ်...။

တကယ်တော့ ကျွန်မရဲ့ ချစ်လှစွာသော သမီးလေး စူဇီဟာ လွန်ခဲ့တဲ့တစ်နှစ်ကျော်လောက်က ကျွန်မရဲ့ပေါ့ဆမှုကြောင့် ဓါတ်လိုက်ပြီး သေဆုံးခဲ့တာပါ။

“ကျွန်... ကျွန်မ အားလုံးကို ပြန်မှတ်မိပါပြီ ဆရာကြီး၊ သ... သမီး လေးစူဇီဟာ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ကပဲ... ဆုံး... ဆုံး...”

ကျွန်မ ပြောရင်းကနေ ရင်ထဲ ဆို့နှစ်ရလွန်းလို့ စကားမဆက်နိုင် တော့ပါဘူး။

“စိတ်မကောင်းပါဘူး ဆရာမ၊ ဘယ်မိဘမဆို ကိုယ့်သားသမီးကို ခွဲခွာရတဲ့အဖြစ်မျိုးကို ရင်ဆိုင်ဖို့ ခွန်အားရှိကြမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန် တော် ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဆရာမအနေနဲ့ အဖြစ်မှန်ကို လက်ခံ နိုင်မှ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ လိုက်လျောညီထွေ ဖြစ်နိုင်မှာမို့ ကျွန်တော့်တို့ တူညီ

ပေးကြတာပါ”

“တုတ်..ဟုတ်ကဲ့..ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာကြီး”

ဆရာကြီးကို ကျေးဇူးတင်စကား ဆိုပြီးတာနဲ့ ကျွန်မ နေရာက ထရပ်လိုက်မိတယ်။

“ရပါတယ်.. ဆရာမ ပင်ပန်းနေပါပြီ၊ အနားယူလိုက်ပါဦး”

အလာတုန်းကလိုပဲ သူနာပြုဆရာမလေးက ကျွန်မကို အသာ အသာ လာတွဲတယ်။

မေ့ပစ်လိုက်ချင်ပေမယ့် မေ့ထားလို့မရတဲ့ အဖြစ်ဆိုးကြီးက ကျွန်မရင်ကို ကြေကွဲအောင် ဖြူခွင်းထိုးနှက်ဖို့ ပြန်ရောက်လို့လာခဲ့ပြီကော။ သမီးလေးရယ်..

“ဓိဗျာ...”

“ဘယ်လို...”

ကျွန်မကို အထူးအဆန်း သတ္တဝါတစ်ကောင်လို ကိုအောင်ရဲတရော၊ ထုတ်ဝေသူ ကိုမင်းမင်းရောက တအံ့တဩ ကြည့်နေကြတယ်။

“နေပါဦး... ရှင်တို့က ကျွန်မကို ခုချိန်ထိ ရူးနေသေးတယ် ထင်လို့လား၊ ကျွန်မ မရူးပါဘူး၊ မရူးလို့ပဲ အလုပ်တွေ လုပ်နေနိုင်တာပေါ့၊ ဒီမှာ... အခု သမီးလေး ဆုံးပြီဆိုတာ ကျွန်မ လက်ခံလိုက်ပြီ၊ အရင်တုန်းကတော့ အဲဒီအဖြစ်ဆိုးကြီးကို ရင်မဆိုင်ရဲလို့...”

ကျွန်မ စကားခဏရပ်လိုက်တော့ ကိုအောင်ရဲနှင့် ကိုမင်းမင်းတို့

တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်တာ တွေ့လိုက်ရတယ်။

“ဒါပေမယ့် ရှင်တို့ မသိသေးတာတစ်ခုက သမီးလေးဟာ သေသွားခဲ့ပေမယ့် ကျွန်မဆီကတော့ ခွဲထွက်မသွားခဲ့ဘူး”

“ဆရာမ”

“လင်းညိုပြာ”

“ကျွန်မ တကယ်ပြောနေတာ၊ သမီးလေးဟာ ကျွန်မအနားမှာပဲ အမြဲရှိနေတယ်... အရင်အတိုင်းပဲ၊ အဲဒါကြောင့် သမီး သေသွားတယ် ဆိုတာ အရင်က ကျွန်မ လက်မခံနိုင်ခဲ့တာပေါ့”

ကျွန်မ သူတို့ကို နားလည်အောင် သေသေချာချာ ကြိုးစား ရှင်းပြနေမိတယ်။

သူတို့နှစ်ယောက်လုံး ကျွန်မ မျက်နှာပေါ်မှာ ပုစ္ဆာတစ်ခုခု ရှိနေသလို မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေကြတယ်။

“ကျွန်မ မြင်တွေ့ရသလို ရှင်တို့ကိုလည်း သမီးကို မြင်ရစေချင်ပါတယ်၊ ဒါမှ ကျွန်မပြောတာ ရှင်တို့ ယုံမှာ၊ ကျွန်မ အခုနောက်ဆုံး ထွက်ခဲ့တဲ့ အထီးကျန်ပိညာဉ် ဆိုတဲ့ဇာတ်လမ်းကိုလည်း သမီးပြောပြခဲ့တာ”

“နေပါဦး... မင်းက သမီးကို တကယ်မြင်တွေ့ရတယ်ပဲ ထားပါ၊ သမီးက အဲဒီဇာတ်လမ်းကို ဘယ်လိုသိလို့ ပြောပြနိုင်တာလဲ!”

ကိုအောင်ရဲက ကျွန်မစကားကို ယုတ္တိမတန်သလို စေ့စေ့စပ်စပ် ပြန်မေးတယ်။

ကျွန်မ မျက်လုံးတွေ မှိတ်ပြီး သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်လိုက်မိတယ်။ ဒီလူဟာ ပညာတတ်ပီပီ စကားပြောတာ အင်မတန် စေ့စပ် လက်ပေါက်ကပ်တယ်။

နောက်ဆုံးမှာတော့ သူတို့ကို အရာအားလုံး ဖွင့်ဟ အသိပေးမှ ဖြစ်မယ်လို့ ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်လိုက်မိတယ်။

“ရှင်တို့ကို အစကနေ စပြီး အသိပေးရတော့မှာပဲ၊ ဒီလို... ကျွန်မ

ကိုမင်းမင်း စီစဉ်ပေးတဲ့ရွာကို သွားတော့ သမီးကို ခေါ်သွားတယ်၊ အဲဒီရွာမှာ ကျွန်မတည်းတဲ့အိမ်ကြီးက သိပ်ချောက်ချားစရာကောင်းတယ်၊ လူခြည်လည်း ပြတ်တယ်”

ကျွန်မ ပြောရင်းကနေ သူတို့နှစ်ယောက်ကို တစ်ချက် အကဲခတ်လိုက်တယ်။ နှစ်ယောက်စလုံး ကျွန်မစကားကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေကြတယ်။

“အပေါ်ထပ်က စတုခန်းထဲမှာ တစ္ဆေမ ရှိတယ်၊ သူ့နာမည်က ခရေဖြူတဲ့၊ အဲဒီခရေဖြူဆိုတဲ့ တစ္ဆေမနဲ့ သမီးလေးနဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်သွားကြပြီး သူ့ရဲ့ကိုယ်တွေ့ဇာတ်လမ်းကို သမီးကို ပြောပြခဲ့တာ၊ သမီးကတဆင့် ကျွန်မကို ပြန်ပြောခဲ့တာ၊ ကဲ... ရှင်တို့ ကျွန်မပြောတာ လက်ခံပြီလား!”

ကျွန်မစကားဆုံးတော့ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ငြိမ်သက်ပြီး တစ်စုံတစ်ခုကို အလေးအနက် စဉ်းစားနေကြတယ်။ ခဏနေမှ...

ကိုအောင်ရဲက ကျွန်မမျက်နှာကို စာအုပ်တစ်အုပ် ဖတ်သလို စိုက်ကြည့်နေရင်းက ပြောတယ်။

“အင်း... လင်း သွားတည်းတဲ့အိမ်က ဆရာကြီး နေမို့သူရိန်လည်း ခဏငှားနေခဲ့ဖူးတယ်ဆိုတော့...”

ကိုအောင်ရဲ စကားမဆက်ဘူး။

ဒါပေမယ့်...

သူ့ဘာဆိုလိုချင်တယ်ဆိုတာ ကျွန်မ နားလည်လိုက်တာမို့ ဒေါသတွေ ဆူပွက်သွားရပြီး ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်မိတယ်။

တခြားသူ စွပ်စွဲတာထက် သူ့ရဲ့အပြောခံရတာ ကျွန်မအဖို့ နာကြည်းစေတယ်။

“အဲဒီစာရေးဆရာကြီးရဲ့စာမူကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ ကျွန်မ ကူးယူမချဘူးဆိုတာ ရှင်တို့အားလုံးကို သက်သေပြမယ်”

ကျွန်မ ဒေါသခြေလှမ်းတွေနဲ့ စာကြည့်စားပွဲဆီ လျှောက်လာခဲ့မိ

တယ်။

အဲဒါကို အသံမြည်အောင် တမင်ဖွင့်ပြီး ကျွန်မအတွက် အရေးအကြီးဆုံးဖြစ်တဲ့ပစ္စည်းတစ်ခုကို ထုတ်ယူပြီး သမီးရဲ့ဖေဖေဆီ ကမ်းပေးလိုက်တယ်။

“ရှေ့... အဲဒါ ရှင်အတွက် ကျွန်မရဲ့လက်ဆောင်ပဲ။ ရှင် ဒါကို ဖွင့်ဖြစ် ၁၀ ဖွင့်ကြည့်ဖို့ မမေ့ပါနဲ့”

ကျွန်မ ကိုအောင်ရဲ့လက်ထဲကို MP4 ကို ထည့်ပေးလိုက်တယ်။

အဲဒါ... ကျွန်မဟာ အမှန်တရားကို ဖွင့်ဟ ဖော်ထုတ်သူလား။

မူသွပ်ပြီး စိတ်စေရာ လိုက်ပြောနေသူလားဆိုတာ အကောင်းဆုံးသက်သေပါ။

ကျွန်မအတွက် နောက်ထပ် သက်သေပြစရာတစ်ခု ကျန်သေးတယ်။ အဲဒါကတော့ ကျွန်မရဲ့ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာအတွက် သိပ်အရေးကြီးတဲ့တိစ္ဆာပါ။

ကျွန်မ ကားသေ့ကို ဆတ်ခနဲ ယူပြီး သူတို့နှစ်ယောက်ရှေ့က လှည့်ထွက်လာခဲ့တယ်။

“ဘယ်လဲ လင်း!”

“ဆရာကြီးနေမျိုးသူရိန်ရဲ့အိမ်”

လိုတိုရှင်း ပြန်ဖြေခဲ့ပြီးတာနဲ့ ကျွန်မ အလောတကြီး ထွက်လာခဲ့တယ်။ ကျွန်မက ပြဿနာကို ရှောင်ပုန်းရတာထက် စိတ်မြန်လက်မြန် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းတတ်တဲ့ လူစားမျိုး။

ဆရာကြီး နေမျိုးသူရိန်ရဲ့မိသားစုနဲ့ ထိပ်တိုက်တွေ့ဖို့ ကျွန်မ ချက်ချင်းပဲ ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်တာ ဖြစ်ပါတယ်။

၂၂၂၂

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ... ခုလို လူကိုယ်တိုင်လာတွေ့တော့ ကျွန်မတို့အနေနဲ့ သင်္ကာရှင်းသွားပါပြီ။ ဆရာမ ပြောတာ အမှန်တွေပဲလို့လည်း ယုံကြည်မိပါတယ်”

ဆရာကြီးနေမျိုးသူရိန်ရဲ့သမီး ပြောတဲ့စကား ကြားလိုက်ရမှပဲ ကျွန်မရင်ထဲမှာ တစ်ဆို့နေတဲ့ အလုံးကြီး ကျသွားသလို ခံစားလိုက်ရပါတယ်။

ကျွန်မ သက်ပြင်းတစ်ခုလည်း ကြိတ်ချလိုက်မိတယ်။

“ကျွန်မတို့ဘက်က စိတ်စောပြီး ဂျာနယ်ထဲ ထည့်လိုက်မိတဲ့ အတွက် တောင်းပန်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့လည်း အဖေရဲ့အနုပညာကို တန်ဖိုးထားတဲ့စိတ်နဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချတာ စောသွားမိတယ်”

“ကျွန်မအနေနဲ့ ဆရာကြီးရဲ့စာမူကို တကယ်မဖတ်ဖူးခဲ့တာပါ။ ခုလို တိုက်ရိုက်ကြီး တူနေတာ တွေ့ရတော့ အရမ်းအံ့သြသွားမိတယ်”

ကျွန်မစကားကို ဆရာကြီးရဲ့သမီးဖြစ်သူက လက်ခံကြောင်း ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။

“ဟုတ်တယ်... ဆရာမလည်း အဲဒီအိမ်ကြီးမှာ တည်းခွဲတယ် ဆိုတာ သိလိုက်ရမှ ကျွန်မ ဆရာမစကားကို ယုံကြည်သွားမိတာ၊ ဘာဖြစ် လို့လဲဆိုတော့ ဖေဖေလည်း အဲဒီအိမ်ကြီးမှာ တည်းခွဲပြီး အဲဒီအိမ်က ပြန် လာတော့ ဒီစာမူပါ တစ်ပါတည်း ပါလာခဲ့တာလေ”

ဆရာကြီးရဲ့သမီး ပြန်ပြောပြနေတာကို ကျွန်မ စိတ်ဝင်စားစွာ နားစိုက်ထောင်နေမိတယ်။

ကျွန်မအတွက် အသက်တမျှ အရေးကြီးလှတယ် မဟုတ်လား။

“ဖေဖေ အဲဒီမှာ သွားနေတဲ့အချိန်မှာ မေမေက ဒီမှာ ရောဂါ အသည်းအသန် ဖြစ်နေခဲ့တာ၊ အကြောင်းကြားပေမယ့် ဖေဖေ ပြန်မလာခဲ့ ဘူး ဒီလိုနဲ့ မေမေ ဆုံးသွားခဲ့တယ်၊ နာရေးကိုတောင် ဖေဖေဟာ ပြန်မလာ ခဲ့ဘူး”

“အို...”

ကျွန်မတို့ အနုပညာသမားတွေဟာ တစ်ခါတစ်ရံမှာ အဲဒီလို စိတ်ဓါတ်အစွန်းရောက်တတ်လွန်းသူတွေပါ။

ဆရာကြီးရဲ့သမီးဟာ မျက်ရည်တွေ ရစ်ပဲပြီး တုန်ယင်တဲ့အသံနဲ့ ဖြည်းဖြည်းချင်း ဆက်ပြောတယ်။

“မေမေ့နာရေးပြီးလို့ တစ်လခွဲလောက်ကျော် ကြာမှ ဖေဖေဟာ စာမူကြီး ပိုက်ပြီး ပြန်လာခဲ့တယ်၊ ဒီစာမူကို မေမေပြောလို့ ရေးထားတာလို့ ပဲ တဖွဖွ ပြောနေတယ်၊ အားလုံးက ဖေဖေဟာ လူစိတ်ဝင်စားအောင် တမင်လျှောက်ပြောနေတာလို့ပဲ ထင်ကြတာပေါ့၊ ဖေဖေလည်း သိပ်မကြာ ခင်မှာပဲ ကျောက်ကပ်ရောဂါနဲ့ ဆုံးသွားခဲ့တယ်၊ စာမူကတော့ သေသေ ချာချာ အချောမသတ်ရသေးတာမို့ ကျွန်မတို့လည်း မထုတ်ဖြစ်ခဲ့ဘူး”

စကားဆုံးတော့ ဆရာကြီးရဲ့သမီးဟာ တစ်ချက်ရှိုက်လိုက်တယ်။

ဆရာကြီးကိုရော မိခင်ဖြစ်သူကိုရော အောက်မေ့သတိရပြီး ဆရာကြီးရဲ့သမီးဖြစ်သူဟာ ကြေကွဲခံစားနေရမယ်ဆိုတာ ကျွန်မ စာနာမိ

ပါတယ်။

ကျွန်မဟာ အားနာမိပေမယ့် သိချင်စိတ်တစ်ခုကလည်း အရမ်း ကို ပြင်းထန်နေတာမို့... .

“ဒါနဲ့ အဲဒီမြို့ကို သွားတဲ့အကြောင်း ဆရာကြီးမှာ မှတ်စုစာအုပ် လေးဘာလေးများ မကျန်ခဲ့ဘူးလားဟင်၊ ကျွန်မ အဲဒီအိမ်ကြီးကို စိတ်ဝင် စားနေမိလို့”

ကျွန်မ အားနာနာနဲ့ပဲ မေးလိုက်မိတယ်။

ဆရာကြီးရဲ့သမီးဟာ ခဏငြိမ်သက်စဉ်းစားလိုက်မိပြီး...

“မှတ်စုစာအုပ်... . အင်း... ရှိတယ် ထင်ပါရဲ့၊ ခဏ... ကျွန်မ သွားရှာကြည့်ပေးပါမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်နော်”

အနုပညာကို တန်ဖိုးထား မြတ်နိုးတတ်သူမို့ ဆရာကြီးရဲ့သမီးဟာ ကျွန်မအပေါ် အမြင်ကြည်လင်သွားပြီး ဆရာကြီးရဲ့မှတ်စုစာအုပ်ကိုပါ လိုလိုလားလားပဲ ငှားလိုက်ပါတယ်။

မှတ်စုစာအုပ်ကို ရတာနဲ့တပြိုင်နက် ကျွန်မချက်ချင်းပဲ အလျင် စလို ဖွင့်ဖတ်ကြည့်လိုက်မိတယ်။

“ဧသတ်ခံရသူ - ခရေဖြူ

ဧသတ် - နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်

လူသတ်တရားခံအဖြစ် သံသယစာရင်းဝင်သူများ -

မျိုးဂျို၊ နောင်နောင်၊ ကိုဆန်း၊ ကောင်လေး”

မြတ်စွာဘုရား။

ကျွန်မလက်ထဲက မှတ်စုစာအုပ်လေး လွတ်ကျမသွားရအောင် မနည်းသတိထားလိုက်ရတယ်။

ခရေဖြူ... .

ပြီးတော့... မျိုးကို၊ နောင်နောင်၊ ကိုဆန်း၊ ကောင်လေး။

ဘုရား... ဘုရား။
 ကျွန်မကို သမီးပြောပြခဲ့တဲ့နာမည်တွေနဲ့ ဆရာကြီးရဲ့မှတ်စု
 စာအုပ်ထဲက နာမည်တွေဟာ တစ်ထပ်ထဲပါလား။
 ဒါ... ဒါ... ဘယ်နည်းနဲ့မှ တိုက်ဆိုင်မှု မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။
 အဲဒီအိမ်ကြီးမှာ ခရေဖြူဟာ တကယ်ပဲ အမြှုပ်ခံခဲ့ရတာ ဖြစ်ပြီး
 သူမကို ရက်စက်စွာ သတ်ပစ်ခဲ့တဲ့ တရားခံတွေကလည်း အပြင်မှာ
 တတယ်ရှိနေခဲ့တာပဲ ဖြစ်ရမယ်။
 ဒါဆို ခရေဖြူဟာ ပျောက်ဆုံးနေတာ မဟုတ်ဘဲ အသတ်ခံရတာ
 သေချာပြီပေါ့။
 ဒါကြောင့်မို့ ခရေဖြူမိခင် ဒေါ်စံပယ်ဟာ အိမ်ကြီးနားမှာ အမြဲလို
 မယောင်မလည် ရှိနေတတ်တာ။
 ဒီလူတွေဟာ တကယ်ပဲ အပြင်မှာ ရှိနေခဲ့တဲ့လူတွေဆိုရင်ဖြင့်
 ကျွန်မရဲ့ 'အထီးကျန်ဝိညာဉ်' ကို အဲဒီမြို့က လူတွေ ဖတ်ပြီးခဲ့မယ်ဆိုရင်...
 ကျွန်မရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ ဖြစ်သွားရတယ်။
 ဘယ်နည်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီလူတွေ အဲဒီမြို့လေးဆီ ပြန်လာခဲ့ကြမှာ
 ပဲ။ ပြီးတော့...
 ကျွန်မကိုလည်း မတွေ့တွေ့အောင် လိုက်ရှာကြမှာပဲ။
 သူတို့အကြောင်းတွေ ဖော်ထုတ်ခဲ့သလို ဖြစ်ခဲ့တာမို့ ကျွန်မကို
 ဘယ်နည်းနဲ့မှ အလွတ်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး။
 ပြီးတော့...
 သမီး... သမီးလေး... ကျွန်မရဲ့သမီးလေး။
 ပျောက်နေတဲ့ သမီးလေးကရော...
 ကျွန်မ ဘာမှစဉ်းစားမနေတော့ဘဲ သမီးရဲ့ဖေဖေဆီ ချက်ချင်း
 ဖုန်းလှမ်းခေါ်လိုက်တယ်။
 "ဟယ်လို"

"ဆောရီးပဲ ကိုအောင်ရဲ၊ ကျွန်မ ရှင့်ကို တောင်းပန်ပါတယ်"
 "ဟင်... ဘာအတွက်လဲ!"
 ကျွန်မ ကားက အဆုံးအစ မရှိတာမို့ ကိုအောင်ရဲ နည်းနည်း
 ကြောင်သွားပုံရတယ်။
 "သမီးကို ရှင် ခိုးခေါ်သွားတယ် ထင်ခဲ့တဲ့အတွက်ပါ... ကျွန်မ
 ခုမှ စဉ်းစားမိတာ၊ သမီးဟာ ဟိုအိမ်ကြီးမှာပဲ ခရေဖြူနဲ့အတူ ကျန်နေရစ်
 ခဲ့တာများလားလို့"
 "လင်းညိုပြာ... မင်း ခုချိန်ထိ ဒီအဓိပ္ပါယ်မရှိတာတွေကို"
 "နေဦး ကိုအောင်ရဲ၊ ရှင် ကျွန်မ ပြောတာပဲ အရင်နားထောင်ပါ။
 သမီး ပျောက်နေတာတော့ အမှန်ပဲ"
 "လင်းညိုပြာ... မင်း ဒေါက်တာဦးဆန်းမင်းနဲ့ ထပ်တွေ့ဖို့တော့
 လိုနေပြီထင်တယ်၊ သမီးလေး ဆုံးသွားပြီဆိုတာ မင်းမေ့လိုက်ပြန်ပြီလား!"
 တောက်...
 ဒီလူ...
 ကျွန်မ ဒေါသတွေ အလိပ်လိုက် ထဲသွားရတယ်။
 "ရှင် ကျွန်မကို ခုထိ အရှုံးလို့ ထင်နေတုန်းပဲလား ကိုအောင်ရဲ၊
 ဒီမှာ... ရှင် ကျွန်မပေးခဲ့တဲ့ MP4 ကို ခုထိ ဖွင့်မကြည့်ရသေးဘူး မဟုတ်
 လား၊ ဖွင့်ဖြစ်အောင် ဖွင့်နားထောင်ကြည့်လိုက်ပါ၊ ရှင် ကျွန်မကို အရှုံးလို့
 စွပ်စွဲခဲ့သမျှ နောင်တရသွားမှာ သေချာတယ်၊ ရှင့်ကို အရေးတယူ လုပ်ပြီး
 ဖုန်းခေါ်မိတာ ကျွန်မအမှားပဲ"
 ကျွန်မ ချက်ချင်း ဖုန်းပိတ်လိုက်ဖို့ ပြင်မိတယ်။
 "ဟေ့... ဟေ့... ခဏလေး လင်း၊ လင်း အခု ဘယ်မှာလဲ!"
 သူ အခုမှ အရေးတကြီး မေးတယ်။
 "ရှင် ဘာကိစ္စရှိလို့ မေးတာလဲ၊ ကျွန်မ အခုပဲ ခရီးသွားတော့မှာ၊
 ရှင်နဲ့ကျွန်မ ထပ်တွေ့စရာအကြောင်း မရှိတော့ဘူး"

၁၁၆

“ဟေ့..လင်း..လင်း”

သူ အသည်းအသန် ခေါ်နေပေမယ့် ကျွန်မ ဖုန်းကို ဒေါသတကြီး

မိတ်မိတ်လိုက်တယ်။

ပြီးတော့...

ကားကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း မောင်းထွက်လိုက်မိတယ်။

အင်း... ခရေဖြူနဲ့ နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်ဆုံရဦးမှာပေါ့။

ပြီးတော့...

အဲဒီရွာမှာ ကျွန်မကိုတွေ့ချင်နေကြမယ့် လူတစ်စုလည်း ရှိနေနိုင်

တယ်။

ကျွန်မကလည်း လာမယ့်ဘေးကို ပြေးတွေ့ချင်တတ်တဲ့ လူစားမျိုး

ဆိုတော့...

၆ ၆ ၆ ၆

တကယ်လည်း လင်းညိုပြာ တွေးထင်ထားတဲ့အတိုင်းပါပဲ။

သူမရဲ့ ‘အထီးကျန်ဝိညာဉ်’ စာအုပ်ကို ဖတ်ပြီးတဲ့အခါ အရမ်းကို တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားရတဲ့ လူတစ်စုဟာ ရွာကလေးဆီ ချက်ချင်း လျှို့ဝှက်ပြီး ပြန်ရောက်လာခဲ့ကြပါတယ်။

အားလုံး စုဝေးပြီး ဆောက်တည်ရာမရ တိုင်ပင်နေကြတယ်။

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ... ငါတို့နာမည်တွေ အတိအကျ ပါလာတာ”

“နေရာကလည်း အတိအကျပဲ ထည့်ရေးထားတာ”

“ခုဆို ရွာက လူတွေ ပျောက်နေတဲ့ ခရေဖြူကို ငါတို့ လက်လွန်ပြီး သတ်လိုက်မိတာ သိနေလောက်ကြပြီ”

“ငါတို့ မြှုပ်ထားတဲ့နေရာကို ရဲတွေ စုံစမ်းလိုက်ရင်...”

တစ်ယောက်တစ်ခွန်း အလုအယက် ပြောနေမိကြတယ်။

“အလောင်းကို... အမြန်ဆုံး နေရာပြန်ရွှေ့မှ ဖြစ်မယ်...”

“အရင်ဆုံး ငါတို့ ဇနီးနဲ့ဆက်သွယ်မှ ဖြစ်မယ်”

“နေဦး... ငါတို့ ရုပ်ဖျက်ပြီးမှ သူ့ဆီ သွားလို့ဖြစ်မှာပေါ့၊ အဘိုးကြီး နိပ်မိသွားရင် အားလုံးကျိပ်တက်ကုန်မယ်”

မျိုးကိုတို့တတွေ ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီး အရေးတကြီး တိုင်ပင်ကြရတယ်။

သူတို့အတွက်တော့ အချိန်တိုင်းဟာ သေမင်းခံတွင်းဝက် အလွတ်ခန်းဖို့ ကြိုးစားရမှာမို့ အရမ်းကို အရေးကြီးနေပါတယ်။

အားလုံး ရေးကြီးသုတ်ပျာနဲ့ ရုပ်ဖျက်ပြီး ဇေကြီးနဲ့ ဆက်သွယ်ဖို့ ပြင်ကြတယ်။ ဇေကြီးဆိုတာက တစ်ချိန်က ခရေဖြူရဲ့ကောင်လေးပေါ့။

တကယ်တော့ ပြဿနာရဲ့အစကလည်း ဇေကြီးကြောင့်ပါပဲ။

“တောက်... တကယ်တော့ အားလုံးဟာ ဇေကြီးစနက်ပဲ၊ သူတို့ ချစ်သူချင်း ပြဿနာကို ပြေလည်အောင် မဖြေရှင်းဘဲ ငါတို့ကိုပါ ဆွဲထည့်လို့ ခုလိုဖြစ်ရတာ”

နောင်နောင်က အခုမှ မကျေမနပ် ပြောတယ်။

“ဟေ့ကောင်... အားလုံး သဘောတူလို့ ဖြစ်တာ၊ ခုမှ အပြစ်လွှဲချမနေနဲ့တော့”

ကိုဆန်း စိတ်ပျက်လက်ပျက်သံနဲ့ ထပြောတယ်။

ဟုတ်တယ်လေ...။

ဇေကြီး တိုက်တဲ့အရက် သောက်ပြီး အားလုံးသဘောတူ လက်ခံလို့ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စပဲ။

တကယ်တော့ ဇေကြီးကလည်း ခရေဖြူက သူ့ကို အထင်ကြီး အားကိုးချင်လာအောင် ဇာတ်ကွက်ဆင်ရုံတင်ပါ။

ဒီလောက်ထိ ဖြစ်မယ်မှန်း ဘယ်သူမှ ထင်မှ မထင်ခဲ့ဘဲ။

အဲဒီနေ့က သူတို့အားလုံး မူးနေတဲ့အချိန်နဲ့ ခြေလွန်လက်လွန်တွေ မရည်ရွယ်ဘဲ ဖြစ်ခဲ့ကြရတာပါ။

“ငါ... ငါ... သူ့ကို သတ်ဖို့ မရည်ရွယ်ခဲ့ပါဘူး၊ သူ ငါတို့ကို မှတ်မိ

သွားပြီဆိုတာ သိလိုက်ရတော့ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတာနဲ့ ထူပူပြီး တွန်းထည့်လိုက်မိတာ၊ အနောက်မှာ ငုတ်ကြီးရှိမှန်း... ငါ... ငါမှ မသိ...”

စိတ်ပျော့တဲ့ နောင်နောင် စကားမဆက်နိုင်တော့ဘူး။

ကိုဆန်းနဲ့မျိုးကိုလည်း ဝိုင်သွားရတော့တယ်။

မရည်ရွယ်ဘဲ ခြေလွန်လက်လွန်ဖြစ်ပြီး ခရေဖြူ သေသွားတော့ သူတို့လည်း ကြံရာမရဖြစ်ပြီး ဦးသီဟသူရဲ့ ဆောက်လက်စ အိမ်ကြီးမှာ အလောင်းကို သွားမြှုပ်နှံလိုက်ကြတာ။

ဒါပေမယ့် သူတို့လည်း ကိုယ်ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့အပြစ်အတွက် တစ်နေ့မှ စိတ်မအေးခဲ့ကြပါဘူး။

သေတဲ့လူက သေသွားခဲ့ပေမယ့် သူတို့မှာတော့ ခုချိန်ထိ ရှင်ရက်နဲ့ နောက်ကြောင်းမစား တထိတ်ထိတ် တလန့်လန့် နေခဲ့ကြတာပါ။

အခု လင်းညိုပြာဆိုတဲ့ စာရေးဆရာမက ဒီအကြောင်းတွေကို ဘယ်ကဘယ်လိုသိပြီး အများသိအောင် ဖွင့်ဟ ဖော်ထုတ်လိုက်တော့ အလိုလိုနေရင်း ကိုယ့်အပြစ်အတွက် ထိတ်လန့်ချောက်ချားနေရတဲ့ သူတို့တွေဟာ ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်ကြရတော့တာပါပဲ။

ဒါကြောင့်လည်း ခရေဖြူရဲ့အလောင်းကို ဘယ်သူမှ မသိခင် ပြန်ရွှေ့ဖို့ အဝေးကနေ လျှို့ဝှက်စွာ တိတ်တဆိတ် ရွာကို ပြန်လာခဲ့ကြရတာပေါ့။

“ကဲ... သွားကြမယ် ဇေကြီးဆီ”

မျိုးကို... နောင်နောင်ကို ဆွဲထူရင်း ပြောလိုက်တယ်။

သူတို့အားလုံး ခြေလှမ်းတွေ လေးကန်ဆုတ်ဆိုင်းနေကြရတယ်။

သူတို့ရဲ့ကံကြမ္မာဆိုး ငင်မယ့်အချိန်ကိုပဲ ပြန်ရောက်လို့လာခဲ့ပြီ။

လား။

“ဟင်...ဆ...ဆရာမ”

ကျွန်မကို တွေ့လိုက်တဲ့အချိန်မှာ ဇေယျသူဟာ လုံးဝထင်မှတ်ထားသလို ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်သွားခဲ့တယ်။

သူ့လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတာက ကျွန်မရဲ့ ‘အထီးကျန်ဝိညာဉ်’

ဝတ္ထု။

ကျွန်မ အသာအယာ ပြုံးလိုက်မိတယ်။

“ဆရာမ ဒီကိုပြန်လာတယ် ဟုတ်လား၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ!”

“ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး... ဒီမှာနေရတာ သဘောကျလို့ပါ၊ မင်း

ဖေဖေရော... ကျွန်မ ဟိုအိမ်မှာ ခဏပြန်ငှားနေချင်လို့ပါ”

ကျွန်မစကားကြားလိုက်ရတော့ ဇေယျသူဟာ တစ်စုံတစ်ခုကို စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်သွားသလိုပဲ။

“ဖေဖေ မရှိဘူး၊ ဈေးသွားဝယ်တယ် ထင်တယ်၊ ဟိုလေ... အိမ်ကြီးက ပြန်ပြင်မယ် ထင်တယ်၊ ဖေဖေ လောလောဆယ်တော့ ငှားဦးမယ် မထင်ဘူး”

ဇေယျသူရဲ့စကားအသွားအလာ နားထောင်ရတာ ကျွန်မကို ထပ်ငှားချင်ပုံ မရတော့ဘူး။

ကျွန်မ ပြုံးလိုက်မိပြန်တယ်။

“ကျွန်မစာအုပ်ထဲမှာ ရွာနာမည်နဲ့ အိမ်ကြီးကို အတိအကျ ထည့်ရေးခဲ့လို့များ ဦးသီဟသူက စိတ်ဆိုးသွားလား မသိဘူးနော်”

ကျွန်မ ပြောင်သလို နောက်သလို ပြောလိုက်တာ ဖြစ်ပေမယ့် ဇေယျသူမျက်နှာ နည်းနည်းပျက်သွားတယ်။

“ဆရာမ... ခဏထိုင်ပါဦးနော်၊ ကျွန်တော် ကိစ္စလေး နည်းနည်းရှိလို့၊ ဖေဖေ မကြာပါဘူး”

ဇေယျသူ မကောင်းတတ်လို့ ပြောရတဲ့ပုံစံနဲ့ ကျွန်မအနားက ထွက်သွားတယ်။

သူတို့ ကျွန်မကို အလိုမရှိကြတော့ဘူး။

ကျွန်မ နည်းနည်းနေရခက်ပေမယ့် အနုပညာသမားမို့ အရေထူလှစွာ အပြုံးမပျက် နေနိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေမိတယ်။

ဒါပေမယ့်...

ကျွန်မစိတ်ထဲ တစ်မျိုးကြီးပဲ။

နောက်ကျောမလုံသလို စိတ်တွေ တင်းကျပ်လာတယ်။

ကျွန်မကို တစ်ယောက်ယောက်က စောင့်ကြည့်နေသလို ခံစားနေရတာမို့ မသိမသာ နောက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်မိတယ်။

“ဟင်...”

တကယ်ပဲ ကျွန်မကို စောင့်ကြည့်နေတဲ့ လူသုံးယောက်ကို အနောက်စားပွဲမှာ တွေ့လိုက်ရတော့ ကျွန်မရင်ထဲ ဒိန်းခနဲဖြစ်ပြီး ခြေဖျားလက်ဖျားတွေလည်း အေးစက်သွားရတယ်။

ဆံပင်ရှည်ရှည် နှုတ်ခမ်းမွှေးထူထူတွေနဲ့ မျက်မှန်တွေ ဦးထုပ်တွေနဲ့ သူတို့ပုံစံက မလိုအပ်ဘဲ တမင် အကာအကွယ်ယူပြီး ရုပ်ဖွတ်ထားတဲ့ပုံစံ

၁၂၂

ဒါ... ဒါဆို... အဲဒီလူသုံးယောက်က...
ကျွန်မ နောက်ကို ထပ်လှည့်မကြည့်မိအောင် စိတ်တင်းပြီး သတိ

မစောအထားနဲ့ ထရပ်လိုက်တယ်။
အဲဒီလူတွေ ကျွန်မကို လိုက်မော့ကြည့်တယ်။
ကျွန်မ ဇေယျသူကိုတောင် နှုတ်မဆက်နိုင်တော့ဘူး။
ဆိုင်ထဲကနေ အလျင်စလို ထွက်လာခဲ့မိတယ်။
ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံး ချောက်ချားစိတ်နဲ့ အေးစက်တုန်ယင်နေ

တယ်။
ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။
ဒီမြို့ကနေ လှည့်ပြန်ရတော့မလား။
ဟင့်အင်း...
သမီးကို မတွေ့တွေ့အောင် ရှာရဦးမှာ။
ကျွန်မသမီးက ခရေဖြူနဲ့အတူ ကြောက်စရာအိမ်ကြီးထဲမှာ ရှိနေ
တာ သေချာတယ်။
လောလောဆယ် ကျွန်မ ဘယ်ကိုသွားရမလဲ။
ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်နေမိတဲ့ခြေလှမ်းတွေကို ခဏရပ်ပြီး
ကျွန်မ စဉ်းစားလိုက်မိတယ်။
ကျွန်မ အရင်ဆုံး ဘယ်ကိုသွားရမှာလဲ။

၆ ၆ ၆ ၆

ဦးသီဟသူနဲ့ မတွေ့ရသေးတာမို့ ဟိုအိမ်ကြီးဆီကို သွားခွင့်မရ
သေးတဲ့အခိုက်မှာ အရင်ဆုံး ကျွန်မ သွားဖို့ စဉ်းစားလိုက်မိတာ ဂေါ်စံပယ်
ဆီကိုပါ။

“ဂေါ်စံပယ်ရဲ့အိမ် ဘယ်နားမှာပါလဲ!”
ကျွန်မ မေးလိုက်မိတော့ ကျွန်မကို အထူးအဆန်း ပြန်ကြည့်ကြ
တယ်။

ခရေဖြူရဲ့မိခင် ဂေါ်စံပယ်ဟာ စိတ်မနှံ့တဲ့သူတစ်ယောက်မို့လို့
များ မေးမိတဲ့ ကျွန်မကို အံ့သြထူးဆန်းနေကြတာလား။

“ဟိုတလောက ဦးသီဟသူရဲ့အိမ်ကြီးမှာ တည်းတဲ့ စာရေးဆရာမ
မဟုတ်လားဟင်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဟို... ဟို... အထီးကျန်ဝိညာဉ် ဆိုတဲ့ဝတ္ထုက ခရေဖြူရဲ့တကယ့်
အဖြစ်အပျက်လား၊ ဆရာမ ဘယ်လိုများ သိတာလဲ!”

အမျိုးသမီးက ဆက်မေးပြန်တယ်။

www.burmeseclassic.com

ကျွန်မ ဘာမှပြန်မဖြေဘဲ အသာအယာ ပြီးလိုက်မိတယ်။
တကယ်တော့ ဒီအဖြေဟာ အင်မတန် တာဝန်ကြီးတဲ့အဖြေပါ။
ကျွန်မ မဖြေချင်မှန်း သိသွားတော့မှ အမျိုးသမီးက ဒေါ်စံပယ်ရဲ့
အိမ်ကို ညွှန်ပြတယ်။

“ရှေ့နားက အနက္ခလေးက တစ်ထပ်အိမ်ပုကလေးဟာ ဒေါ်
စံပယ်ရဲ့အိမ်ပဲ၊ အင်း... ဒေါ်စံပယ်ဆိုမှာလည်း ဧည့်သည်ရှိသေးသကဲ့”
အမျိုးသမီးက စိတ်မနှံ့တဲ့ ဒေါ်စံပယ်အိမ် သွားဖို့ ပြင်နေတဲ့
ကျွန်မကို အထူးအဆန်း မှတ်ချက်ချတယ်။

ကျွန်မ ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ပြီးပြီးသာ နေမိတယ်။
ဒေါ်စံပယ်အိမ် ရောက်တော့ အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီး ဖွင့်ထားတာ
တွေ့ရပေမယ့် လူရိပ်လူယောင် မတွေ့ရသေးဘူး။

“ဒေါ်စံပယ်... ဒေါ်စံပယ်”
ကျွန်မ အသံခပ်ကျယ်ကျယ်နဲ့ ခေါ်မိပေမယ့် ပြန်ထူးသံ မကြားရ။
လူလည်း မတွေ့ရ၊ အသံလည်း မကြားရတာမို့ ကျွန်မ အိမ်ထဲကို
အရဲစွန့် ဝင်ခဲ့တယ်။

ကျွန်မအနေနဲ့ သူများအိမ်ထဲ ဒီလိုဝင်မိတာ ဒါ ပထမဆုံးအကြိမ်
ပါ။

စိတ်မနှံ့တဲ့သူ နေတဲ့အိမ်လို့ မထင်ရအောင် ဒေါ်စံပယ်ရဲ့အိမ်
ဟာ ရှင်းသန့်သပ်ရပ်နေပါတယ်။

ဒေါ်စံပယ် ကြည့်ရတာ သမီးပျောက်သွားတဲ့အတွက် စိတ်နဲ့ကိုယ်
မကပ်တော့ပေမယ့် အချိန်တိုင်းတော့ သတိလွတ်နေပုံ မရဘူး ထင်ပါ
တယ်။

ကျွန်မ အိမ်ရှင်မရှိတဲ့အိမ်မှာ မနေသင့်ဘူးဆိုတာ သိပေမယ့်
ရှင်းသန့်နေတဲ့ ဧည့်ခန်းကို စပ်စုပြီး လိုက်ကြည့်နေမိတယ်။

ဧည့်ခန်းထောင့်က စင်ပုလေးပေါ်မှာ အယ်လဘင်စာအုပ် တွေ

တော့ ကျွန်မ ကြည့်ချင်စိတ်ကို ထိန်းမရတော့ဘူး။

ကျွန်မ ကြားဖူးတဲ့စကားတစ်ခွန်း ရှိတယ်။ ဓါတ်ပုံတွေဟာ အ
ကောင်းဆုံး သဲလွန်စ သက်သေပဲတဲ့။ ကျွန်မ အယ်လဘင်စာအုပ်ကို အမြန်
ယူကြည့်လိုက်မိတယ်။

ရှေ့ကပုံတွေ ခရေဖြူငယ်စဉ်က ပုံတွေပဲ။
မျက်ဝန်းတောက်တောက် နှာတံချွန်ချွန် နှုတ်ခမ်းပါးလေးနဲ့
ခရေဖြူဟာ ကိုရိုးယား မင်းသမီးလေးတွေလို ရှင်းသန့်ချောမွေ့လွန်းလှပါ
တယ်။

ဆုယူတဲ့ပုံတွေလည်း အများကြီး တွေ့ရတော့ ခရေဖြူဟာ ထူးချွန်
ထက်မြက်မယ့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆိုတာ ကျွန်မ ခန့်မှန်းမိတယ်။
ဒါကြောင့်လည်း...

ရှေ့ရေးအတွက် မြင့်မားတိုးတက်မယ့်လမ်းကို ပြင်ဆင်တာပဲ။
ရုပ်ရည်ချောမွေ့ရှင်းသန့်သလို ထူးချွန်ထက်မြက်တဲ့ မိန်းကလေး
တစ်ယောက်က ကံကြမ္မာဆိုးနဲ့ ရက်ရက်စက်စက် ကြုံတွေ့ခဲ့ရတာတော့
ရင်နာစရာကောင်းလှပါတယ်။

ကျွန်မ ဓါတ်ပုံတွေကို မြန်ဆန်စွာ ကြည့်ဆဲ...
လုံးဝထင်မှတ်မထားတဲ့ ဓါတ်ပုံတစ်ပုံကို တွေ့လိုက်ရတဲ့အခါမှာ
တော့ အံ့သြလွန်းလို့...

“ဟင်”
ခနဲ အသံတောင် ထွက်သွားမိတယ်။

ခရေဖြူနဲ့ တွဲဖိုက်ထားတဲ့ လူတစ်ယောက်။
“ဇေ... ယျ... သူ”

လူငယ်လေးရဲ့နာမည်ကို ကျွန်မ အသံထွက် ရွှေ့ကလိက်မိတယ်။
ဇေယျသူနဲ့ ခရေဖြူဟာ ဘယ်လိုပတ်သက်ခဲ့လဲ။
ဓါတ်ပုံထဲမှာတော့ နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့အပြုံးတွေက သက်ဝင်ချင်

လို့

ဒါဆို...

ကျွန်မကို သမီးလေး ပြောပြတဲ့ ခရေဖြူရဲ့ကိုယ်တွေ့ဇာတ်လမ်းထဲက ကောင်လေးဟာ ဇေယျသူများလား။

ကျွန်မ ဘာကိုမှ မစဉ်းစားနိုင်တော့ဘဲ အယ်လ်ဘင်စာအုပ်ထဲက ဓါတ်ပုံကို အမြန်ဆွဲထုတ်လိုက်မိတယ်။

အဲ့ဒီအချိန်မှာပဲ...

လူရိပ်တစ်ခုကို မျက်ထောင့်က ဖျတ်ခနဲ တွေ့လိုက်ရသလို ရှိတာမို့ ကျွန်မ လှည့်ကြည့်လိုက်မိတယ်။

“ဟင်... ဒေါ်စံပယ်”

တံခါးဝကနေ ကျွန်မကို ကြောက်ရွံ့နေတဲ့ မျက်လုံးအစုံနဲ့ ချောင်းကြည့်နေတဲ့ ဒေါ်စံပယ်။

“ဒေါ်စံပယ်... ခဏ... ခဏ”

ကျွန်မ သူ့ကို မြင်သွားတာနဲ့ ဒေါ်စံပယ်ဟာ လှည့်ပြီး ထွက်ပြေးသွားတယ်။

ကျွန်မ ဓါတ်ပုံကို ကိုင်ပြီး ဒေါ်စံပယ်နောက် ပြေးလိုက်မိတယ်။

“ဒေါ်စံပယ်... ဒေါ်စံပယ်... ခဏ... ခဏ... ဒီမှာ ကျွန်မ

မေးစရာရှိလို့”

ကျွန်မ ဓါတ်ပုံကို ပြရင်း ဒေါ်စံပယ်နောက် အမှီပြေးလိုက်ရတယ်။

“ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း”

ဒေါ်စံပယ်ဟာ တစ်စုံတစ်ခုကို အရမ်းထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေတဲ့ ဟန်နဲ့ ခါးခါးသီးသီး ငြင်းရင်း အားကုန်ပြေးတယ်။

“ဒေါ်စံပယ်... မပြေးနဲ့၊ ကျွန်မ ဘာမှမလုပ်ပါဘူး၊ မေးစရာ

လေး ရှိလို့ပါ... မကြောက်နဲ့၊ မပြေးနဲ့လေ... မပြေးနဲ့”

ကျွန်မ သူ့ကို ချော့ရင်း အော်ပြောရင်းက ပြေးလိုက်ရတယ်။

သူကလည်း ကျွန်မ လိုက်လေ ပြေးလေနဲ့ ကျွန်မ ရှိရာဆီ နောက်ကို လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့်ရင်း ပြေးနေတာမို့...

နောက်ဆုံးမှာ...

သူ့အတွက် ကံကြမ္မာဆိုး ငင်ချင်တော့...

ရုတ်တရက် ကွေ့ဝင်လာတဲ့ကားတစ်စီးကို အရှိန်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ...

“အား...”

ကျွန်မ မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်မိတယ်။

မြင်ကွင်းက ကျွန်မအတွက် တုန်လှုပ်ချောက်ချားစရာအတိ ဖြစ်သွားခဲ့ရတော့တယ်။

၁၂၈ ၁၂၉ ၁၃၀ ၁၃၁

နေမိတယ်။

“ဘယ်မှာလဲ အဲဒီစာရေးဆရာမ”

“သူနဲ့ စာရင်းရှင်းမှ ဖြစ်မယ်၊ ဘာကိစ္စ ဒေါ်စံပယ်နောက် လိုက်ရသလဲဆိုတာ မေးရမယ်”

“သူ ဒေါ်စံပယ်ကို ကြောက်အောင် ခြောက်လှန့်လိုက်လို့သာ ထွက်ပြေးတာ ဖြစ်မှာပါ”

တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ပြောနေကြတဲ့စကားသံတွေက ကျွန်မနဲ့ ပိုနီးလာတယ်။

ကျွန်မကို ဒီရွာက လူတွေ အထင်လွဲကုန်ကြပြီ။

ကျွန်မလည်း ဆောက်တည်ရာမရအောင် ဖြစ်လာရပြီး...

“ဟင့်အင်း... မ... ဟုတ်... ကျွန်မ... ဘာမှမလုပ်”

ကျွန်မ ရှင်းပြချင်ပေမယ့် စိတ်တွေ လှုပ်ရှားရလွန်းလို့ အသံတွေ တုန်ယင်ပြီး ထစ်ငေါ့နေမိတယ်။

“ဘာမှ ပြောမနေနဲ့၊ ခင်ဗျားကြောင့် ဒေါ်စံပယ် ခုလိုဖြစ်ရတာ”

“ဟုတ်တယ်... သူ အတင်းလိုက်လို့ ကြောက်အားလန့်အား ထွက်ပြေးရင်း ဒေါ်စံပယ် ခုလိုဖြစ်ရတာပဲ”

“ဒေါ်စံပယ် သေရတာ ခင်ဗျားကြောင့်”

“စိတ်မနှံ့တဲ့သူကိုမှ ဒုက္ခပေးရက်တယ်”

“ခင်ဗျားကို လုံးဝခွင့်မလွှတ်ဘူး”

လူအုပ်ကြီးဟာ ကျွန်မ ရှိရာဆီ တရွေ့ရွေ့နဲ့ ချဉ်းကပ်လာကြတယ်။

ကျွန်မ ခြေဖျားလက်ဖျားတွေ အေးစက်ပြီး ရင်ထဲ အရမ်း ထိတ်လန့်ချောက်ချားလာမိတယ်။

“မဟုတ်ဘူး... ကျွန်မ မလုပ်ဘူး”

အသံကုန် အော်ဟစ်ခဲ့ရင်းက ကားပေါ် အမြန်တက်ပြီး ကြောက်

“ဟာ... ဒေါ်စံပယ်ကို ကားတိုက်မိသွားပြီ”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ... ဒုက္ခပါပဲ”

“စာရေးဆရာမ သူ့နောက် လိုက်လာလို့ အတင်းပြေးရင်း ကားနဲ့ တိုက်မိတာ”

“တောက်... စိတ်မနှံ့တဲ့သူကိုမှ ဘာလို့ ဒုက္ခပေးရတာလဲ မသိဘူး”

“ဒေါ်စံပယ်ကြီး သနားဖို့ကောင်းလိုက်တာ”

သွေးအိုင်ထဲမှာ လဲကျငြိမ်သက်နေတဲ့ ဒေါ်စံပယ်ရဲ့အနားမှာ ဝိုင်းအုံနေတဲ့ လူအုပ်ကြီးဆီက ထွက်ပေါ်လာတဲ့အသံတွေကြောင့် ကျွန်မဟာ အရမ်းကို တုန်လှုပ်သွားရတယ်။

ဘုရား... ဘုရား... ။

သူတို့တွေ ကျွန်မကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေကြပါလား။

ကျွန်မကိုယ်တိုင်လည်း ကိုယ့်မျက်စိရှေ့မှာတင် ကြမ္မာဆိုးဝင်ပြီး အဖြစ်ဆိုးနဲ့ သေဆုံးသွားရတဲ့ ဒေါ်စံပယ်ကို ကြည့်ပြီး သွေးဖျက်ချောက်ချား

လန့်တကြား မောင်းထွက်ခဲ့မိတယ်။

အဖြစ်အပျက်က တုန်လှုပ်ချောက်ချားစရာအတိမ့် ကျွန်မ စိတ်တွေ အရမ်းလှုပ်ရှားပြီး သွေးပျက်နေမိတယ်။ ကျွန်မအဖြစ်ကို ဘယ်သူမှားတယ်တင်ပေးနိုင်မှာလဲ။

ကားကို ဦးသီဟသူ ဆိုင်ရှေ့ထိုးရပ်ကာ...

“ကျွန်မ မလုပ်ဘူး၊ ကျွန်မ လုပ်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မ... ကျွန်မ ဘာမှမလုပ်ဘူး”

ကျွန်မ ဆောက်တည်ရာမှ အော်ဟစ်ရင်းက ဦးသီဟသူရဲ့ဆိုင်ထဲတို့ သွေးရွေးသွေးတန်း ပြေးဝင်မိတယ်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ... ဘာဖြစ်တာလဲ!”

ဦးသီဟသူတို့သားအဖ ကျွန်မကို ထိတ်လန့်တကြား မေးတယ်။ အဲ့ဒီအချိန်မှာပဲ...

“ဒီဆိုင်ထဲကို ဝင်ပြေးသွားတာ”

“ဦးသီဟသူကို ထုတ်ခိုင်းလိုက်”

“ဒေါ်လင်းညိုပြာ... ခု ထွက်လာခဲ့ပါ”

တခဲနက် အော်ဟစ်ရင်း ပြေးလိုက်လာတဲ့ လူအုပ်ကြီးကို ကြည့်ပြီး ဦးသီဟသူတို့သားအဖ သဘောပေါက်သွားပုံနဲ့ ဆိုင်တံခါးကို အမြန်ပိတ်လိုက်ကြတယ်။

“ထုတ်ပေးပါ... ထုတ်ပေးပါ”

“ထွက်လာခဲ့ပါ... အသက်တစ်ချောင်းကို ဒီလိုလက်လွှတ်စပယ်လုပ်လို့ရရိးလား၊ ဒေါ်လင်းညိုပြာ ထွက်လာခဲ့ပါ”

အပြင်မှာ ဆူပူအော်ဟစ်နေတဲ့ လူအုပ်ကြီးကို မှန်တံခါးချပ်ကနေ တဆင့် ကြည့်ပြီး ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံး အေးစက် တောင့်မတ်နေမိတယ်။

လူအုပ်ကြီးရဲ့အနောက်မှာ...

တစ်ယောက်ထဲ ထီးထီးကြီး ရပ်ကာ ကျွန်မကို မမှိတ်မသုန် စိုက်

ကြည့်နေတဲ့ ဒေါ်စံပယ်။

မြူးတုတ် ပိတ်ကာထားသလို ဝိုးတိုးဝါးတား ပုံရိပ်က ဘယ်လောက် ချောက်ချားစရာကောင်းလိုက်သလဲ။

သိပ်မကြာသေးခင်အချိန်က ကျွန်မ မြင်တွေ့ခဲ့ရတဲ့ ဒေါ်စံပယ်ဟာ သက်ရှိထင်ရှား။

ခုတော့...

ဝိုးတဝါး မသဲကွဲတဲ့ပုံရိပ်က ကျွန်မကို ကိုယ်ထင်ပြု ခြောက်လှန့်နေသလိုမျိုးမို့ ကျွန်မ အရမ်းကို ကြောက်လန့်ချောက်ချားနေမိတယ်။

အပြင်က အသံတွေကတော့ ဆူညံနေဆဲ။

“စိတ်မနဲ့တဲ့သူဆိုပြီး ဒီလို နိုင်ထက်စီးနင်း လုပ်လို့ရမလား!”

“ဟုတ်တယ်... တို့ရွာသူကို ဒီလိုလုပ်တာ မကျေနပ်ဘူး”

“ဦးသီဟသူ... ဒေါ်လင်းညိုပြာကို ချက်ချင်းထုတ်ပေးပါ”

အပြင်က အော်ဟစ်နေတဲ့ လူအုပ်ကြီးရဲ့အသံကြောင့် ဦးသီဟသူဟာ ကျွန်မကို ခါးခါးသီးသီး ကြည့်တယ်။

“ကဲ... ဆရာမ ကြားတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ရွာက လူတွေကတော့ ဆရာမကို အတော်မကျေမနပ် ဖြစ်နေကြပြီ၊ ဆရာမ ဒီမြို့ကနေ အမြန်ဆုံးထွက်သွားပါတော့”

ဦးသီဟသူဆီက နှင်ထုတ်တဲ့စကားကို ကြားလိုက်ရတော့ ကျွန်မ အရမ်းတုန်လှုပ်သွားခဲ့ရတယ်။

“ဟင့်အင်း... ကျွန်မ မထွက်သွားနိုင်ဘူး၊ ကျွန်မသမီးလေးကို ရှာရဦးမှာ”

“မဖြစ်ဘူး... ဆရာမ ခုချက်ချင်းပဲ ထွက်သွားပါတော့၊ ကျွန်တော်တို့ကိုပါ အမှုပတ်လိမ့်မယ်”

“ဟုတ်တယ် ဆရာမ၊ ဆိုင်နောက်ပေါက်ကနေ အမြန်သွားပါတော့”

ပြောရင်းက ဇေယျသူက ကျွန်မကို ဆိုင်နောက်ဖေးပေါက်ဆီ
အတင်းဆွဲခေါ်ထုတ်တယ်။

ကျွန်မဘဝမှာ ခုလို ဆွဲထုတ်ခံရတာ ဒါ ပထမဆုံးအကြိမ်ပါပဲ။
“တောင်းပန်ပါတယ် ဆရာမ၊ နောက် ကျွန်တော်တို့မြို့ကို ဘယ်
တော့မှ ပြန်မလာပါနဲ့တော့၊ အဲ့ဒါ ဆရာမအတွက်ရော ကျွန်တော်တို့
အတွက်ရော အကောင်းဆုံးဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

ကျွန်မ ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ကားပေါ် ခပ်သုတ်သုတ် တက်ပြီး
တစ်ကြိမ် မောင်းထွက်လိုက်တယ်။

ကျွန်မ ကားထွက်လာခဲ့ပြီး မကြာခင်မှာပဲ ဇေယျသူရဲ့ကား လိုက်
လာတာ နောက်ကြည့်မှန်ကတဆင့် တွေ့လိုက်ရတယ်။

ကျွန်မ တကယ်ပြန်မပြန် စိတ်မချလို့ လိုက်ကြည့်တာ ဖြစ်မှာပါ။
ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်တော့ ကားရပ်ပြီး ကျွန်မဆင်းလိုက်တယ်။
ဇေယျသူလည်း ကျွန်မ ရပ်နေတဲ့အနား ရောက်တော့ ကားရပ်ပြီး
ကျွန်မဆီ လျှောက်လာတယ်။

ကျွန်မ သူနဲ့ခရေဖြူ တွဲရိုက်ထားတဲ့ဓါတ်ပုံကို သူ့ဆီ လှမ်းပေးလိုက်
ပြီး...

“ဒီဓါတ်ပုံထဲမှာ မင်းနဲ့ တွဲရိုက်ထားတဲ့မိန်းကလေးက ခရေဖြူ
ထင်ပါရဲ့နော်”

သူ့ ကျွန်မလက်ထဲက ဓါတ်ပုံကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ပြီး ခေါင်းငိုက်
စိုက်ချလိုက်တယ်။

သူ့ကြည့်ရတာ ခရေဖြူကို စေ့စေ့မကြည့်ရဲသလိုပါပဲ။
“ဒီဓါတ်ပုံကို ဒေါ်စံပယ်အိမ်က ကျွန်မတွေ့ခဲ့တာ”

ဇေယျသူ မျက်နှာတစ်ဖက်လှည့်သွားတယ်။
“ခရေဖြူ ကောင်လေးလို့ ခေါ်တဲ့သူက ဇေယျသူ ထင်ပါရဲ့နော်”

ကျွန်မ စာရေးဆရာမပေမယ့် သူတပါးရဲ့လျှို့ဝှက်ဖုံးကွယ်တဲ့

ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် စပ်စုတတ်တဲ့အကျင့် မရှိပါဘူး။
ဒါပေမယ့်...

အခု ဘာဖြစ်လို့ ဇေယျသူကို ဒီလောက်ထိ အသေးစိတ် မေးနေမိ
သလဲဆိုတာ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မတောင် နားမလည်နိုင်တဲ့အထိပါပဲ။

ကျွန်မ နှုတ်ခမ်းတွေကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ဝင်ပူးပြီး စီးပြော
နေသလို ကျွန်မ ခံစားနေမိတယ်။

ဇေယျသူဟာ အတော်ကြာအောင် ငြိမ်သက်နေပြီးမှ ကျွန်မဘက်
မျက်နှာပြန်လှည့်လာတယ်။

“ကောင်လေးက ကျွန်တော် မဟုတ်ပါဘူး ဆရာမ”
တိုးဖျော့စွာ ထွက်ပေါ်လာခဲ့တဲ့ သူ့အသံက တုန်ယင်ဆို့နှင့်နေရာ
တယ်။

ဇေယျသူက နာကျင်စွာ တစ်ချက်ပြီးလိုက်ပြီး ဆက်ပြောတယ်။
“ကျွန်တော်နဲ့သူက အလွန်ခင်တဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေပါ ဆရာမ၊
ဒါထက်ပိုပြီး ကျွန်တော်တို့အကြောင်း မသိချင်ပါနဲ့တော့၊ ဆရာမ အတွက်
ဘာမှ အကျိုးမရှိနိုင်ပါဘူး၊ ပြီးတော့ ဆရာမကို ကျွန်တော် အကောင်းဆုံး
အကြံတစ်ခု ပေးပါရစေ၊ ဆရာမ ဒီကနေ အမြန်ဆုံး ပြန်ပါတော့”

စကားဆုံးတာနဲ့ သူ ကျွန်မကို တစ်ချက်မှ လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ
ကားပေါ် တက်ပြီး တရှိန်ထိုး မောင်းထွက်သွားတော့တယ်။

ဘာကြောင့်မှန်း မသိဘူး။
ကျွန်မတစ်ယောက်ထဲ စိတ်တွေ မွန်းကြပ်ချောက်ချားပြီး ကျန်ရစ်
တယ်။

သူပြောသလို ကျွန်မ တကယ်ပဲ ပြန်ရမှာလား။
ဟင့်အင်း...

မပြန်နိုင်ဘူး။
ကျွန်မဟာ တော်ရုံတန်ရုံ စိတ်ပျော့ညံ့ တွေဝေတတ်တဲ့မိန်းမမှ

မဟုတ်တာ။

လုပ်ကိုလုပ်မယ်လို့ ရည်စူးထားတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုကို မဖြစ်ဖြစ်
အောင် လုပ်တတ်တာ ကျွန်မရဲ့ဗီဇပဲ။

ကျွန်မ သမီးကို မတွေ့တွေ့အောင် ရှာမယ်. .

အဲ့ဒီအိမ်ကြီးဆီ မသွားရသေးဘဲ. .

ကျွန်မ ဘယ်ကိုမှ မပြန်နိုင်သေးပါဘူး။

အ
နီး
(၉)

“သမီးရေ. . စူဇီ. . သမီးလေး”

သော့ဖွင့်ထားတဲ့ အိမ်ကြီးထဲကို သတိအနေအထားနဲ့ ဝင်ရင်း
ကျွန်မ သမီးကို ခပ်အုပ်အုပ် ခေါ်မိတယ်။

သော့ဖွင့်ထားတာ တွေ့ရကတည်းက အိမ်ကြီးထဲမှာ လူတွေ ရှိနေ
တယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိလိုက်တယ်။

သူ. . သူတို့တွေ ရောက်နှင့်နေကြပြီလား။

ကျွန်မကို တွေ့သွားရင် သူတို့တွေ သတ်ပစ်ကြမှာ သေချာတယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မကတော့ သမီးနဲ့ တွေ့ရမှ ဖြစ်မယ်။

“သမီး စူဇီ. . . သမီး ဘယ်မှာလဲ!”

ကျွန်မ ခပ်အုပ်အုပ် ခေါ်ရင်းက လှေကားဘေးကနေ ကပ်ပြီး အပေါ်ထပ်ကို တဖြည်းဖြည်း တက်လာခဲ့မိတယ်။

အပေါ်ထပ်က စတိုခန်းထဲမှာ သမီးရှိနေမှာ သေချာတယ်။

“သမီး ဘယ်မှာလဲဟင်၊ မေမေ ရောက်လာပြီလေ၊ မေမေကို

ထွက်တွေ့ပါဦး၊ မေမေ သမီးကို တွေ့ချင်လွန်းလို့ ပြန်လာခဲ့တာ”

ကျွန်မ သမီးကို တွေ့ချင်လွန်းတဲ့စိတ်နဲ့ ရင်ထဲ ဆို့နှင့် နာကျင်နေမိ

တယ်။

သမီးနဲ့ကျွန်မ ဘဝချင်း ခြားနေပြီဆိုတာ ကျွန်မ သိပါတယ်။

ဒါပေမယ့်...

သမီးဟာ ပရလောကသားပဲ ဖြစ်နေပါစေဦး၊ ကျွန်မ သမီးနဲ့

မခွဲနိုင်ဘူး။

ကျွန်မအနားမှာ သမီးကို အမြဲအတူတူ ရှိနေစေချင်တယ်။

“သမီးစူဇီ... မေမေ ပြန်လာပြီ၊ မေမေကို ထွက်တွေ့ပါနော်”

ကျွန်မ အသံကို တိုးသထက် တိုးမိတယ်။

စတိုခန်းနား ရောက်တော့ ကျွန်မ ဆက်ပြီးအသံမပြုရဲတော့ဘူး။

ခြေသံမကြားရအောင် ဖွနင်းပြီး စတိုခန်းတံခါးကို ကျွန်မ ဖြည်း

ဖြည်းလေး ထိန်းပြီး အသာဟကြည့်လိုက်မိတယ်။

အံ့မယ်လေး...

ကျွန်မ ပါးစပ်ကို လက်ဝါးနဲ့ အမြန်ပိတ်လိုက်မိတယ်။

ဟိုလူတွေ...

စတိုခန်းထဲ ရောက်နေကြပြီ။

ကြမ်းပြင်ကို ခွာဖို့ ကြိုးစားနေကြတယ်။

ခရေဖြူရဲ့အလောင်းကို သူတို့ နေရာရွှေ့ကြတော့မယ်။

ဒါနဲ့...

သမီး... ကျွန်မရဲ့သမီးလေး ဘယ်မှာလဲ။

ဝိုးတဝါး အလင်းရောင်ကြားထဲက သမီးရဲ့ပုံရိပ်လေးကို ကျွန်မ အတင်းလိုက်ရှာဖွေမိတယ်။

သမီးလေး ဘယ်မှာလဲ။

ဒီအခန်းထဲမှာပဲ ရှိမှာပါ။

သူချစ်တဲ့ မမခရေဖြူနဲ့အတူ ဒီအခန်းထဲမှာပဲ ရှိမှာပါ။

ကျွန်မ သမီးကို အသည်းအသန် ရှာနေတဲ့အချိန်မှာပဲ အရှိန်လွန် ပြီး တံခါးက...

‘ကျွီ’

ခနဲ အသံမြည်သွားခဲ့တယ်။

ကြမ်းပြင်ခွာနေရာကနေ သူတို့တွေ ကြောက်လန့်တကြား လှည့် ကြည့်တော့ ကျွန်မကို တွေ့သွားကြတယ်။

“ဟာ... ဟိုမှာ စာရေးဆရာမ”

“သူ သိသွားပြီ”

သူတို့ ချက်ချင်း ကျွန်မဆီ ထလာခဲ့ကြတယ်။

ကျွန်မရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ ဖြစ်သွားပြီး နေရာကနေ ချက်ချင်းလှည့်ပြီး လာခဲ့မိတယ်။

ကံဆိုးချင်တော့ လှေကားက တက်လာတဲ့တစ်ယောက်နဲ့ လှေကား ထိပ်မှာ ထိပ်တိုက်တိုးရတယ်။

“မျိုးကို... သူ့ကို ဖမ်းထားလိုက်... မလွတ်စေနဲ့”

အနောက်က တစ်ယောက်က လှမ်းအော်တယ်။

ကျွန်မစိတ်တွေ ထူပူဆူပူက သွားရတယ်။

ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

ကျွန်မ ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ် ဖြစ်နေပြီ။

ကြိရာမရတဲ့အဆုံး ဘေးပြတင်းပေါက်ကနေ တွယ်ပြီး ခေါင်မိုး ပေါ် ကုတ်တွယ်တက်ဖို့ ကြိုးစားမိတယ်။

“ဟာ... ခေါင်မိုးပေါ် တက်ပြေးပြီ”

“မိုးကို... လိုက်... လိုက်... မလွတ်စေနဲ့”

မိုးကို ဆိုတဲ့လူတစ်ယောက် ကျွန်မနောက်ကို ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်လာတယ်။

မိန်းမနဲ့ယောက်ျား ခွန်အားချင်း ကွာတာမို့ အဲဒီလူဟာ ကျွန်မကို သိပ်မကြာခင်မှာပဲ မိလုမိခင် ဖြစ်လာတော့တယ်။

ကျွန်မ ချွေးတွေ ရွဲနစ်ပြီး အသည်းတထိတ်ထိတ် ဖြစ်နေရတဲ့ အချိန်မှာပဲ...

လုံးဝထင်မှတ်မထားတဲ့ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုဟာ အံ့သြထူးဆန်း ဖွယ်ကောင်းစွာ ဖြစ်ခဲ့ရတာ ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်မမျက်စိရှေ့မြင်ကွင်းထဲ အစိမ်းရောင် မျက်ဝန်းတောက် တောက် သွေးဆုတ်ပြာနွမ်းနေတဲ့ မျက်နှာသေကြီးနဲ့ ခရေဖြူဟာ ပေါ်လာခဲ့ ပြီး...

မိုးကိုဆိုတဲ့လူကို ခေါင်မိုးပေါ်ကနေ တောက်လျှောက် ဆွဲချသွား တော့တာ ဖြစ်ပါတယ်။

“အား... မ... မ... လုပ်ပါနဲ့... ခ... ခရေဖြူ... မ... လုပ်”

မိုးကိုဆိုတဲ့လူဟာ ကြောက်လန့်တကြား အော်ရင်းက ခေါင်မိုး ပေါ်ကနေ အရှိန်ပြင်းစွာ ပြုတ်ကျသွားခဲ့ပြီးတဲ့နောက်မှာ...

“အား...”

ဆိုတဲ့ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အော်သံကြီးနဲ့အတူ မြေပြင်ပေါ် ရှုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ပြုတ်ကျသွားတော့တယ်။

“အား... ကျွတ်... ကျွတ်... ငါ့... ငါ့ခြေထောက်... ကျိုး... တိုးပြီ...”

မိုးကို ဆိုတဲ့လူရဲ့အဖြစ်ကို တွေ့လိုက်ရတော့ ကျွန်မလည်း ခြေတွေလက်တွေ တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်လာတော့တယ်။

ခေါင်မိုးပေါ်မှာ ဘယ်လိုမှ ဆက်ပြီးကုတ်တွယ်လို့ မရတော့ဘဲ တဖြည်းဖြည်း လျှောကျလာခဲ့တော့တယ်။

အတော့်ကို မြင့်ပြီး မြေပြင်နဲ့ ကွာဝေးလွန်းလှတာမို့ ကျွန်မ မျက်စိ စုံမှိတ်ထားပြီး ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်မိတယ်။

“အား...”

ခေါင်မိုးပေါ်က လျှောကျလာခဲ့ပြီးတဲ့နောက်...

လေဟာနယ်ထဲမှာ ကျွန်မ ရင်ထဲ ဟာခနဲ။

“ဟင်...”

ဒါပေမယ့် မြေပြင်ပေါ်ကို ကျွန်မ အရှိန်နဲ့ ရှုပ်ပျက်ဆင်းပျက် မကျခဲ့ဘူး။

ကျွန်မကို တစ်စုံတစ်ယောက် လှမ်းထိန်းပေးထားသလို လေထုထဲ ကနေ ဖြည်းဖြည်းချင်းစွာသာ ကျလာခဲ့တယ်။

ကျွန်မရဲ့ခြေထောက်တွေ မြေပြင်ပေါ်မှာ မတ်မတ်ကျနိုင်ခဲ့ချိန်မှာ မျက်စိကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့...

“ဟင်... ခရေဖြူ”

ကျွန်မရဲ့ရှေ့တည့်တည့်မှာ ခရေဖြူ။

ပြာနွမ်းအက်ကွဲနေတဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေက ပြုံးနေတယ်။

ကျွန်မ ကြက်သီးတွေ စိမ့်ထသွားခဲ့ရတယ်။

ပြာနွမ်းအက်ကွဲနေတဲ့ ကြောက်မက်ဖွယ် နှုတ်ခမ်းတစ်စုံက ဆတ် ခနဲ ပွင့်ဟသွားပြီး...

“ပြေး...”

အသံအက်အက်ကြီးနဲ့ တစ်လုံးထဲ ပြောတယ်။

ကျွန်မ ကြောက်ရွံ့စိတ်ကို ထိန်းပြီး အားကုန်လှည့်ပြေးခဲ့မိတယ်။

ကျွန်မနောက်မှာ ထက်ကြပ်မကွာ ပြေးလိုက်လာတဲ့ခြေသံ။

ပြေးရင်းကနေ ကျွန်မ နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်မိတယ်။

“ဟိတ်... မပြေးနဲ့”

ကျွန်မကို ဟစ်အော်တားရင်း လွှားခနဲ လွှားခနဲ ပြေးလိုက်လာတဲ့ လူတစ်ယောက်။

ကြောက်တဲ့စိတ်နဲ့ရော ခြေကုန်လက်ပန်းကျတာကြောင့်ရော ကျွန်မ အရမ်းကို မောဟိုက်နေပြီ။

စိတ်အားတင်းပြီးတော့သာ ပြေးနေရတယ်။ ကျွန်မခြေထောက်တွေ မဟန်နိုင်တော့ဘူး။

“ခင်ဗျား မလွတ်ပါဘူး... ဆက်မပြေးနဲ့တော့”

အနောက်က လူဟာ အော်ရင်း ကျွန်မနဲ့ မီလူမီခင် ဖြစ်လာတယ်။

ကျွန်မလည်း အရမ်းကို မောဟိုက်အားကုန်နေပြီ။

“ဟိတ်...”

လက်တစ်လှမ်းစာလောက်အလိုမှာ ထိုလူ ကျွန်မကို လှမ်းအ

ဆွဲ...

“အား...”

၂၅ ၂၅ ၂၅ ၂၅

နိဂုံး

ကြောက်လန့်တကြား အော်သံနက်ကြီးကြောင့် ကျွန်မ လှည့်ကြည့်လိုက်တဲ့အချိန်မှာ...

ချော်လဲကျနေတဲ့ ထိုလူရဲ့ရှေ့မှာ မတ်မတ်ကြီး ထောင်ထနေတဲ့ ဆူးငုတ်ကြီးတစ်ခု။

ထိုလူ ချွေးသီးချွေးပေါက်တွေ ကျပြီး မျက်လုံးအစုံ ပြူးကာ ဆူးငုတ်ကြီးကို ကြောင်ကြည့်နေတယ်။

ဘုရား.. ဘုရား.. သီသီကလေး။

ရင်ဘတ်တည့်တည့်သာ ဆူးငုတ်ကြီး ထိုးစိုက်မိခဲ့ရင်...

ကျွန်မ ဆက်မတွေးရဲဘူး။

ကျွန်မလည်း ကြောင်ကြည့်မိနေဆဲ ဆူးငုတ်ကြီးရဲ့နံဘေးမှာ ခရေဖြူ ပေါ်လာခဲ့တယ်။

“ခ... ခရေဖြူ... နင်... နင်...”

ထိုလူ လက်ညှိုးကြီး ထိုးပြီး ကြောက်လန့်တကြား အော်လိုက်တယ်။

ခရေဖြူဟာ စိမ်းတောက်နေတဲ့ မျက်လုံးသေကြီးတွေနဲ့ ထိုလူကို
တစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ...

ကျွန်မဘက် လှည့်ပြောတယ်။

“လမ်းပေါ် တက်ပြေးပါ”

ကျွန်မကို လမ်းပေါ် တက်ပြေးပါတဲ့။

ကြောင်သက်နေမိတဲ့ ကျွန်မဟာ ခရေဖြူရဲ့အသံ ကြားလိုက်ရ
တာနဲ့ တစ်စုံတစ်ရာက အားနဲ့ တွန်းထည့်လိုက်သလို နေရာကနေ ချက်ချင်း
လှည့်ပြေးခဲ့မိတော့တယ်။

ချောက်ချားစရာကောင်းလှတဲ့ ခြံကြီးရဲ့အပြင်ဘက် လမ်းမပေါ်
တို့ ကျွန်မ တက်ပြေးခဲ့မိပါတယ်။

ဒီလူတွေလက်ထဲက ကျွန်မ လွတ်မှဖြစ်မယ်လေ။

ကံကောင်းထောက်မလို့ ကျွန်မကို ကူညီကယ်ဆယ်မယ့်သူနဲ့

အံ့မြန်ဆုံး တွေ့နိုင်ရပါစေ။

၂၂ ၂၂ ၂၂ ၂၂

“ကျွီ...”

ပြေးနေတဲ့ ကျွန်မရဲ့နံဘေးကို ကားတစ်စီးက ရုတ်တရက် ထိုးရပ်
လာတယ်။

ကျွန်မ ပြေးနေရာက ဝမ်းသာအားရနဲ့ ရပ်လိုက်မိတယ်။
ကံကောင်းချင်တော့ ကားက ဇေယျသူရဲ့ကား ဖြစ်နေခဲ့တယ်။

“ဘာဖြစ်လာတာလဲ ဆရာမ!”

ဇေယျသူ ကားပေါ်က ဆင်းလာပြီး မေးတယ်။

ကျွန်မ အားကိုးတကြီးနဲ့...

“အိမ်... အိမ်ကြီးထဲမှာ သူတို့တွေ ရောက်နေကြတယ်”

“ဟုတ်လား!”

ဇေယျသူက အံ့သြဟန်နဲ့ ကျွန်မနား တိုးကပ်လာတယ်။

“ကျွန်မကို တွေ့သွားကြလို့... ထွက်... ထွက်ပြေးလာတာ”

ကျွန်မ... ကျွန်မကို ကူညီပါဦး”

အရမ်းကို မောဟိုက်နှမ်းနယ်နေတဲ့ကြားက ကြိုးစားအားတင်းပြီး

ကျွန်မ ဇေယျသူကို အကူအညီတောင်းလိုက်မိတယ်။

“ကဲ... ကားပေါ် တက်ပါ ဆရာမ”

ကျွန်မ ဝမ်းသာအားရပဲ ဇေယျသူ အသင့်ဖွင့်ပေးတဲ့ ကားပေါ် တက်ထိုင်လိုက်တယ်။

ကားပေါ် ရောက်တာနဲ့ လွတ်မြောက်ပြီလို့ စိတ်ကို ခွဲခွဲချလိုက်ပြီး ကျွန်မ မျက်လုံးစုံမှိတ် ‘ဟား’ ခနဲ သက်ပြင်းချလိုက်မိတယ်။

ဇေယျသူက ကားထဲ ပြန်ဝင်ထိုင်ပြီး တစ်ကြိမ် မောင်းထွက်လာခဲ့ တယ်။

ဟင်...။

ကျွန်မစိတ်ထဲ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်သွားရတယ်။

မျက်လုံးတွေကို ပြန်ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ကားက အိမ်ကြီးဆီကို ဦးတည်နေတာ တွေ့လိုက်ရတယ်။

“ဇေယျသူ... မင်း... မင်း... ဘယ်ကိုမောင်းနေတာလဲ!”

ကျွန်မ တုန်လှုပ်စွာ မေးလိုက်မိပေမယ့် ဇေယျသူကတော့ ကျွန်မ ကို လှည့်တောင်မကြည့်ဘဲ အေးအေးဆေးဆေးပဲ ပြန်ပြောတယ်။

“ကျွန်တော့်အိမ်ကို ကျွန်တော်မောင်းနေတာလေ”

“မ... မဖြစ်ဘူး... ဟိုမှာ သူတို့ရှိတယ်လေ၊ ကျွန်မကို လွတ်ရာ ပြန်ပို့ပေးပါ”

“ကျွန်တော်က အိမ်ကြီးဆီ လာတာပဲ၊ ဆရာမ လမ်းကြိုလိုက်လာ တာ မဟုတ်ဘူးလား!”

ဇေယျသူ ပြောပုံက မခိုးမခန့် မထီတရီနဲ့မို့ ကျွန်မရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ ဖြစ်သွားရတယ်။

ပြီးတော့...

အန္တရာယ်အနံ့ကိုလည်း ကျွန်မ ခုမှ ရလိုက်မိတော့တယ်။ ခရေ ဖြူရဲကောင်လေးဟာ ဇေယျသူပဲ ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမယ် ဆိုတာ...

ဒါကြောင့် သူ ကျွန်မကို ဒီမြို့ကနေ အမြန်ပြန်ဖို့ နှင်ထုတ်နေတာ ကိုး။ အဖြစ်အပျက်ကို ကျွန်မ ခုမှပဲ သဘောပေါက်သွားပါတော့တယ်။

ဒါပေမယ့်...

ကျွန်မ နောက်ကျသွားခဲ့ပါပြီ။

“ဇေယျသူ... ကျွန်မကို လွှတ်ပေးပါ၊ ကျွန်မ ရှင်တို့ကိစ္စတွေကို ဘာမှ မနှောင့်ယှက်ပါဘူး၊ ကျွန်မကို လွှတ်ပေးပါ”

ကျွန်မ ကြောက်အားလန့်အားနဲ့ ဇေယျသူရဲ့လက်တွေကို အတင်း ကိုင်လှည့်ပြီး ကျွန်မကို ပြန်လွှတ်ပေးဖို့ တောင်းပန်နေမိတယ်။

ကျွန်မ သူ့လက်တွေကို ကိုင်လှုပ်တဲ့အရှိန်နဲ့ ကားမောင်းနေတဲ့ ဇေယျသူဟာ ဟန်ချက်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ကားပါ ယမ်းခါလာခဲ့တယ်။

“ကျွန်မကို ပြန်လွှတ်ပေးပါ၊ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကျွန်မကို ပြန်လွှတ်ပေးပါ၊ ကျွန်မ တောင်းပန်...”

ကျွန်မ ကြောက်စိတ်ကလွဲပြီး ဘာမှ သတိမထားနိုင်တော့ဘူး၊ ကားက အရမ်းကို ယမ်းခါလာတာကို စိတ်မရှည်နိုင်တော့တဲ့ ဇေယျသူဟာ...

“ဟာ... ခင်ဗျားကြီး ငြိမ်ငြိမ်မနေနိုင်ဘူးလား!”

အံ့ကြိတ်ပြီး ပြောလိုက်တဲ့ ဒေါသသံနဲ့အတူ...

“ဖြောင်း...”

ခနဲ မြည်သံကျယ်ကြီး ထွက်ပေါ်လာပြီးတဲ့နောက်မှာ ကျွန်မ မျက်နှာတပြင်လုံး ထူပူသွားခဲ့ရပြီး...

ကျွန်မ အမြင်အာရုံထဲ မှောင်အတိကျသွားခဲ့ရတော့တယ်။

၁၁ ၁၁ ၁၁ ၁၁

သူတို့တတွေရဲ့တုန့်ပြန်သွေးပျက်နေကြတဲ့ မျက်လုံးတွေက ကျွန်မ
ဘက် လှည့်လာတယ်။

ကျွန်မ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ပြောပြချင်ပေမယ့် အသံထွက်လို့မရ တော့ ခေါင်းကိုပဲ ခါယမ်းပြနေမိတယ်။

ကျွန်မ ဇေယျသူကို အဆက်မပြတ် ခေါင်းခါပြနေမိတယ်။

“ကျွန်တော် ဆရာမ ခရေဖြူရဲ့ အလောင်းကို ရွှေ့တယ်လို့ မစွပ်စွဲ”

ပါဘူး။

ကျွန်မ ဇေယျသူရဲ့ စကားကြောင့် နည်းနည်းစိတ်သက်သာရာ ရသွားရတယ်။

“စီပေမယ့် သူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဆရာမ ကျွန်တော့်ကို အထင်လွှဲနေတယ် ထင်လို့ ကျွန်တော် ရှင်းပြချင်လိပါ”

ကျွန်မ သက်ပြင်းခိုးရှက်လိုက်မိတယ်။

ဘာဖြစ်လို့ ဒီပြဿနာထဲ ကျွန်မ ကြမ္မာဆိုးငင်ပြီး ဝင်ပါမိတာပါလိမ့်။

တကယ်တော့ ဒီအိမ်ကြီးမှာ လာဌာနေဖို့ စဉ်းစားခဲ့မိခဲ့တာကို
က ကျန်မအတွက် မြေဆိုးကိတ်တာပါပဲ။

ကျွန်ုပ် အရမ်းကို စိတ်ညစ်ညူး ထိတ်လန့်နေရဆဲ လေယူသူတ
တော့ အတိတ်ကို ပြန်ရောက်သွားသလို ဟိုအဝေးကို ငေးပြီး တိုးတိုးချင်း
ပြောနေခဲ့တယ်။

^၁ခရေဖြူဟာ ကျွန်တော် သိပ်ချစ်ရတဲ့ မိန်းကလေးပါ ဆရာမ

"O... 32..."

ကျွန်မ ပြန်သတိရလာခဲ့ချိန်မှာ ကျွန်မသိလိုက်ရတာက ကျွန်မ
ထက်တွေဟာ နောက်ပြန်ကြိုးတုပ်ထားခြင်း ခံထားရပြီး ပါးစပ်ကိုလည်း
စထားမပြောနိုင်စေောင် အဝတ်နဲ့ စည်းထားတာ ခံနေရတာပါပဲ။

ကျွန်မ ကြောက်လန့်တကြား ကြည့်လိုက်မိတော့ ကျွန်မ ရောက်
နေတဲ့နေရာဟာ ခရေမြို့ရဲ့အလောင်းမြုပ်နံ့ထူးတဲ့ စတီခန်း ဖြစ်နေတယ်။

သူတို့တွေ ကြမ်းပြင်ကို ပြန်ခွာပြီး ခရေဖြူရဲ့ အလောင်းကို ရှာနေကြတယ်။

“အ. . အလောင်းမတွေ့တော့ဘူး”

“ဟာ... ငါတို့ ဒီနေရာမှာ အသေအချာ မြှုပ်ထားခဲ့တာပဲ”

“ဘယ်ရောက်သွားလဲ. . . အလောင်း ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ!”

သူတို့တွေ အလောင်းကို ပတ်ခဲ့တဲ့ တာလပတ်စကြီးကို ကြည့်ပြီး
ပုန်လွှပ် ဟာယာခတ်နေကြတယ်။

^{၁၄}ဒါ တစ်ယောက်ယောက် ရွှေ့သွားလို့ပဲ ဖြစ်ရမယ်”

သူ့ကို သတ်ဖို့ ကျွန်တော် ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်မကူးခဲ့ဖူးပါဘူး။ သူ့ . . သူ့ . . မတော်တဆ သေသွားခဲ့ရတာပါ ဆရာမရယ်၊ ကျွန်တော် ရှင်းပြတာကို ယုံပါ။ ဆရာမကို ကျွန်တော် အစစအဆုံး ပြောပြပါ့မယ်”

သူ့မျက်လုံးတွေထဲ မျက်ရည်စတွေ ရစ်ပဲလို့နေတယ်။

သူ ခရေဖြူကို တမင်ကြံစည်လုပ်ကြံသတ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်မ အလိုအလျောက် ယုံကြည်နေမိတယ်။

“သူက အရမ်းလှသလောက် စိတ်နေလည်း အရမ်းမြင့်တယ်၊ ရည်မှန်းချက်လည်း ရှိတယ်၊ ကျွန်တော်ကတော့ ဇာတိမြေကိုပဲ ချစ်တယ်၊ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ သူနဲ့ကျွန်တော် ကွာဟလာခဲ့တယ်၊ သူ နိုင်ငံခြားသွားဖို့ စီစဉ်တော့ ကျွန်တော် ခံစားရတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို သူ အထင်မကြီးဘူး ဆိုတာ သိလိုက်ရတော့ ကျွန်တော့်ယောက်ျားမာနကိုလည်း စော်ကားခံ လိုက်ရသလိုပဲ၊

အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေကို အရက်တိုက်ပြီး တိုင်ပင်မိတယ်၊ သူ ကျွန်တော့်ကို အထင်ကြီးပြီး ယုံကြည်မှု ပိုလာအောင် တန်ဆောင်ထားသတ်ဖို့ပေါ့”

ဇေယျသူ ပြောပြနေတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကို နားထောင်ရင်း ကျွန်မ အတော်စိတ်မသက်မသာဖြစ်လာမိတယ်။

ကြည့်စမ်း. . .

ချစ်သူချင်း ညှိနှိုင်းမရတဲ့ကိစ္စလေးတစ်ခုက စပြီး ကံကြမ္မာဆိုး ဝင်တဲ့အထိ ဖြစ်ခဲ့ရတာ။

သူတို့တွေ ခရေဖြူကို တမင်လုပ်ကြံပြီး သတ်ခဲ့ကြတာ မဟုတ်ဘူး ပေါ့။

ဒါပေမယ့် ကံကြမ္မာဆိုးဝင်တဲ့ ခရေဖြူကတော့ ငယ်ရွယ်နုပျို လှပစဉ်မှာပဲ ဘဝတစ်ခုကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးခဲ့ရတာ။

ခုချိန်ထိ ချောက်ချားဖွယ်ရာ ပရလောကသားဘဝမှာ မကျွတ်

လွတ်နိုင်ဘဲ နေရတာ။

ကျွန်မ ခရေဖြူအတွက် နာကျင်ကြေကွဲမိဆဲ. . . ဇေယျသူက သက်ပြင်းရွက်ပြီး စကားဆက်တယ်။

“ကျွန်တော်တို့ ဟန်ဆောင်ထားသတ်နေရာကနေ. . သူ့ . . သူ့ . . မတော်တဆ ဆူးငုတ်ကြီး ကျောမှာ စိုက်ပြီး ထုတ်ချင်းပေါက်. . သူ့ . . သူ့ . .”

ဇေယျသူ စကားမဆက်နိုင်တော့ဘူး။

သူ့မျက်လုံးအိမ်ထဲက မျက်ရည်တွေ ပိုပိုပေါက်ပေါက် လိမ်ဆင်း ကျလာခဲ့တယ်။

အားလုံးလည်း သူ့ကို ကြည့်ပြီး ငိုငွေ့ ငြိမ်သက်နေမိကြတယ်။

“သူ့ . . သူ သေသွားတော့ ကျွန်တော်တို့ ကြံရာမရ ဖြစ်ပြီး အလောင်းကို ဆောက်လက်စဖြစ်တဲ့ ဒီအိမ်ကြီးရဲ့အပေါ်ထပ်ကြမ်းပြင် အောက်မှာ တာလပတ်စနဲ့ ပတ်ပြီး မြှုပ်ခဲ့ကြတာ”

စကားဆုံးတော့ သူ ခေါင်းကြီးငိုက်စိုက်ချထားတယ်။

ကျွန်မကတော့ ချစ်သူကို အထင်ကြီးအောင် ဟန်ဆောင် ဇာတ် လမ်းဆင်ရာကနေ မထင်မှတ်ဘဲ သတ်ဖို့ ကြံစည်သလို ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ဇေယျသူ နဲ့. . .

မြင့်မားတဲ့ရည်မှန်းချက်ကြောင့်ပဲ ကိုယ့်ချစ်သူက ပြန်သတ်သလို ကြမ္မာဆိုးဝင်ခဲ့ရတဲ့ ခရေဖြူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့အဖြစ်အပျက်ကို ကြားကနေ ရင်နာကြေကွဲနေမိတယ်။

ဇေယျသူဟာ ခေါင်းကြီးငွေ့ထားရာက ကျွန်မကို ပြန်မော့ကြည့် ပြီး. . .

“တကယ်တော့ ဒီပြဿနာကို ဘယ်သူမှ မသိခဲ့ကြပါဘူး၊ ကြာ လည်း ကြာခဲ့ပြီမို့ အားလုံးက ခရေဖြူ ပျောက်သွားတယ်လို့ ထင်ပြီး မေ့မေ့ ပျောက်ပျောက် ဖြစ်ခဲ့ကြတာ၊ ခု ဆရာမက ဒီအကြောင်းကို စတင်အဖြစ်

နေသားထုတ်ဝေလိုက်တော့မှပဲ အားလုံးသိကုန်ကြပြီ”

ဘုရားရေး...။

ကျွန်မရင်ထဲ ဒိန်းခနဲဖြစ်သွားရတယ်။

ဇေယျသူမျက်နှာဟာ ချက်ချင်း ခက်ထန်မာကျောသွားတယ်။

ကျွန်မကို နာမျက်နေတဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့ စိုက်ကြည့်ပြီး...

“အဲဒီအတွက် ဆရာမကို ကျွန်တော်တို့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ပြန်လွှတ်ဖို့

မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး၊ စိတ်မကောင်းပါဘူး ဆရာမ”

ကျွန်မ မျက်လုံးအစုံ ပြူးကျယ် ဝိုင်းစက်သွားရတော့တယ်။

သူတို့ ကျွန်မကို ပြန်မလွှတ်ပေးတော့ဘူးတဲ့။

သွားပြီ...

ဒါဆို ကျွန်မအတွက် ပြန်လမ်းမရှိတော့ဘူးပေါ့။

ကျွန်မကို ဘယ်သူမှ မကယ်နိုင်ကြတော့ဘူးလား။

ကျွန်မ တကယ်ပဲ ကူကယ်ရာမဲ့ပြီလား။

ကျွန်မ... ကျွန်မကို ကယ်နိုင်တဲ့သူ တကယ်ပဲ မရှိတော့ဘူးလား။

ကြောက်လန့်ဆို့နှစ်တဲ့ ခံစားချက်နဲ့ ကျွန်မ မျက်ရည်တွေ ကျနေ

မိတယ်။

ထူးဆန်းလှစွာပဲ ကျွန်မအတွက် လုံးဝကို မျှော်လင့်ချက် မရှိတော့

တဲ့အချိန်မှာ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ကျွန်မ သတိရလိုက်မိတယ်။

သူ...

သမီးလေးရဲ့ဖေဖေ...

ကိုအောင်ရဲ့...

ကျွန်မရဲ့ကံကြမ္မာဆိုးကို သူကတော့ လုံးဝသိမှာ မဟုတ်ပါဘူး။

၆ ၆ ၆ ၆

“ကိုအောင်ရဲ့”

“ဖေဖေ...”

နီးနီးကပ်ကပ် ကြားလိုက်ရတဲ့ ခေါ်သံလေးနှစ်ခုကြောင့် ကျွန်တော် အသိအာရုံတွေ ဖျတ်ခနဲ ဖြစ်သွားရတယ်။

ချက်ချင်း မျက်လုံးတွေကို ဖွင့်လိုက်မိတယ်။

ဒီခေါ်သံလေးနှစ်ခုဟာ ကျွန်တော်နဲ့ ဝေးကွာခဲ့တာ ဘယ်လောက် တောင် ကြာပြီလဲ။

ကျွန်တော့်အသည်းနှလုံးတွေ လှုပ်ခနဲ ကပ်ဟာ နာကျင်သွားရတယ်။

လင်း...

သမီးလေး...

ကျွန်တော် ငုတ်တုတ် ထထိုင်လိုက်မိတယ်။

အိပ်မက်တဲ့လား။

ဟင့်အင်း... ကျွန်တော် တကယ်ကြားလိုက်ရတာပဲ။

ဝေခွဲမရတဲ့စိတ်နဲ့ ကျွန်တော် အိပ်ရာက ထလာခဲ့မိတယ်။
 မီးဖွင့်ပြီး ရေအေးအေးတစ်ခွက်ကို ငဲ့သောက်လိုက်မိတယ်။
 လင်းနဲ့သမီးလေးကို အရမ်းလွမ်းဆွတ်လာမိတယ်။
 တိတိတာတာ စကားတွေ သိပ်ပြောတတ်ပြီး ပါးနပ်လိမ္မော်လွန်းတဲ့
 သမီးလေး။

ထက်မြက်ပါးနပ်သလောက် အနုပညာသမားပီပီ ခေါင်းမာ
 ပြင်းထန်တတ်လွန်းတဲ့ လင်း။
 ကျွန်တော် သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်မိတယ်။
 လင်းနဲ့သမီးလေးကို တမ်းတလွမ်းဆွတ်နေမိဆဲ လင်းပြောခဲ့တဲ့
 စကားတစ်ခွန်းကို အမှတ်မထင် ကြားယောင်လာမိတယ်။
 “ရော့ . . . အဲ့ဒါ . . . ရှင့်အတွက် ကျွန်မရဲ့လက်ဆောင်ပဲ။ ရှင် ဒါကို
 ဖွင့်ဖြစ်အောင် ဖွင့်ကြည့်ဖို့ မမေ့ပါနဲ့”
 သွားခါနီးမှာ လင်း ကျွန်တော့်ကို MP4 လေး ပေးရင်း ပြောခဲ့တဲ့

စကား။
 အကြောင်းမဲ့တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။
 ကျွန်တော် ဘာဖြစ်လို့များ လင်းပေးခဲ့တဲ့ MP4 လေးကို ခုချိန်ထိ
 မဖွင့်ဖြစ်ခဲ့တာပါလိမ့်။
 ကျွန်တော် ချက်ချင်းပဲ အံ့ဆွဲကို ဖွင့်လိုက်မိတယ်။
 ငြိမ်သက်စွာ ရှိနေတဲ့ MP4 လေးကို စားပွဲပေါ် တင်လိုက်ပြီး
 မြန်ဆန်စွာ ဖွင့်လိုက်မိတယ်။
 “ကျွန်းလှေကားကြီးဟာ ကြီးမားကျယ်ပြန့်သလောက် မတ်စောက်
 လွန်းလှတယ်။ ကျွန်မ လှေကားလက်ရန်းကို ခွေးစေးတွေနဲ့ အေးစက်နေတဲ့
 လက်နဲ့ တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ပြီး တစ်ထစ်ချင်းကို သတိကြီးစွာထားပြီး တက်
 နေမိတယ်။ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ အရမ်းကို တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေမိတယ်”
 ဒါ . . . လင်း recording လုပ်ထားတာပဲ။

ဝတ္ထုမရေးခင် ဇာတ်ကွက်တွေကို မမေ့အောင် လင်းက အသံ
 အရင်သွင်းထားတတ်တယ်။
 လင်းအသံ ခဏရပ်သွားတယ်။
 ကျွန်တော် အသာဆက်ပြီး နားဆက်ထောင်နေမိတယ်။
 အဲ့ဒီနောက် . . .

“ခါးလေး လှုပ်ကာ လမ်းလျှောက်သွားရင် ကောင်လေးတွေ ကြည့်
 မယ်၊ မျက်လုံးလေးတစ်ဖက်ကို မှိတ်ပြလိုက်ရင် တစ်ပုံကြီး ပါလာမယ်”
 ဟင် . . .

ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်မတ် အေးစက်ပြီး ကြက်သီးတွေ
 တဖြန်းဖြန်း ထသွားရတယ်။
 ဒါ . . . ဒါ သမီးလေးရဲ့အသံပဲ။
 သေချာတယ်။
 ဒါ သမီးရဲ့အသံအစစ်ပဲ။
 ဒါဆို သမီးလေးဟာ တကယ်ပဲ လင်းရဲ့အနားမှာ ရှိနေခဲ့တာလို့။
 သမီးလေးဟာ ပရလောကသားအဖြစ် မကျွတ်လွတ်ဘဲ ရှိနေခဲ့
 တာလား။

“သမီး . . . အဲ့ဒီသီချင်းကို ဘယ်လိုလုပ် ရနေတာလဲ”
 “အပေါ်ထပ်မှာ နေတဲ့မမက သင်ပေးထားတာ”
 “ဘာ . . . သမီး၊ မေမေ ပြောထားတယ်နော်၊ အပေါ်ထပ်ကို လုံးဝ
 မတက်ရဘူး၊ အထူးသဖြင့် အဲ့ဒီအခန်းထဲ လုံးဝမဝင်ရဘူး . . . မှတ်ထား
 နော်”
 လင်းနဲ့သမီးလေး အပြန်အလှန် ပြောနေကြတဲ့စကားသံတွေကို
 နားထောင်ပြီး . . .
 (နေပါဦး . . . ရှင်တို့က ကျွန်မကို ခုချိန်ထိ နှုတ်သေးတယ် ထင်
 လို့လား . . .

၁၁၄

ဒီမှာ... အခု သမီးလေး ဆုံးပြီဆိုတာ ကျွန်မ လက်ခံလိုက်ပြီ၊
ဒါပေမယ့် ရှင်တို့ မသိသေးတာ တစ်ခုက သမီးလေးဟာ သေ
ဆွားခဲ့ပေမယ့် ကျွန်မဆီကတော့ ခွဲထွက်မသွားခဲ့ဘူး..

ကျွန်မ တကယ်ပြောတာ၊ သမီးလေးဟာ ကျွန်မအနားမှာပဲ
အမြဲရှိနေတယ်..)

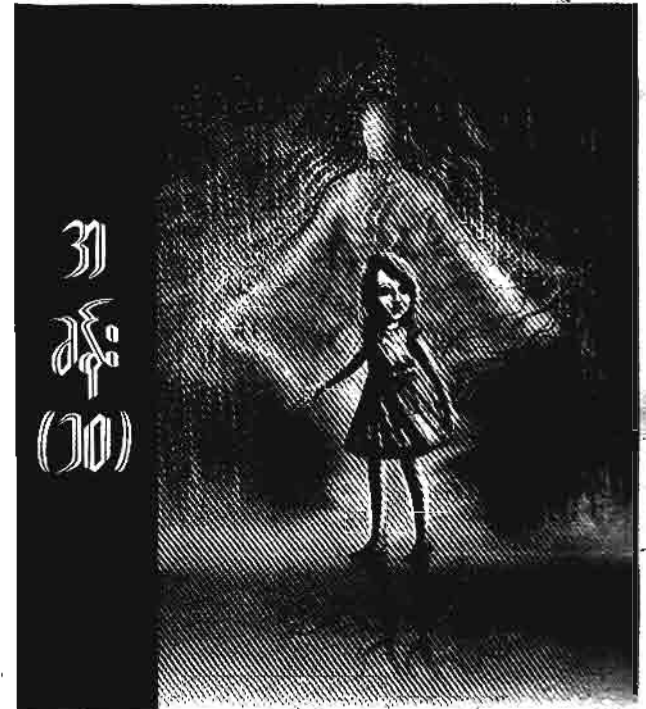
လင်းပြောခဲ့တဲ့စကားတွေကို ကျွန်တော် ခုမှပဲ ယုံကြည်လက်ခံမိ
တော့တယ်။

သမီးလေးဟာ တကယ်ပဲ လင်းအနားမှာ ရှိနေခဲ့တာပေါ့။

ကျွန်တော် ချက်ချင်းပဲ နေရာက ထလိုက်မိတယ်။

ကျွန်တော် စိတ်တွေ အရမ်းလှုပ်ရှားလာရပြီး လင်းနဲ့သမီးလေး

မှီရာ လေယာဉ်နှင့် ချက်ချင်းလိုက်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်မိတယ်။

“လင်း... လင်းရေ...”

ဟင်...

ခေါ်သံ။ ဟုတ်ရဲ့လား။

ကျွန်မ အသေအချာ နားစိုက်ထောင်လိုက်မိတယ်။

“လင်း... လင်းရေ... လင်းဘယ်မှာလဲ၊ လင်း ဒီမှာ ရှိတယ်

မဟုတ်လား... လင်း”

ကိုအောင်ရဲ့အသံ။

သေချာပါတယ်...

သူ ကျွန်မနောက်ကို လိုက်လာခဲ့တယ်။

ကျွန်မကို ကယ်မယ့်သူ ရောက်လာခဲ့ပြီပေါ့။

ကျွန်မ အရမ်းဝမ်းသာသွားရတယ်။

“ဝု... အု... အု”

ကျွန်မ အသံပြုဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် အသံက ထွက်လို့မရဘူး။

“ဘယ်သူရောက်လာလဲ မသိဘူး... သွားကြည့်စမ်း”

“ငါတို့ပြဿနာကို ရှုပ်နေဦးမယ်၊ အသိခံလို့ မဖြစ်ဘူး”

သူတို့ ကိုအောင်ရဲအသံကို ကြားသွားပြီး ချက်ချင်း အောက်ကို ဆင်းသွားကြတယ်။

မကြာခင်မှာပဲ...

လက်ပြန်ကြိုးတုတ်၊ ပါးစပ်စည်းပြီး ကျွန်မရှိရာဆီ ကိုအောင်ရဲကို သူတို့ ဖမ်းချုပ်ခေါ်လာခဲ့တယ်။

ကိုအောင်ရဲဟာ ကျွန်မကို ခုလိုအနေအထားနဲ့ တွေ့လိုက်ရတော့ အတော် အံ့အားသင့်သွားပုံရတယ်။

စိတ်မကောင်းလည်း ဖြစ်သွားပုံနဲ့ သူ့မျက်လုံးအိမ်ထဲမှာ မျက် ရည်စတွေ ပြည့်လွှဲလာခဲ့တယ်။

ကျွန်မလည်း ကျွန်မဆီ လိုက်လာရင်း သူ ဒီလိုအဖြစ်နဲ့ ကြုံရတော့ အတော်လေး စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရတယ်။

“ဆရာမ သူ့ကို သိလား!”

ဇေယျသူက ကျွန်မကို မေးတော့ ကျွန်မ ကပျာကယာ ခေါင်း ညိတ် ပြလိုက်မိတယ်။

“စိတ်မကောင်းစရာလဲ... ဆွမ်းခံရင်း ငှက်သင့်ကုန်ကြပြီ”

ဇေယျသူစကားကြောင့် ကျွန်မတို့အားလုံး မျက်လုံးပြူးသွားကြရ တယ်။

ဇေယျသူရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ ချက်ချင်းထလာကြပြီး...

“ဇေကြီး... ငါတို့ အလောင်းမှ မတွေ့ဘဲ... ပြန်ကြတော့မယ်။

သူတို့နှစ်ယောက်ကိုလည်း ပြန်လွှတ်လိုက်ပါ”

“ဟုတ်တယ်... အလောင်းမရှိတော့ရင် ပြီးပြီပဲ၊ ငါတို့ကို အမှု မပတ်နိုင်တော့ဘူး”

သူတို့တွေ ဇေယျသူကို ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နဲ့ ဝိုင်းပြောကြ တယ်။

ဇေယျသူက ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ကို စိုက်ကြည့်ပြီး ခေါင်းယမ်းပြ တယ်။

“သူတို့နှစ်ယောက်ကို ပေးပြန်လို့ မဖြစ်တော့ဘူး”

“ဟင်...”

“ငါတို့အကြောင်းကို သိသွားကြပြီ”

ဇေယျသူရဲ့ မျက်လုံးတွေဟာ ပကတိ အေးစက်နေတယ်။ သွေး အေးအေးနဲ့ ရက်စက်တတ်တဲ့ မျက်လုံးမျိုးတွေပဲ။ ဒါဆို ကျွန်မဓရာ ကိုအောင်ရဲဓရာ ပြန်လမ်းမရှိတော့ဘူးပေါ့။

ကျွန်မရင်ထဲ ကြောက်စိတ်နဲ့ အေးစိတ်ပြီး ချောက်ချားလှုပ်ဟာလာ ရတယ်။

ကျွန်မတို့ကို သတ်ပစ်ကြတော့မှာ။

“မလုပ်ပါနဲ့ ဇေကြီးရာ၊ ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်ပါ... သူတို့မှာ ဘာ အပြစ်မှ မရှိတာဘဲ”

“ဟုတ်တယ်... ငါတို့ ရှောင်လိုက်ရင် ပြီးတာပဲ”

“အလောင်းလည်း ရှိမှမရှိတော့ဘဲ”

ကျွန်မတို့ကို ဇေယျသူရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေက ပြန်လွှတ်လိုက်ဖို့ ဝိုင်းပြောတာ ကြားလိုက်ရတော့ ကျွန်မ အားတက်သွားရတယ်။

ဒါပေမယ့်...

သွေးအေးစွာ ခေါင်းယမ်းပြလိုက်တဲ့ ဇေယျသူကို မြင်လိုက်ရ တော့ ကျွန်မရဲ့မျှော်လင့်ချက်တွေဟာ ပျက်စီးသွားရတော့တယ်။

လေယျသူကလွဲပြီး အားလုံး စိတ်ပျက်ငြိမ်သက်စွာ ခြေပစ်လက်ပစ်
ထိုင်နေကြတော့တယ်။

လေယျသူကတော့ အကွက်ချ စီစဉ်နေတဲ့ပုံနဲ့ ကြမ်းပြင်ကို စိုက်
ကြည့်ပြီး တစ်ယောက်ထဲ ထိုင်နေတယ်။

အလောင်းဘယ်လိုပျောက်သွားလဲဆိုတာ စဉ်းစားနေတာလား။
ဒါမှမဟုတ်...

ကျွန်မတို့ကို ဘယ်လို အစဖျောက် သတ်ပစ်ရမလဲဆိုတာ သူ
စဉ်းစားနေတာလား။

ကျွန်မကတော့ သူ့ကို ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်းက စိတ်ထဲက တစ်မိမ့်
စိမ့် ကြောက်ရွံ့လာမိတယ်။

ညဉ့်ကလည်း မှောင်သထက် မှောင်လာပြီ။
တဖြည်းဖြည်းနဲ့ သန်းခေါင်ချိန် ရောက်လာတယ်။

အေးစိမ့်မှောင်မည်းလာတဲ့ ညဉ့်ဟာ ချောက်ချားဖွယ်ရာ အိမ်ကြီး
ထဲမှာ ပိုပြီးအသည်းထိတ်စရာကောင်းနေခဲ့တယ်။

ကျွန်မ ကျောထဲက ကြက်သီးတွေ တစ်မိမ့်စိမ့် ထလာခဲ့တာမို့
နောက်ကျောမလှသလို နောက်ကို မကြာခဏ မဝံ့မရဲ လှည့်ကြည့်မိတယ်။

လေယျသူကလွဲပြီး အားလုံးဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်
ပူးကပ်ပြီး တထိတ်ထိတ်နဲ့ ချောက်ချားနေမိကြတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ...
အာခေါင်ခြစ်ပြီး ဖူးဖူးရှရှ အော်လိုက်တဲ့ အသံနက်ကြီးဟာ ညဉ့်ယံ
ကို လွှမ်းပြီး ချောက်ချားဖွယ်ရာ ထွက်ပေါ်လာခဲ့တယ်။

“အား...”

၆ ၆ ၆ ၆

“အား...”

“အမယ်လေး”

“ဘာအသံကြီးလဲ!”

ထိတ်လန့်ချောက်ချားဖွယ်ရာ အသံနက်ကြီးကြောင့် အားလုံး
ကြောက်လန့်ပြီး ဝရုန်းသုန်းကား ဖြစ်သွားရတယ်။

ကြောက်စရာကောင်းလွန်းတဲ့ အော်သံကြီးကြောင့် ကျွန်မ
တဆတ်ဆတ် တုန်ပြီး ကိုယ်ကို ကျုံ့ထားမိတယ်။

အားလုံး ဝရုန်းသုန်းကား ဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ နောင်နောင် တစ်
ယောက် သူ့ဘေးကို ကြည့်လိုက်ရာ သရဲမ ထိုင်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ
သဖြင့် ကြောက်အားလန့်အားနဲ့ အောက်ထပ်ကို ဆင်းပြေးတော့တယ်။

“အား...ဟား...”

သရဲမ အော်သံကြီးဟာ သူ့နောက် ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်လာ
သလိုပဲ။

အပြင်မှာ လရောင်ရဲ့အလင်းသဲ့သဲ့ပဲ ရှိတယ်။

ဝိုးတဝါး အလင်းရောင်နဲ့ အိမ်ပြင်ကို နောင်နောင်တစ်ယောက်
စွတ်ပြီး ထွက်ပြေးလာခဲ့တယ်။

“အား..ဟား..ဟား”

သူပြေးတဲ့နောက်ကို သရဲမအော်သံကြီးက တစိုက်မတ်မတ် လိုက်
လာသလိုပဲ။

နောင်နောင်တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးစေးတွေနဲ့ ရွှဲနစ်အေးစက်နေတယ်။
ကြောက်ကြောက်နဲ့သာ စွတ်ပြေးနေမိတာ။ အရမ်းကို မောဟိုက်

နေပြီ။

လရောင်ရဲ့အလင်းကတော့ မှန်ပျံ့သာမို့ ဘာကိုမှ သဲသဲကွဲကွဲ
မမြင်ရဘူး။

အမှောင်ထဲထဲ စွတ်ပြေးရင်းကနေ နောက်ဆုံးမှာ နောင်နောင်
တစ်ယောက် တစ်စုံတစ်ခုကို မမြင်မစမ်း ခလုတ်တိုက်ပြီး ချော်လဲသွားခဲ့
တယ်။

ကံဆိုးချင်တော့... .

“ဒုတ်..”

“အား!!..”

ချော်လဲသွားခဲ့တဲ့ နောင်နောင်ရဲ့ရင်ဝတည့်တည့်ဆီမှာ ကြီးမားလှ
တဲ့ ဆူးငုတ်ကြီးတစ်ချောင်း။

နေ့ခင်းက မဆူးခဲ့တော့ ဆူးငုတ်ကြီးဟာ ခုတော့ ရင်ဝတည့်တည့်
တနေ ကျောပြင်အထိ ထုတ်ချင်း ဖောက်ဝင်သွားခဲ့ပြီး.. .

နောင်နောင်တစ်ယောက်ကတော့ သွေးတွေ ရွှဲနစ်ပြီး မျက်လုံးအစုံ
ပြဲထွက်လို့။

နောက်ဆုံးအနေနဲ့ သူမြင်လိုက်ရတာက သူ့ကို အပေါ်စီးကနေ
မားမားကြီး ရပ်ကြည့်နေတဲ့ တစ်စုံတစ်ယောက်။

ညဉ့်အမှောင်ထဲမှာ ဖွေးဆုတ်ပြာနှင်းတဲ့ မျက်နှာသေကြီးက ထင်း

ထင်းကြီး။

စိမ်းတောက်တောက် မျက်လုံးတွေက သူ့ကို မုန်းတီးစက်ဆုပ်စွာ
ငုံ့စိုက်ကြည့်နေတယ်။

“ခ..ခရေဖြူ”

တိုးမျှင်တဲ့အသံအဆုံးမှာတော့ နောင်နောင်တစ်ယောက် ဇက်ကနီ
ကျသွားတော့တယ်။

အဲဒီချိန်မှာ လေးကန်တဲ့ခြေလှမ်းကြီးတွေနဲ့ ခရေဖြူက အမှောင်
ထဲထဲ ပြန်တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့တယ်။

၂၂ ၂၂ ၂၂ ၂၂

“အား..ဟား..”

ထိတ်လန့်ချောက်ချားစရာကောင်းလွန်းတဲ့ အသံကြီးကြောင့် နို့တို ကြက်သီးတွေ ဖြန်းခနဲဖြန်းခနဲ ထသွားရတယ်။

အသံကြီးဟာ ဘယ်က ထွက်ပေါ်လာမှန်း မသိပေမယ့် သူ့အနားမှာ တပ်ပြီး ကြားနေရသလို မျိုးကို စိတ်ထဲ ထင်မိတယ်။

ကျိုးနေတဲ့ခြေထောက်ကို ညှာပြီး လျှောက်နေရတာမို့ ခရီးမတွင်ဘူး ဖြစ်နေရတယ်။

ဒီမှာ ဆက်နေလို့မဖြစ်တော့ဘူး။

ဒီအိမ်ကြီးကနေ အမြန်ဆုံး ထွက်သွားနိုင်မှ ဖြစ်မယ်။

မျိုးကို စိတ်အားတင်းပြီး ဖြည်းဖြည်းချင်း အိမ်ပြင်ထွက်လိုက်

စဉ်...

“အား”

မျိုးကိုရဲ့မျက်လုံးအစုံ ပြူးထွက်ပြီး ကြောက်လန့်တကြား အော်လိုက်မိတယ်။

သူ့ရှေ့တည့်တည့်မှာ ရပ်နေတာ...

“ခ..ခရေဖြူ”

အေးစက် စိမ်းတောက်နေတဲ့ မျက်လုံးသေကြီးတွေနဲ့ သူတို့ နာကြည်းမုန်းတီးစွာ စိုက်ကြည့်နေတဲ့ ခရေဖြူ။

မျိုးကို ကြောက်လွန်းလို့ တဆတ်ဆတ် တုန်နေမိတယ်။

“ခ..ခရေဖြူ..နင့်..နင့်ကို သတ်တာ ငါမဟုတ်..ငါ..
ငါ့..ကို..လွှတ်..လွှတ်ပေး ငါ ငါတောင်း..တောင်း ပန်..”

သွေးမရှိတဲ့ ဖွေးဆုတ်ဆုတ် ပြာနှမ်းနှမ်း မျက်နှာကြီးကို မကြည့်ရဲ ကြည့်ရဲ မဝံ့မရဲ ကြည့်ပြီး တောင်းပန်နေမိရင်းက ကြောက်လွန်းလို့ သူ တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ် တုန်နေမိတယ်။

“ဟင်..အင်း..”

ပြာနှမ်းအက်ကွဲနေတဲ့ နှုတ်ခမ်းသားတွေက မပွင့်ဟဘဲ အသံကြီးထဲ ထွက်လာခဲ့ပြီး မျိုးကို၏ခေါင်းကို သရဲမက လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ကိုင်ပြီး ဆွဲလှည့်လိုက်ရာ...

“ဝျှတ်”

ခနဲ မြည်သံနှင့်အတူ ကြက်လည်လိမ်သလို ကော်ကျိုးကာ ခေါင်းဝါ လည်သွားတော့တယ်။

မျိုးကို မျက်လုံးအစုံ ပြူးထွက်လျက် နောက်ပြန်လဲကျသွားခဲ့တယ်။ နီရဲဝင်းတောက်နေတဲ့ မျက်လုံးကြီးတစ်စုံက ငဲ့စိုက်ကြည့်နေဆဲ...

၂၂ ၂၂ ၂၂ ၂၂

“တောက်...”

ဇေယျသူ ဒေါသတကြီး တောက်ခေါက်တယ်။

“ယောက်ျားတွေ ဖြစ်ပြီးတော့ ထွက်ပြေးရတယ်လို့ကွာ၊ တော်တော် သတ္တိကောင်းတဲ့ သူရဲကောင်းတွေ”

ဝရုန်းသုန်းကား ထွက်ပြေးကုန်ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကို ကြည့်ပြီး ဒေါသတကြီး ရေရွတ်တယ်။

နောင်နောင်နဲ့မျိုးကိုတော့ မတွေ့တော့ဘူး။

ခြေထောက်ကုန်နေတဲ့ကောင်က ကြောက်အားလန့်အားနဲ့ ဘယ်လိုများ ထွက်သွားလဲ မသိဘူး။

ကိုဆန်းတစ်ယောက်ပဲ ကြက်သေ၊သေပြီး ကျန်ရစ်တယ်။

“အား.. ဟား.. ဟား”

ရင်ခေါင်းသံကြီးနဲ့ ကျယ်လောင်စူးရှစွာ အော်လိုက်တဲ့အော်သံကြီး ထပ်ထွက်လာခဲ့တဲ့အခါမှာတော့ ကြက်သေ၊သေနေတဲ့ ကိုဆန်းတစ်ယောက်လည်း သတိပြန်ဝင်လာခဲ့ပြီး ထွက်ပြေးလေတော့တယ်။

“ဟေ့ကောင် ကိုဆန်း.. မင်း ဘယ်ပြေးမလို့လဲ၊ ပြန်လာခဲ့စမ်း”
ဇေယျသူ ဒေါသတွေက ကိုဆန်းအပေါ် စုပြုံကျရောက်သွားခဲ့ပြီး လှမ်းအော်တယ်။

ကိုဆန်းကတော့ ကြောက်အားလန့်အားနဲ့ လှည့်မကြည့်စတမ်း ပြေးတယ်။

“ဟေ့ကောင်.. ကိုဆန်း.. တောက်”

ဇေယျသူ ဒေါသကို မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ အနားမှာ အသင့်တွေတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုနဲ့ ကိုဆန်းကို ကောက်ပစ်လိုက်တယ်။

သူလှမ်းပစ်လိုက်တဲ့ပစ္စည်းက အသွားထက်မြန်နေတဲ့ ရဲဒင်း တစ်လက်ဖြစ်နေခဲ့ပြီး ကိုဆန်းရဲ့ဦးခေါင်းခွံတည့်တည့်ကို ထိမှန်သွားတဲ့အခါ မှာတော့...

“အား..”

ကိုဆန်းတစ်ယောက် ရဲခနဲ ဖြာထွက်လာတဲ့ သွေးတွေနဲ့အတူ အရှေ့ကို ငိုက်စိုက် လဲကျသွားခဲ့ရတော့တယ်။

ပြူးထွက်လာတဲ့ သူ့မျက်လုံးအစုံက နောက်ဆုံးမြင်တွေ့လိုက်ရတဲ့ သူကတော့ စိမ်းတောက်နေတဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့ သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေတဲ့ ခရေဖြူကိုပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

၁၆၅

“ကို...ကိုဆန်း...”

မထင်မှတ်ဘဲ ဖြစ်သွားခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်အပျက်ကြောင့် ဇေယျသူ
ကိုဆန်းဆီ ပြေးသွားပြီး စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ခေါ်လိုက်မိတယ်။

ကိုဆန်းကတော့ ပြုံးထွက်နေတဲ့ မျက်လုံးအစုံနဲ့ သွေးတိုင်ထဲမှာ
ငြိမ်သက်နေပါပြီ။

“ကိုဆန်း... ငါ ငါ တမင်လုပ်တာ မဟုတ်... ငါ ငါ တောင်း
ဝန်...”

ဇေယျသူ ကိုဆန်းဆီမှာ အာရုံစိုက်နေတဲ့အချိန်မှာ ခရေဖြူတာ
ဖျတ်ခနဲဆို လင်းညိုပြာရဲ့အနား ရောက်လာခဲ့ပြီး တုပ်နှောင်ထားတဲ့ကြိုး
တွေကို လက်နဲ့ ထိလိုက်တာနဲ့ မီးနဲ့ ဖြတ်ချလိုက်သလို ပြတ်ကျသွားတယ်။

သရဲမက ဒီကနေ အမြန်ထွက်သွားဖို့ လက်လှမ်းပြတယ်။

လင်းညိုပြာ သမီးရဲ့အဖေကို စိတ်မချနိုင်စွာ လှမ်းကြည့်မိတယ်။

သူ့အတွက် နောက်ကြောင်းမအေးနိုင်သေးဘူးလေ။

လင်းညိုပြာ ကိုအောင်ရဲ့အတွက် စိတ်မအေးနိုင်သေးပေမယ့်

အခြေအနေက မပေးတာမို့ ဇေယျသူအလစ်မှာ ဖျတ်ခနဲ ထွက်ပြေးလာ
ခဲ့တယ်။

ရိပ်ခနဲ ဖြစ်သွားတာမို့ ဇေယျသူ လှည့်ကြည့်တယ်။

“ဆရာမ မပြေးနဲ့... အခုပြန်လာခဲ့ပါ”

ဇေယျသူ လှမ်းအော်ပေမယ့် လင်းညိုပြာကတော့ လှည့်မကြည့်
စတမ်း ထွက်ပြေးခဲ့ပါပြီ။

ဒီတစ်ကြိမ်မှ မလွတ်ရင်တော့ သူမရဲ့ကံကြမ္မာကို မထွေးဝံ့တော့
ဘူး။

ဒါပေမယ့်...

ကြမ္မာဆိုးက သူမပေါ် ဝင်မှာလား၊ ဇေယျသူအပေါ် ဝင်မှာလား
ဆိုတာကိုတော့...။

၂၂၂၂

လင်းညိုပြာ ကားပေါ် အမြန်တက်ပြီး စက်နှိုးလိုက်မိတယ်။
 ခုလို ကိုအောင်ရဲကို တစ်ယောက်ထဲ ထားခဲ့မိတဲ့အတွက် ကိုယ့်
 ကိုယ်ကို သိပ် တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်သလိုလည်း ခံစားရတယ်။
 ဒါပေမယ့်...
 အချိန်က အသက်တမျှ အရေးကြီးနေပြီ မဟုတ်လား။
 ကျွန်မ ကားစက်နှိုးနေတဲ့အချိန်မှာပဲ အနောက်က ပြေးလိုက်လာ
 တဲ့ ဇေယျသူကို တွေ့လိုက်ရတယ်။
 “ခင်ဗျား ထွက်မပြေးပါနဲ့၊ ခင်ဗျား ကျုပ်လက်က မလွတ်ပါဘူး”
 အော်ဟစ်ရင်း ပြေးလိုက်လာတဲ့ ဇေယျသူကို ကြည့်ပြီး ကျွန်မ
 ရင်ကို ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ပြီး ကားကို တရကြမ်း မောင်းထွက်မိတယ်။
 ဒါပေမယ့်...
 ကားဟာ အင်အားကြီးတဲ့ တစ်စုံတစ်ရာက တွန်းထည့်လိုက်သလို
 နောက်ကို အရှိန်ပြင်းစွာ ပြန်ဆုတ်သွားခဲ့ပြီး...

“ဝုန်း..”

“အား..”

ကြောက်ခမန်းလိလိ ဝမ်းခေါင်းသံကြီးကြောင့် ကျွန်မဟာ စတီ
 ယာရင်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ပြီး မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ထားလိုက်မိ
 တယ်။

ကားဟာ အရှိန်ပြင်းစွာ အနောက်ကို ဆုတ်သွားခဲ့ပြီး ခြံစည်းရိုး
 အုတ်တံတိုင်းဆီအရောက်မှာ အလိုအလျောက် ရပ်တန့်သွားခဲ့တယ်။

အဲ့ဒီတော့မှပဲ ကျွန်မ ကားပေါ်က ကပျာကယာ ဆင်းလိုက်မိ
 တယ်။

ကျွန်မ ကြည့်လိုက်မိတဲ့အချိန်မှာတော့...

ကားနဲ့အုတ်တံတိုင်းကြားမှာ ညပ်ပြီး သွေးရဲရဲ သံရဲရဲ ဇက်ကိန္နီတု
 နေတဲ့ ဇေယျသူကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

အဖြစ်ဆိုးလှတဲ့မြင်ကွင်းကြောင့် ကျွန်မ မျက်နှာကို လက်ဝါးနဲ့
 အုပ်ပြီး ငဲ့ချလိုက်မိတော့တယ်။

ဘယ်လောက်တောင် ဆိုးဝါးလိုက်တဲ့အဖြစ်လဲ။

အရာအားလုံးဟာ အမှောင်ထုထဲမှာ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်လို့ နေ
 တယ်။

အားလုံး ငြိမ်းချမ်းပြီးဆုံးသွားပြီလား။

ကျွန်မရဲ့အတွေး မဆုံးခင်မှာပဲ...

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

“ခင်ဗျား ကျုပ်သားကို သတ်လိုက်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား!”
 ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာတဲ့အသံကြောင့် ကျွန်မကျောပြင်
 ဆတ်ခနဲ တုန်သွားရပြီး အနောက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်မိတယ်။
 ကျွန်မကို စိမ်းစိမ်းကြီး စိုက်ကြည့်နေတဲ့ ဦးသီဟသူ။
 “ဟင့်အင်း... ကျွန်မ သူ့ကို မသတ်ပါဘူး၊ သူ့... သူ့...”
 ကျွန်မ ထစ်ငေါ့တုန်ယင်စွာ ရှင်းပြဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် ဦးသီဟသူ
 တယုံကြည်ပုံမရဘဲ...
 “ခင်ဗျား ဘာမှ ဘူးကွယ်ဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့၊ လက်ပူးလက်ကြပ်
 မိနေမှပဲ”
 “မ... မဟုတ်...”
 “ကျုပ်ရဲ့တစ်ဦးတည်းသော သားလေးကို ရက်ရက်စက်စက်
 သတ်ရက်တဲ့အတွက် ခင်ဗျားကို ကျုပ် ဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ်ဘူး”
 ဦးသီဟသူရဲ့အသံဟာ အေးစက်မာကျောနေတယ်။
 ကျွန်မ ဘယ်လိုပြောပြော သူ လက်ခံယုံကြည်မှာ မဟုတ်ဘူး

ဆိုတာ နားလည်လိုက်တာမို့ ကျွန်မ ကားပေါ် ပြန်တက်ပြီး ခြေလှမ်းပြင်
 လိုက်တယ်။
 “ပြေးဖို့ မစဉ်းစားပါနဲ့ ဆရာမ”
 ခက်ထန်တဲ့စကားကြောင့် ကျွန်မ ဖြည်းဖြည်းချင်း လှည့်ကြည့်
 လိုက်မိတယ်။
 ဦးသီဟသူရဲ့လက်ထဲမှာ ပြောင်လက်နေတဲ့ သေနတ်တစ်လက်၊
 ကျွန်မ မျက်လုံးစုံမှိတ်ပြီး စိတ်ကို လျှော့ချလိုက်မိတယ်။
 ကျွန်မရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ဟာ မြေပြင်ပေါ်မှာ ပုံလျက်သား လဲကျသွားရ
 တော့တယ်။
 ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်မ မလွတ်မြောက်နိုင်တော့ဘူး ထင်ပါရဲ့။
 ကြမ္မာဆိုးဟာ ကျွန်မဆီ တကယ်ပဲ ရောက်လာခဲ့ပြီလား။

၆ ၆ ၆ ၆

ညဉ့်အမှောင်ယံမှာ ရေထုရဲ့အေးတဲ့အရှိန်ကြောင့် ကျွန်မဟာ ခိုက်ခိုက်တုန်နေမိတယ်။

ဦးသီဟသူဟာ ကျွန်မကို ကြိုးနဲ့ တုပ်နှောင်ပြီး ရေကန်ကြီး တစ်ကန်ဆီ လှေပေါ် တင်ခေါ်လာတာပါ။

အခုချိန်မှာတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ လွတ်မြောက်ဖို့လမ်း မရှိတော့ဘူး လို့ နှလုံးသွင်းပြီး ကျွန်မ စိတ်လျှော့ချထားလိုက်ပါပြီ။

အေးစက်ငြိမ်သက်နေတဲ့ ချောက်ချားဖွယ်ရာ ညဉ့်အမှောင်ယံကို ပြုခွင်းလိုက်သူက ဦးသီဟသူပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

“ခင်ဗျား ဘာပြောချင်နေသလဲဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ်။ ကျုပ်သား ဘာလုပ်ခဲ့သလဲဆိုတာ ကျုပ်မသိသေးဘူးလို့ ခင်ဗျား ပြောချင်နေတာ မဟုတ်လား!”

ဦးသီဟသူဟာ ကျွန်မစိတ်ထဲက ပြောချင်နေတဲ့စကားတွေကို ဘယ်လိုများ ကြိုသိနေတာလဲလို့။

ကျွန်မ အံ့အားသင့်နေဆဲမှာပဲ သူ ဆက်ပြောလိုက်တဲ့စကားတွေ ကို ကြားလိုက်ရတဲ့အခါမှာ အရမ်းကို အံ့ဩထိတ်လန့်သွားတဲ့အထိ ဖြစ်သွား ခဲ့ရပါတယ်။

“ခင်ဗျား မသိသေးတဲ့ နောက်ဆက်တွဲကို ကျုပ်က ဆက်ပြောပြ လိုက်ရင် ခင်ဗျား အံ့ဩသွားလိမ့်မယ်။

တကယ်တော့ အဲဒီနေ့ညနေက ကျုပ်ဟာ ဆောက်လက်စ အိမ်ကြီးဆီ လာအကြည့် အိမ်ပေါ်က ကောင်လေးတွေ ပြေးဆင်းသွားတာ တွေ့လိုက်တယ်။

သေချာကြည့်လိုက်မိတော့ ကျုပ်သားကိုပါ တွေ့လိုက်ရတယ်။ ဒါပေမယ့် သား သူ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ အလည်လာတာလို့ပဲ ထင်ပြီး အိမ် ပေါ်တက်ခဲ့မိတယ်”

ဦးသီဟသူ စကားပြောရင်းက ခဏရပ်လိုက်ပြီး လှေကို အားခိုက် လှော်တယ်။

လှေဟာ အမှောင်ယံကို ဖြိုခွဲပြီး တဖြည်းဖြည်း တန်လယ်ဆီ ရောက်လာပြီ။

ကျွန်မ ဦးသီဟသူ ပြောတဲ့စကားတွေကို စိတ်ဝင်တစား နားခိုက် ထောင်နေမိတယ်။

“ကျုပ် စတုခန်းထဲ ဝင်လိုက်တော့ ညည်းသံသဲသဲကို ကြားလိုက်ရ တယ်။ အိမ်မှာ ခိုလည်း မရှိတာမို့ ကျုပ်စိတ်ထဲ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်သွားရတယ် လေ။

အခန်းထဲကို သတိထားပြီး သေသေချာချာ လိုက်ကြည့်တော့ အခင်းကြမ်းပြင်မှာ သွေးစက်တွေ တွေ့လိုက်ရတယ်။ သွေးစက်တွေဟာ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ပဲ။ ကျုပ် ကြမ်းပြင်ကို အမြန်လှန်ကြည့်လိုက်တယ်။ တာလပတ်နဲ့ ထုပ်ထားတဲ့ အထုပ်ကြီးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရတယ်”

ကျွန်မ မျက်တောင်တောင် မခတ်မိဘဲ ဦးသီဟသူရဲ့စကားတွေ

ကို စိတ်ဝင်စားနေမိတယ်။

ဦးသီဟသူကတော့ သွေးအေးစွာပဲ ဆက်ပြောနေခဲ့တယ်။

“အထုပ်ကြီး ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ကျုပ်သားနဲ့ မေတ္တာမျှနေတဲ့ ခရေဖြူဆိုတဲ့ မိန်းကလေးပဲ။ ကျုပ် ခဏချင်းမှာပဲ အဖြစ်အပျက်ကို ဆက်စပ် စဉ်းစားလိုက်မိတယ်။

ကျုပ်သား လက်လွန်သွားတာပဲဆိုတာ သိလိုက်တယ် အဲဒီအချိန် မှာပဲ မိန်းကလေးဟာ မသေသေးဘဲ ဖျတ်ခနဲ မျက်လုံးပွင့်လာခဲ့တယ်”

ဘုရားရေ...။

ဒါဆို ခရေဖြူဟာ ဇေယျသူတို့သူငယ်ချင်းတွေ လက်ချက်နဲ့ မသေခဲ့ဘူးပေါ့။

ကျွန်မ အရမ်းကို စိတ်လှုပ်ရှားသွားရတယ်။

ခရေဖြူဟာ ဘာဆက်ဖြစ်ခဲ့လဲ။

“မိန်းကလေးက သူ့ကို ကယ်ပါလို့ အကူအညီတောင်းတယ်။ ကျုပ် ချီတုံချီတုံ ဖြစ်နေမိတဲ့အချိန်မှာပဲ သူ့ကို သတ်တဲ့လူတွေရဲ့ နာမည်ကို တစ်ယောက်ချင်းစီ ရွတ်ပြတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ ကျုပ်သားရဲ့နာမည်လည်း ပါတယ်။ အဲဒီတော့...”

ဦးသီဟသူ ချက်ချင်း စကားမဆက်သေးဘူး။

သူ့မျက်လုံးတွေဟာ ဇေယျသူရဲ့မျက်လုံးတွေလိုမျိုး အေးစက်စွာ စာကျောနေကြတယ်။

သွေးအေးအေးနဲ့ ရက်စက်တတ်မယ့် မျက်လုံးမျိုးတွေ။

“အဲဒီတော့ ကျုပ်သား အမှုပတ်မှာကို မလိုလားလို့ ကောင်မလေး ကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ပဲ လည်ပင်းညှစ်သတ်လိုက်တယ်”

အံ့မယ်လေး...။

ဘုရားရေ...။

ဘယ်လောက်တောင် ရက်စက်တတ်တဲ့လူလဲ။

ကျွန်မ အရမ်းကို ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားရတယ်။

ဦးသီဟသူက ကျွန်မကို သွေးအေးစွာ ပြုံးပြီးကြည့်တယ်။

“ပြီးတော့ ကျုပ် သူ့ကို ဘာလုပ်လိုက်သလဲ သိလား။ အခု ခင်ဗျား ကို လုပ်မယ့်ပုံမျိုးအတိုင်း အလောင်းကို ရေထဲ ပစ်ချပြီး ဖျောက်ဖျက်ခဲ့ တယ်လေ”

အို...။

ကျွန်မ မျက်လုံးအစုံ ပြုံးကျယ်ပိုင်းစက်သွားရတယ်။

ဒါကြောင့် ခရေဖြူရဲ့အလောင်းဟာ အိမ်ကြီးထဲမှာ ရှာမတွေ့တာ

ပဲ။

ဒါဆို ကျွန်မကိုလည်း သူ...။

ကျွန်မ အရမ်းကို ထိတ်လန့်ချောက်ချားလာရတယ်။

ခြေတွေလက်တွေ အေးစက်ပြီး တစ်ကိုယ်လုံးလည်း တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်လာမိတယ်။

လှေဟာ ကန်လယ်ကို ရောက်လာခဲ့ပြီ။

ဦးသီဟသူက သေနတ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်တယ်။

သေခြင်းတရားဟာ ကျွန်မအတွက် အရမ်းကို နီးကပ်လာပြီလို့

သိလိုက်ရတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်မ အရမ်းကို တုန်လှုပ်လာတယ်။

ဟင့်အင်း...။

ကျွန်မ မသေချင်ဘူး။

အားကုန်သုံးပြီး အတင်းကို ရုန်းကန်နေမိတယ်။

“ဟေ့... ဟေ့... ခင်ဗျား ငြိမ်ငြိမ်မနေဘူးလား... ဟာ”

ကျွန်မ လှုပ်ရှားနေတဲ့အချိန်နဲ့ လှေဟာ အရမ်းလူးနေတော့တယ်။

“ဒိုင်...”

သူ လှမ်းပစ်လိုက်ပေမယ့် ကျွန်မ အတင်းလှုပ်ရှားနေတာမို့ ပစ်ချက်က ကံကောင်းထောက်မစွာ လွဲသွားခဲ့တယ်။

သူလည်း ဟန်ချက်မျက်သွားတာကို ထိန်းလိုက်တာ အမှိုက်လွန်ပြီး
သေနတ်ဟာ ရေထဲ ပြုတ်ကျသွားတယ်။

“တောတ်. . ခင်ဗျား. . ”

သေနတ် ရေထဲ ပြုတ်ကျသွားတော့ ဦးသီဟသူဟာ ဒေါသတကြီးနဲ့
ရွှေတိုးလာခဲ့တယ်။

“ခင်ဗျားက သေနတ်ကို အံ့တုနိုင်တယ်ဆိုတော့ နောက်တစ်နည်းနဲ့
သေဖို့ ပြင်ဆင်ပေတော့ ဒေါ်လင်းညိုပြာရေ”

ဦးသီဟသူဟာ ကျွန်မ သွေးရူးသွေးတန်း ရုန်းကန်နေတဲ့ကြားကပဲ
ကျွန်မမြေထောက်ကို အတင်းဆွဲပြီး ရေထဲ ပစ်ချလိုက်တော့တယ်။

“ဗွမ်း. . ”

“အား. . ”

အေးစိမ့်နေတဲ့ရေပြင်ရဲ့ အထိအတွေ့ကြောင့် ကျွန်မ ကြောက်လန့်
တကြား အော်လိုက်မိတယ်။

အဲ့ဒီနောက်, . .

ရေခဲတမျှ အေးစက်နေတဲ့ရေပြင်ကို ထိုးခဲ့ပြီး ကျွန်မရဲ့ခန္ဓာကိုယ်
တာ တစ်စထက်တစ်စ နစ်မြုပ်သွားခဲ့တော့တယ်။

၆ ၆ ၆ ၆

ကျွန်မ သတိမလွတ်အောင် စိတ်ကို ကြိုးစားတင်းထားပြီး
အသက်အောင်ထားမိတယ်။

မျက်လုံးအစုံကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ လရောင်ရဲ့
အလင်းနဲ့ ရေအောက်ကြမ်းပြင်မှာ မြင်တွေ့လိုက်ရတာက အရိုးစုတစ်စု။

ကျွန်မ ရုတ်တရက် အရမ်းကို ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့သွားရပြီး
ကြောင်အမ်းကြည့်နေမိခဲ့မှာပဲ. . .

အရိုးစုပုံရိပ် ပျောက်ပြီး ခရေဖြူကို တွေ့လိုက်ရတော့တယ်။

“ခရေဖြူ”

ကျွန်မစိတ်ထဲတနေ ဝမ်းသာအားရ လှမ်းခေါ်လိုက်မိတယ်။

ဘာကိုမှ မျှော်လင့်ချက် မရှိတော့တဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်မှာ ခရေဖြူ
ကို တွေ့လိုက်ရတာဟာ ကျွန်မအတွက် အားတက်စရာပါ။

ကျွန်မ ရနိုင်သလောက် အသက်အောင်ပြီး ခဲရာခဲဆစ်နဲ့ ခဲရာ
ရှိရာဆီ ရွှေ့အောင် ကြိုးစားမိတယ်။

ခရေဖြူရီရာဆီ ရောက်တာနဲ့ ကျွန်မဟာ ခရေဖြူရဲ့လက် ရှိရာဆီ
 မှန်းပြီး ကြိုးတုပ်ခံထားရတဲ့ ကျွန်မလက်တွေကို တိုးကပ်လိုက်မိတယ်။
 ကံကောင်းထောက်မစွာပဲ ခရေဖြူရဲ့လက်ချောင်းတွေနဲ့ ထိလိုက်မိ
 တာနဲ့ ကျွန်မကို တုပ်နှောင်ထားတဲ့ကြိုးတွေဟာ အလိုအလျောက် ပြေကျ
 သွားခဲ့တယ်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခရေဖြူရယ်... ကျေးဇူးအများကြီး တင်
 ပါတယ်”

ကျွန်မ ခရေဖြူကို လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ကျေးဇူးတင်လိုက်မိတယ်။
 အဲ့ဒီအချိန်မှာ...

“ဒီမှာ...”

ဆိုတဲ့ ခပ်အက်အက်အသံကို ကြားလိုက်ရတယ်။

ကျွန်မ ကပ္ပာကယာ လှည့်ကြည့်လိုက်မိတယ်။

အရိုးစုရဲ့လက်ချောင်းတွေနဲ့ ငြိနေတဲ့ သေနတ်တစ်လက်။

“ဟင်... သေနတ်ပါလား... ပြုတ်ကျသွားတဲ့ သေနတ်ပဲ”

ကျွန်မ ဘာမှ စဉ်းစားမရတော့ဘဲ အရိုးစုလက်မှာ ငြိနေတဲ့
 သေနတ်ကို အမြန်ဆွဲဖြုတ်လိုက်တယ်။

ပြီးတာနဲ့...

လရောင်နဲ့ ရေအောက်ကနေ လှမ်းမြင်နေရတဲ့ လှေကို ချိန်ပြီး
 တည်ကုန်တဲ့အထိ တရစပ် ပစ်ချလိုက်တယ်။

“ဒိုင်... ဒိုင်... ဒိုင်... ဒိုင်...”

ငါးချက်မြောက် သေနတ်သံ ထွက်ပေါ်လာအပြီးမှာတော့...

“အား...”

ဆိုတဲ့ ကြောက်မနန်းလိလိ အော်သံနက်ကြီးနဲ့အတူ ဦးသီဟသူ
 ဆိုတဲ့လူကြီးဟာ ရေထဲ ပြုတ်ကျလာခဲ့တယ်။

အဲ့ဒီလူကြီး ရေထဲ ထိုးကျလာတာနဲ့ တပြိုင်နက် ခရေဖြူရဲ့အရိုးစု

ကြီးဟာ စတင်လှုပ်ရှားသက်ဝင်လာခဲ့ပြီး ဦးသီဟသူကို ဟိုးရေအောက်
 ကြမ်းပြင်ထဲကို ဆွဲခေါ်ချသွားပါတော့တယ်။

ကျွန်မ ကိုယ့်မျက်လုံးတွေကို ကိုယ်မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်ပါ
 ပဲ။

နောက်ဆုံးမှာတော့...

သေနတ်ထိမှန်ထားတဲ့ ဦးသီဟသူလည်း ဒဏ်ရာအရှိန်နဲ့ သိပ်
 မရုန်းကန်နိုင်တော့ဘဲ အရိုးစုကြီး ဆွဲခေါ်ရာ ရေအောက်ကြမ်းပြင်တို့
 ပါသွားရင်းကနေ တစ်စထက်တစ်စ ငြိမ်သက်သွားပါတော့တယ်။

အရာအားလုံးဟာ ပြီးဆုံးငြိမ်သက်သွားခဲ့ပါပြီ။

ကျွန်မလည်း မောဟိုက်နွမ်းနယ်လွန်းလှစွာ စိတ်လျှော့လိုက်မိပါ
 တော့တယ်။

၆ ၆ ၆ ၆

“ဟင်...အို...”

ကျွန်မ သတိပြန်ရလာတဲ့အချိန်မှာ ပထမဆုံး မြင်တွေ့လိုက်ရတာက သမီးရဲ့အဖေ ကိုအောင်ရဲ့ပါပဲ။

ပြီးတော့ ကျွန်မ ကန်စပ်မြေပြင်ပေါ်မှာ။

“ကိုအောင်ရဲ့”

“သက်သာရဲ့လား လင်း!”

“ရှင်... ရှင် လွတ်လာတယ်နော်၊ ဟို... ဘယ်... ဘယ်လိုဖြစ်လို့”

ကျွန်မ ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ် ဂရုမစိုက်မိဘဲ သူ့ကို အံ့အားတသင့် မေးနေမိတယ်။

“ကိုယ့်ကို ခရေဖြူ ကြိုးဖြေပေးတာလေ”

“ဟင်... ခရေဖြူ ကြိုးဖြေပေးတာ ဟုတ်လား!”

“ဟုတ်တယ်... ဒီနေရာကိုလည်း သူ့နောက်က လိုက်ခဲ့ရင်း ကိုယ်ရောက်လာခဲ့တာ ဒီကိုရောက်တော့ လင်း ရေနစ်နေတာ တွေ့တာနဲ့

ဆင်းဆယ်တာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုအောင်ရဲ့ရယ်”

ကျွန်မ သူ့ကို ကျေးဇူးတင်စကား ဆိုလိုက်တော့ သူ နူးညံ့ကြည်စင်စွာ ပြုံးပြတယ်။

“ခရေဖြူကိုပဲ ကိုယ်တို့ ကျေးဇူးတင်ရမှာ”

“ဟုတ်တယ်”

သူ့စကားကို ထောက်ခံရင်း သိပ်သိချင်နေတဲ့ အပြောင်အရာတစ်ခုကို ကျွန်မ မေးလိုက်မိတယ်။

“ဒါနဲ့ ရှင် ဘာဖြစ်လို့ ဒီရွာကို လိုက်လာခဲ့တာလဲဟင် ကိုအောင်ရဲ့”

ပြီးနေတဲ့ သူ့မျက်နှာဟာ လျော့လျှော့ ငြိမ်သက်သွားတယ်။

သတ်ပြင်းကို ရှိုက်လိုက်ရင်း သူ တိုးဖွဖွ ပြန်ဖြေတဲ့စကား ကြားလိုက်ရတဲ့အခါမှာ ကျွန်မရင်ထဲ ဆို့နှင့်ကြေကွဲသွားခဲ့ရတယ်။

“ကိုယ်... သမီးလေးကို တွေ့ချင်လို့”

“အို... ကိုအောင်ရဲ့ရယ်”

နောက်ဆုံးတော့ သမီးလေးဟာ ကျွန်မအနား ရှိနေခဲ့တယ်ဆိုတာ သူ လက်ခံယုံကြည်ခဲ့ပြီပေါ့။

သူရော ကျွန်မရော သမီးလေးကို လွမ်းဆွတ်ကြေကွဲစိတ်နဲ့ နာကျင်ငြိမ်သက်နေမိကြတယ်။

အဲ့ဒီအချိန်မှာပဲ...

“ဖေဖေ... မေမေ”

ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရတဲ့ အသံစူးစူးကလေးကြောင့် ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်လုံး ဆတ်ခနဲ ထောင်မတ်ပြီး အသံလာရာဆီ အမြန်လှည့်ကြည့်လိုက်မိတယ်။

ရေကန်ရဲ့တစ်ဖက်မှာ...

ခပ်ဝါးဝါး ပုံရိပ်လေးတစ်ခု။

၁၀၂

လက်ကလေး လှုပ်ယမ်းနှုတ်ဆက်နေတဲ့ သမီးလေး။

နှုတ်ခမ်းပါးကလေးတွေက ချစ်စဖွယ်ကောင်းစွာ ပြုံးလှဲလို့။

“သမီးလေး..”

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်လုံး တစ်ပြိုင်နက် အော်လိုက်မိကြတယ်။

သမီးလေးကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရတဲ့အတွက် နှစ်ယောက်

စလုံး စိတ်မထိန်းချုပ်နိုင်ဘဲ မျက်ရည်တွေ ကျလာမိတယ်။

“သမီး... သမီးလေး”

သမီးလေးရဲ့နောက်မှာ နောက်ထပ်ပုံရိပ်တစ်ခုက တဖြည်းဖြည်း

ချင်း ပေါ်လာခဲ့ပြန်တယ်။

“ခရေဖြူ..”

ကျွန်မတို့ကို ဝိညာဉ်ဘဝဖြင့် ကယ်တင်ပေးခဲ့တဲ့ တစ္ဆေမလေး

ခရေဖြူ။

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် မျက်ရည်တွေကြားက ပြုံးပြီး ပြန်လည်

လက်ပြန့်ဆက်လိုက်မိတယ်။

တစ်စထက်တစ်စ လရောင်အလင်းသိမ်းလို့ ရောင်နီယိုလာခဲ့ပါ

ပြီ။

လက်ပြနေတဲ့ ပုံရိပ်လေးနှစ်ခုကလည်း တစ်စထက်တစ်စ မှန်ဝါး

လို့ သွားခဲ့ပြီ။

မှန်ဝါးရာကနေ တစ်စထက်တစ်စ...။

ဒါပေမယ့်... သူတို့လေးတွေရဲ့နှုတ်ကြည်စင်တဲ့ အပြုံးလေး

တွေကတော့ ကျွန်မတို့နှလုံးသားထဲမှာ အမြဲပုံရိပ်ထင် ကျန်ရစ်နေခဲ့မှာပါ။

BURMESE CLASSIC

